

Vong Ưu

Contents

Vong Ưu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	18
4. Chương 4	27
5. Chương 5	37
6. Chương 6	43
7. Chương 7	54
8. Chương 8	63
9. Chương 9	74
10. Chương 10	81
11. Chương 11	95

Vong Ưu

Giới thiệu

Truyện Vong Ưu của tác giả Cô Quang Tàn Chiếu là một câu truyện thuộc thể loại đam mỹ, giang hồ, kiếm hiệp full, ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-uu>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Thương sơn xanh thẫm, một mặt là vách đá cao chót vót, mấy khóa cổ tùng cứng cáp đón gió đêm theo hoàng hôn buông rơi trên ngọn núi cao ngất càng làm phong cảnh nguy nga tăng thêm vài phần tang thương tú lệ.

Phần đỉnh quan kiệu lắc lắc lắc lắc đắc trên con đường dẫn lên núi, rèm kiệu nhẹ nhàng đẩy ra, thanh âm chậm rãi từ trong kiệu truyền ra, “Lão gia, còn chưa tới sao? Ta mệt.”

Nam tử ăn mặt bánh bao cười ngựa một bên thúc vào bụng ngựa tiến lên, con mắt nhỏ như hạt đậu chớp chớp tràn đầy vẻ hạ lưu, “Tiểu mỹ nhân mệt à? Phía trước có lương đình, lão gia ta mang người vào trong tiêu dao khoái lạc được không?”

“Lão gia người thật đáng ghét!”

Mắt thấy núi vẫn còn cách xa, mặt trời dần xuống. Thiếu nữ đi xuống cổ kiệu, quay đầu lại nhìn sắc trời, ánh mắt thu thủy doanh doanh cười một tiếng đưa tay chào đón trung niên nam tử, “Lão gia, ta hơi khát. “

Nam nhân sắc mê tâm khiêu không đợi thiếu nữ đến gần, vươn tay một cái liền ôm nàng vào lòng, “Ta sai bọn chúng đi múc nước cho nàng, lão gia ta muốn nàng đến tâm đầu ê ẩm a. “

Thị vệ nô phó bên cạnh sớm đã quen nhìn cuộc sống ăn chơi đàn ***, phong lưu thành tánh của chủ tử, mỗi người hưng phấn trọn to mắt chờ trò hay diễn ra. Nữ tử then thùng nép vào ***g ngực nam nhân, “Lão gia, nơi này hoang giao dã ngoại, hơn nữa bên cạnh còn có.....”.

Người nọ hiểu rõ ý tứ thiếu nữ, hắc hắc cười nhéo nhéo gương mặt thủy nộn của nữ tử, mặt trầm xuống hướng những người bên cạnh quát, “Toàn bộ cút, chưa được ta phân phó ai cũng không cho phép lại gần! Có nghe hay không! Nếu không, chặt đứt chân cẩu của các người!”.

“Ân,lão gia“, tạp dịch cùng bảo tiêu bên cạnh nghe xong mệnh lệnh của nam nhân liền hân hân tản đi.

“Đến đây đi tiểu mỹ nhân, về sau cho nàng cất hương hát lạt(*) , lão phụ thân đã chết của nàng ta sẽ sai người chôn cất, nàng cứ an tâm thoải mái theo ta.”

Nam nhân khẩn cấp một bên ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nữ tử, một bên đưa cái miệng thối hoắc kề vào bên cổ nàng, “Tiểu mỹ nhân thơm quá. “

“Lão gia sao lại nóng lòng như vậy!”, nữ tử cười duyên, hai tay ôm lấy cổ nam nhân, mặc bàn tay to lớn của hắn ở trên người mình sờ loạn, con ngươi tiểu lệ lại đột nhiên hiện lên một tia cười đắc ý.

“A-”

Miệng còn chưa kịp dừng trên khuôn mặt nữ tử, nam nhân lại đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, đẩy ra thiếu nữ, hắc lão đảo hai bước, rút ra thanh đao ở thắt lưng bỏ về phía nữ tử, lại bị nàng tà tà tránh thoát, còn khiến cánh tay xuất ra một đạo vết máu, “Rất nguy hiểm a, ngài lớn tuổi như vậy, ngoan ngoãn chờ chết không tốt sao, lại vũ đao lộng thương.”

Vừa nói thiếu nữ vừa đưa tay lau mặt cười nói, “Còn có a, đi đến Diêm vương điện đừng quên đánh răng súc miệng nga, thực thiếu chút nữa bị người làm ngạt chết.”

Nam nhân kia đưa tay che cổ, ánh mắt tan rã nhưng vẫn như trước gắt gao nhìn chăm chăm thiếu nữ đang cười sáng lạn, “Người, người là..... “.

“Thật ngượng ngùng, Lí lão gia.”, nữ tử cười tự xé hạ nhân bì mặt nạ, hé ra dung nhan thanh tú tuần lãng của một thiếu niên, thanh âm trong nháy mắt trở nên réo rắt, “”Có người xuất một trăm lượng hoàng kim muốn mạng của người, sách, đầu của người đúng là có giá trị a. “

“Người là..... Tiêu Diêu..... “, mất mạng suy sụp ngã xuống đất, cặp mắt như trước không cam lòng tròn tròn nhìn trời.

Thiếu niên nhún nhún vai bất đắc dĩ, “Người nga, nếu như không háo sắc như vậy, ta cũng thật sự rất khó hoàn thành nhiệm vụ. Nói đến còn phải cảm ơn người..... “.

Đương thời điểm thiếu niên ngồi xổm bên thi thể toái niệm, một mũi tên phá không vút đến, thiếu niên trong lòng rung mình, nghiêng người vừa kịp tránh được ám tiễn, ngẩng đầu nhìn nơi phóng ra ám khí, cũng không nghĩ lại có một tiếng thét kinh hãi từ phía sau truyền đến –.

“Người đâu! Bất thích khách!”, là người hầu múc nước trở về, nhìn thấy một màn trước mặt, đột nhiên kinh hô.

Không xong!

Không cần quan tâm kẻ sử dụng ám khí tội cùng là địch hay bạn, chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành liền phải lập tức rời đi, hơn nữa không cho phép kinh động đến người khác là quy định của Tiêu Diêu Lâu.

Thiếu niên bĩu môi, mang mặt nạ tung người một cái nhảy lên lương đình, quay đầu lại đối với đám hộ vệ cuồng quát hì hì cười. Những người đó vội vàng giương cung lấp tên, cũng không nghĩ thiếu niên chính là nhảy mấy cái liền mất bóng dáng.

“Đuổi theo! Mau đuổi theo!”, một đám người hoảng hốt bối rối đem thi thể kia mang lên kiệu, kêu to đuổi theo thân ảnh biến mất ở phía xa.

Trên nhánh cây cách lương đình không xa có một gã nam tử mặc huyền y, hai mắt nhìn nơi thiếu niên biến mất, nhếch miệng khẽ mỉm cười, "Tiêu Diêu Lâu, Vong Ưu a."

*

"Lão đầu ghê tởm. ", Văn Kinh, cũng chính là 'Vong Ưu' của Tiêu Diêu Lâu, nghiêng đầu liếc nhìn vết thương biến thành màu đen rõ ràng trên cánh tay phải, từ trong lồng ngực lấy ra một mảnh dược hoàn nuốt vào, hư nhuyễn ngồi dựa vào dưới tàng cây, đánh giá hoàn cảnh bốn phía.

Mới vừa rồi ngồi ở trong kiệu không có quan sát kỹ địa hình, vội vàng chạy như vậy lại khiến mình bị lạc trong rừng, thật buồn cười.

"Hoang giao dã ngoại , không bị độc chết cũng chết vì đói. "

Xé mở mảnh áo nơi miệng vết thương, mặc kệ có thuốc trị thương hữu dụng trên người hay không đều tùy tiện đắp lên chút ít.

Mắt thấy hoàng hôn buông xuống, hoang sơn dã lĩnh không thấy một cái ngôi nhà của nông gia, đừng nói là tìm được chỗ ở, chỉ sợ ngay cả đường đi cũng thật mơ hồ. Lão đầu kia không biết hạ độc gì trên đao, giải dược trên người mặc dù hiệu quả thần kỳ nhưng chưa chắc có thể lập tức phát ra công hiệu, từ trong bụi rậm truyền đến thanh âm bồn tẩu của dã thú, khiến y trong bụng phát lạnh, "Sẽ không phải ta một đời anh danh, cuối cùng lại bị sài lang cắn chết chứ. Nếu như là một thì còn giải quyết được, còn như là một bầy..... Ách..... ", nghĩ tới đây không biết vì sao trên người một trận ác hàn, cũng không nghĩ gì mà vội niệm Phật tụng kinh.

Phốc xích.

Không biết từ địa phương nào đột nhiên truyền ra một tiếng cười khê, là người đi ngang qua nghe thấy được Văn Kinh thao thao nói chuyện, thật sự nhịn không được phải bật cười.

"Ai?", theo bản năng, đôi mắt nguyên bản biếng nhác nháy mắt trở nên sắc bén.

Dưới tán cây cách đó không xa lập lòe một thân ảnh cao lớn, nhưng không có tới gần mà vẫn tựa vào thân cây nhìn về phía Văn Kinh. Bởi vì sắc trời dần tối, trong không trung tuy có ánh bạc của trăng tàn, cũng không thể chiếu sáng toàn bộ quang cảnh. Cho nên dù Văn Kinh căng mắt ra cũng không thể nhìn rõ tướng mạo người nọ.

Trong đầu Văn Kinh linh quang chợt lóe, nháy mắt chuyển sang thanh âm kiều mỵ của nữ nhân, "Đại ca, ta bị thương không thể hành tẩu, đại ca có thể hay không.....", thanh âm thanh thúy như châu lạc ngọc bàn khiến cho nam tử nghe xong xương cốt cũng không khỏi nhuyễn ra vài phần.

Vị trước mắt này e là cũng không ngoại lệ.

Đáng tiếc, y quên nhân bì mặt nạ sớm đã ném đi, cho nên tự nhiên không thấy người nọ lộ vẻ thương hương tiếc ngọc mà chạy vội đến.

"Nga, cô nương bị thương sao?"

Hỗn đản.

Văn Kinh trong bụng giận dữ, trong đầu hiện lên vô số biện pháp làm sao đem cái tên trước mặt này lợi dụng đến mức tận cùng sau đó chặt thành tám khối vứt ngoài hoang dã, nhưng điều quan trọng nhất trước mắt chính là phải lừa gạt gã dã, tự cứu mạng mình quả là quan trọng hơn.

Bảo hộ tính mạng mình là nguyên tắc căn bản đầu tiên, Văn Kinh mở miệng lần nữa, thanh âm càng tỏ nhuyễn tận xương, "Mong vị tráng sĩ ca này..... ", lời còn chưa dứt, bên kia lại đột nhiên bật cười, khiến cho Văn Kinh liếc mắt hé ra một gương mặt tiếu lệ. "Cười cái gì!"

"Giả dạng nữ nhân cũng thật hoàn hảo a?"

Văn Kinh sửng sốt một chút, trong lòng nhất thời hiểu rõ, khôi phục lại thanh âm trong suốt nguyên bản, "Nhân lực của ngươi cũng không tệ, nói đi, điều kiện gì?"

“Nga, người cũng rất khôn khéo.”, nam nhân rút cục từng bước đến gần, ngồi trước mặt Văn Kinh nhìn chăm chăm người thiếu niên tuy hơi thở vụn loạn lại y nhiên như tiểu thú, “Ta không cần tiền, chỉ cần người đáp ứng ta một điều kiện.”

“Nói”, Văn Kinh rõ ràng cảm nhận trong ngực một trận buồn bực, nghĩ là mới vừa rồi đề khí chống đỡ làm cho độc khí công nhập tâm mạch, cảnh vật trước mắt cũng bắt đầu một mảnh mơ hồ.

“Làm phó dịch cho ta, ta sẽ cứu người.”

“Người nằm mơ.....”.

Bùm.

Còn chưa nói xong, thân thể lại ngã sang một bên trong tư thế cực kì bất nhã, nhưng ánh mắt vẫn quật cường ngạo khí. Nam nhân nhìn thiếu niên ngã một bên, khẽ mỉm cười, “Vong Ưu. Quả nhiên thú vị phi thường”

*

“A –“, một tiếng hét thảm vang lên, khiến cho một ban sớm khí sáng thanh thuần trở nên thảm thiết dị thường.

“Hồn đản! Ác côn! Vô sỉ.....”.

“..... Vương bát đản, *** côn, xấu xa, hèn hạ.....”

“Tĩnh rồi? Mất đủ rồi?”, nghe y thao thao bất tuyệt mắng một hồi lâu rồi cuộc im lặng, nam nhân không rõ là vô ý hay cố ý mà đưa tay đề lên vết thương của Văn Kinh, “Ta làm chủ nhân cũng đã rời giường, người là hạ nhân lại ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao ba sào, thật là không hợp lý a.....”.

“Hợp cái đầu của người.”, ngồi dậy xoa miệng vết thương, vừa rồi đau đến nỗi tám hồn thì bảy phách đã bất tỉnh đi gặp quỷ!

Trong lòng nghĩ như vậy, ánh mắt vẫn nhu nhu tựa như miêu nhìn nam nhân bên cạnh mình từ trên xuống dưới, trên khuôn mặt cương nghị có một đôi tròng mắt u thâm khó dò, cánh môi mỏng không mang theo ý cười, tóc đen, huyền y, cả người không thể nói là lạnh như băng, nhưng không hiểu sao lại khiến cho người ta không muốn tới gần.

Bộ dạng coi như đoạn chính. Đây là đánh giá khách quan đầu tiên của y với Phong Thiên Tiêu.

“Người là ai?”, y nghiêng đầu đánh giá cảnh tượng bốn phía, “Đây là nơi nào?”.

Phong Thiên Tiêu không trả lời câu hỏi của y ngay, mà lười nhác tựa vào trên thân cột bên trên dưới đem y đánh giá một phen, “Đi ra ngoài, mang nước lại đây.”

“Ta? Giúp người chuẩn bị nước?”

Phong Thiên Tiêu nhú nhú mi tựa như trả lời.

“Làm gì?”

Nhún vai. “Sơ tẩy hảo thượng lộ a.”

“Ý của người là, muốn ta hầu hạ người?”

“Đúng là như thế.”

“Ta hầu hạ??”

“Ta đã trả lời rồi.”

Trầm mặc.

Vẫn trầm mặc.

Tiếp tục vẫn là trầm mặc.

.....

“Người mộng giữa ban ngày!”, nhìn bộ dáng kia của hần, Văn Kinh rốt cục không thể nhịn được nữa mà rống lên. Đứng bật dậy phải đi tro bụi trên người, vừa phải vừa nói, “Tiểu gia hôm nay tâm tình hảo, xem như ngươi cứu ta một lần, tựu tha thứ cho tội đại bất kính của ngươi, như vậy hai chúng ta không ai thiếu nợ nhau, cáo từ.”

Phong Thiên Tiêu cười một chút, hướng phía sau y nhướn nhướn mày.

Rồi sau đó vừa lòng nhìn thấy thiếu niên theo ánh mắt mình liếc đến nơi mà y vừa nghỉ tạm trên mặt đất, thấy rõ một nắm tro mang tử sắc, vẻ phần nộ thay thế cho nét sinh động trên gương mặt. Hần cười yếu ớt chậm rãi mở miệng, “E là ngươi muốn đi cũng phải có sự đồng ý của ta.”

“Cái gì!?”

“Ngươi nói thử xem?”

Nghe lời nói của hần tràn đầy ý tứ mập mờ, khiến cho lửa giận trong Văn Kinh càng tăng, “Đưa ta giải được!”

Phong Thiên Tiêu vô tội mở tay ra, “Sách! Lạp cuối cùng không khéo đã bị ta ăn.”

“Vương bát đản!”, Văn Kinh nhìn thấy thái độ không liên quan gì đến mình của hần, rốt cuộc không thể nhịn được nữa đem đồ vật hướng gương mặt tuần tú của nam nhân trước mặt ném tới, “Tại sao hạ Long Tiên Hương lên ta!”

Long Tiên Hương, một trong tối âm độc tà môn độc dược trong chốn giang hồ, nghe đồn dược này dùng bảy bảy bốn mươi chín vị dược liệu trong mười tám chủng loại điều chế mà thành. Dược tuy có dược liệu tầm thường, nhưng nếu thủ pháp điều chế bất đồng thì dược tính bất đồng mà hiệu quả cũng bất đồng, ngoại trừ biết được một loại chủ dược là Vi long tiên thảo, sau khi đốt sẽ hóa thành tro tàn tử sắc, vị như đàn mộc, còn lại phương thức phối dược chỉ có người chế dược biết. Ngoại trừ Mộc Hồ Điệp trong truyền thuyết trên giang hồ, nếu người chế dược không chỉ ra thì có thể chân chính nói là vô giải chi độc.

Tuy dược liệu bất đồng, nhưng độc tính lại hoàn toàn giống nhau, bệnh trạng sau khi trúng độc, cũng đều ba ngày sau độc phát, cả người đau nhức. Trong vòng ba ngày nếu còn không ăn vào giải dược liền đi đời nhà ma, mà có ăn vào giải dược, cũng không hoàn toàn trừ đi tận gốc, cách mỗi nửa tháng phải lại ăn vào giải dược mới bình an vô sự.

Thứ kinh hại nhất của dược này, không phải gì khác mà chính là nổi kinh khiếp khi đối mặt tử vong. Tuy nói trong thiên hạ anh hùng vô số, nhưng chân chính cười mà nói đến chuyện sinh tử thì có được mấy người?

“Hiểu biết không ít a.”, Phong Thiên Tiêu cười hì hì nâng tay đón gọn lấy quyền của Văn Kinh, cúi đầu nhìn gương mặt như trước xinh đẹp lại tràn đầy lửa giận, mắt hơi nheo lại.

“Ta với ngươi không cừu không oán, tại sao cho ta hạ thứ âm độc như thế!”

“Không tại sao cả. Đột nhiên cảm thấy ở một mình có chút tịch mịch, cho nên vừa mới tìm người theo giúp ta, bất quá cũng không quá phận. Huống chi hôm qua nghe được mấy tiếng đại ca ca tiểu ca ca ta có chút hưởng thụ, cho nên cho ngươi một cơ hội báo ân, đi theo ta đi. “

“Gi?” , Văn Kinh thấy hần dùng vẻ mặt thản nhiên mà nói lời kinh khiếp như thế, đầu óc nhất thời đình chỉ, ngơ ngác nhìn nam nhân trước mặt. Cũng không nghĩ người kia cười buông tay ra, “Hiểu rõ thì đi lấy nước, chúng ta hảo khởi hành.”

Văn Kinh lạnh lùng nhìn hần một hồi lâu, con ngươi trầm tĩnh tiểu lệ nhìn chằm chằm nam nhân tuy khuôn mặt mang nụ cười nhưng lại lạnh như băng, trong bụng hiểu rõ giải dược này không lấy được tay người này, ngạo ngễ ngang khỏi gương mặt trong trẻo tuần tú nhưng lạnh lùng, toàn thân cười vang nói, “Khinh thường ta.”

Phong Thiên Tiêu hơi hơi mị nhãn, nhìn thân ảnh thon dài đi ra khỏi cửa miếu chậm rãi nhếch miệng, “Không sợ chết?”

“..... “

“Nếu như nghĩ thông suốt, có thể đến Nhạc Dương lâu tìm ta, ta chờ người ba ngày.”

Văn Kinh khẽ ngừng một chút, xuy cười một tiếng rồi đi.

Ghi chú:

(*)cật hương hát lạt: có lẽ là cuộc sống giàu sang chẳng? hay ăn ngon mặc đẹp nhỉ?

Hồ Động Đình không hổ danh là mỹ cảnh tráng lệ trong vòng tám trăm dặm.

Hoàng hôn tịch dương, lân lân ba quang, ngư phạm nhiều điểm, lô diệp thanh thanh. Ánh mặt trời chói chang nhưng đã mất đi sức nóng bức người của buổi trưa, tĩnh lặng như trời như nước. Ánh nắng chiều kim hồng diệp tử rơi trên mặt hồ Động Đình yên ba thủy mẫu, như họa giang sơn.

Văn Kinh một thân lam bố y cực kỳ mộc mạc, dùng một sợi dây đen buộc tóc trên đỉnh đầu, tựa vào bên hông thuyền, gió đêm lướt qua thổi bay những sợi tóc hai bên mặt, nhẹ nhàng lất phất.

Lông mi tiêm dài rũ bóng xuống dung nhan ôn nhuận, khéo môi vi kiều, đôi mắt trong suốt xa xăm. Thuyền phu quay đầu lại nhìn y, nhập vào mắt chính là cảnh trí xinh đẹp đó. Vẻ ngây ngô của thiếu niên hòa lẫn với dung nhan trầm ổn của thanh niên, khí chất tao nhã mà đậm bạc, so với hình ảnh thiếu niên công tử bạt hổ trương cuồng, tiêu sái sáng sủa khi mới lên thuyền, quả thật rất khác biệt.

Văn Kinh hướng mắt nhìn cánh chim hải âu bay qua ở nơi chân trời, trùng hợp nhìn thấy thuyền phu đang đứng ở một bên, khẽ mỉm cười, ”Thuyền gia, không biết bây giờ đi Quân Sơn còn kịp không? Ta sẽ trả cho người nhiều bạc.”

“Ách, Quân Sơn a. Cách nơi này không xa, nhưng mà sắc trời..... “.

“Ta sẽ trả đủ tiền thuyền cho người.”

“Không phải không phải.”, thuyền phu sợ người thiếu niên khó đoán trước mặt này không chừng đã hiểu lầm hẩn trong mắt chỉ có tiền tài thế lực, lắc đầu liên tục, ”Ta sợ sắc trời quá muộn, công tử đi Quân Sơn sợ là khó có thể tìm được chỗ nghỉ chân. “.

Văn Kinh liếc mắt nhìn hẩn một cái, hơi hơi cau mày nhưng không có quay đầu lại mà chỉ chỉ con thuyền hoa lệ cách đó không xa, “Chỉ cần giúp ta bỏ lại con thuyền kia là được.”

Thuyền phu quay đầu lại nhìn con thuyền vẫn theo sau từ khi vị công tử này lên thuyền kia, có chút khó xử nói, “Với thuyền của tiểu nhân, sợ là.....”

“Thôi, liền đi Quân Sơn.”

“Hảo, tiểu nhân đưa công tử đi.”, thuyền phu thấy y nhắm mắt lại vẻ mặt không muốn nhiều lời, liền hướng ánh mắt đi rồi đi về phía đuôi thuyền.

Văn Kinh mở mắt nghiêng đầu, liếc mắt một cái liền trông thấy bóng đen trên thuyền hoa kia, oanh ca yến vũ, đàn mã vờn quanh, hết mực tiêu dao. Vài ngày trước, y trong lòng không ngừng đem tổ tông tên nam nhân phá hư tâm tình chờ chết của mình “ân cần thăm hỏi” không dưới mười lần tám lượt, hiện tại ngay cả tức giận cũng đã là chuyện dư thừa.

Ba ngày trước, vừa rời khỏi ngôi miếu đồ nát lên đường xuống núi, liền phát hiện tên nam nhân này luôn đuổi theo một cách kì lạ. Người nọ luôn xuất hiện cách y không đến mười thước, một ngữ không nói chỉ âm hiểm cười, khiến cho người ta cảm thấy giận dữ.

Trụ khách sạn, hẩn vào gọi ca kĩ ở phòng kế bên.

Đi tửu quán, hẩn ở bên cạnh uống rượu ngon giai hào.

Đi trên đường, y đi bộ, hẩn cưỡi ngựa.

Ở trên thuyền, y cuối thuyền, hẩn đầu thuyền.....

Tức giận đi yên hoa tửu hạng (*), chuẩn bị làm một con quỷ phong lưu, không nghĩ tới còn chưa hưởng được hương thơm ôn nhu của mỹ nhân, mỹ nhân trong lòng đã bị người này ba hồn câu đi bảy phách.....

Như vậy cũng không tính, nhưng ngay cả đặt chân vào ngôi miếu đổ nát cũng không được yên thân, mới vừa tìm một chỗ nằm hảo, đột nhiên một đám người không biết là ai ào vào, Văn Kinh ghen hòng trở mắt nhìn bọn hắn ba chân bốn cẳng đem chỗ y định nghỉ ngơi quét tước nhất kiện nhị tịnh, sau khi dọn ra nhuyển tháp kim bồn ngọc trần thỏa đáng xong thì toàn bộ rút lui. Mà Văn Kinh chỉ có thể trở mắt nhìn tên kia cưu chiếm thước sào, tiếng ngáy như sấm.

Độc nửa đêm qua phát tác, giống như bị đồ vật gì sắc bén từng chút từng chút đâm vào, đau đớn xâm nhập cốt tủy.

Văn Kinh vốn cực kì miễn cảm với đau đớn, muốn khống chế nước mắt bao nhiêu cũng vô dụng, điều duy nhất có thể làm được chính là không khuất phục trước gương mặt không chút thay đổi mà ở một bên nhìn kia, ngậm chặt miệng không cho bản thân phát ra âm thanh rên rỉ.

Trời thương xót, từ sau buổi tối, kì diệu thay đau đớn lại biến mất. Nhưng trong lòng lại hiểu được, không phải độc được giải, mà là đã muốn xâm nhập phế phủ, không còn cách cứu vãn. Một sớm viết thư thỉnh người đưa đến Ti Phảng ven Tây Hồ, vô luận thế nào, ít nhất bọn Hàn có thể tìm được thi thể của y, thay y an táng.

Thật sự luyến tiếc thế giới hoa hoa này, ta còn không có thành thân với lão bà, Văn Kinh thiếu chút nữa bị thương mà gào khóc. Nhưng vì bảo trì hình tượng quý công tử trước mặt thuyền phu, y đành mím môi lại.

Tình cảnh như vậy, hơn nữa không có tiền căn hận cũ, thật đúng là không đáng.

Muốn oán thì oán tên xxxx#%\$#@ kia

Đang lúc chiều hô mười tám đời tổ tông kẻ nào thì thuyền đột nhiên lung lay một chút rồi dừng lại.

“Công tử, đã đến Quân Sơn. “

“Ách.”, Văn Kinh hơi cúi đầu, từ bên trong lấy ra một thỏi bạc đưa thuyền gia rồi nhảy lùi lại ra khỏi đầu thuyền, mới vừa rơi xuống đất cước bộ đột nhiên lảo đảo một chút, tựa như thực thống khổ mà ôm lấy ngực, khiến thuyền gia bị dọa cho hoảng sợ, vội vàng xuống thuyền đưa tay muốn đỡ.

Tay còn chưa chạm đến áo vải lam y, y đã quay đầu lại, con người sắc bén khiến thuyền gia lui ra phía sau một bước, nột nột mở miệng, “Ta chỉ là sợ công tử thân thể không khỏe, cho nên..... “

“Không sao, đã làm phiền thuyền gia. “

Hơi hơi ngẩng đầu nhìn thuyền hoa cách đó không xa, y lạnh lùng vẩy nước một cái, xoay người, phát tay áo, đầu cũng không quay lại.

“Công tử, cần tiểu nhân ở đây đợi không?”

“Không cần! Tạ.”

Thanh thanh lẳng lẳng giống như nguyệt dạ thanh phong, lãnh hương từ nơi bóng người biến mất truyền đến, thấm vào nhân tâm. Thuyền gia như mất hồn, nhìn theo con đường nhỏ trong rừng trúc một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại. “Không biết vị công tử này từ nơi nào đến, thế nào lại như thần tiên.....”

Sưu!

Từ thuyền hoa bên kia đột nhiên xuất ra một đạo bóng đen, theo ánh sáng trên lá trúc bên người thuyền gia lướt qua, thuyền gia kia còn chưa biết chuyện gì, lúc quay đầu lại bóng đen đã biến mất ở sâu trong rừng trúc.....

“Hôm nay gặp phải tà, khiến ta gặp phải những kẻ kì quái.....”

Mắt thấy hoàng hôn tan đi, nguyệt hoa mới lên, trúc ảnh loang lổ trên con đường nhỏ.

Quân Sơn này vốn là một trong các danh cảnh ở Động Đình, xưa từng có thơ, “Đế tử Tiêu Tương khứ bất hoàn, Không dư thu thảo Động Đình gian, Đạm tảo minh hồ khai ngọc kính, Đan thanh họa xuất thị Quân Sơn”. Lần trước đến du ngoạn một cảnh xanh biếc, nay lại là một sắc thu lạnh lẽo, trên đất trải đầy những lá trúc khô tàn tạ, thật là hiu quạnh.

Văn Kinh một người nhàn nhả đi trên con đường nhỏ, gió thu thổi tấp vào mặt, hơi hơi có chút lạnh. Gió đêm nấn ná trong trúc thổi bay mái tóc đen của y, khuôn mặt dưới ánh trăng thanh tú ôn nhuận như ngọc, môi nhếch lên lộ ra nhợt nhạt ý cười, nhìn như ôn hậu vô hại lại lạnh như băng.

“Người rót cuộc muốn thế nào!?”, nói là nói với nam nhân phía sau, dù chưa quay đầu lại, thanh âm đã lạnh như băng, đủ để người nghe nghe mười hiểu mười.

“Thính phong, thưởng nguyệt. Không được sao?”

“.....”, Văn Kinh cũng người một chút rồi xoay mặt lại, đối với tên nam nhân vô lại này, tức giận với hắn cũng chỉ làm khổ chính mình, thôi thì mặc kệ hắn. Đau đớn từ cốt tủy trong ngực cùng tứ chi dần dần khuếch tán, đã muốn tiêu đi phân nửa thần chí cùng khí lực của y, nhiều lời cũng chỉ khiến kẻ kia vui vẻ mà thôi.

“Hảo hưng trí. Bất quá có thể thỉnh các hạ dời bước? Để tại hạ được thanh tĩnh.”

Phong Thiên Tiêu tựa vào bên trúc, đánh giá khuôn mặt xinh đẹp dưới ánh trăng, cao thâm mạc lộ cười, “Không thể.”

“.....”, thấy hắn vô lại như vậy, Văn Kinh cũng không nói thêm gì, chỉ xoay người hướng đi đến Lăng Ngâm Đình cách đó không xa.

Lăng Ngâm Đình so với Nhạc Dương lầu Tam Túy đình càng nổi tiếng hơn (**), truyền thuyết là thần tiên Lữ Đồng Tân ở Tam Túy đình uống rượu, bay qua hồ Động Đình, rơi xuống Lăng Ngâm đình tại Quân Sơn. Tình ngày diễm dương đăng đình lăng ngâm, phóng mắt nhìn về một màn trời nước mỹ lệ của Động Đình xa xa, nâng rượu đón gió, tâm thần thanh lãng. Mà nay dưới ánh trăng bàng bạc, mệnh môn Động Đình ánh nguyệt ba quang, thật cũng là một phen ý vị.

“Đáng tiếc, không có mang rượu đến.”, Văn Kinh tìm chỗ sạch sẽ ngồi, tựa đầu trên trụ đình, đau đớn bách hài cát nhục quất cốt từ tứ chi khiến cho y không thể tiếp tục bảo trì khí lãng thần thanh, nghĩ có lẽ Long Tiên Hương kia lại phát tác.

Đáng tiếc, đáng tiếc mới sống mười tám năm trần thế, vậy mà lại chết bất minh bất bạch, nghĩ thế nào cũng thấy không cam tâm. Văn Kinh ghen với cơn tức trong bụng nhưng cuối cùng lại bất đắc dĩ nhắm mắt, thân thể không thể khống chế được mà chậm rãi khuynh đảo ngã xuống.....

Người nam nhân ngồi xổm trước mặt y, thấy y không nói một lời liền nhích lại gần, thu tay lại nghiêng người, nhìn y ngã vào tảng đá phát ra một tiếng vang. Mái tóc đen dài theo động tác của chủ nhân ở dưới ánh trăng xẹt qua một tia huy quang trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt phi tán ở trên lam bố y.....

“Uy.”

Dùng chân đá đá vào thân thể y, thấy y không lên tiếng, Phong Thiên Tiêu trong lòng rung mình, “Uy!!”

Thấy y vẫn không động tĩnh, hắn cảm thấy căng thẳng, phi thân đến đem thân thể thanh gầy kia ôm vào trong ***g ngực, đưa tay lên cổ y tìm kiếm — mạch tượng vụn loạn, hơi thở mong manh, dấu hiệu đại hạn đang đến. Nam nhân thần sắc giận dữ, kéo ra những sợi tóc đen phi tán ở trên dung nhan thanh lệ kia, nhìn một hồi lâu, “Trách không được Tiêu Diêu Lâu như thế danh chấn thiên hạ.”

Từ trong ngực lấy ra một lap tiểu hoàn vỡ nát rồi hòa cùng rượu đưa vào trong miệng y, đem y tựa vào đình lan, bàn tay ôn hòa đem khí lực đẩy vào phía sau lưng. Ước chừng sau thời gian nửa nén hương, Văn Kinh há mồm phun ra một ngụm máu đen, ngưỡng mặt rồi ngã xuống liền được Phong Thiên Tiêu nhẹ nhàng tiếp được, ôm vào trong lòng.....

“Quạt cuồng như vậy. Hại ta cũng có chút không nỡ để người chết.”

Bàn tay hiện rõ những khớp xương lướn qua đôi mắt tú lệ đang nhắm lại, lướn xuống hai má ôn nhuận nhu hòa như ngọc rồi dừng lại trên đôi môi có chút khô khốc, chậm rãi cúi người xuống.....

Nguyên bản chỉ là một nụ hôn trên đầu, không biết vì sao càng lúc càng không thể thu hồi. Cho đến khi người trong lòng khẽ động, nam nhân mới đột ngột ngừng lại. Làm như có chút nhận ra cử chỉ bất thường

của mình, con người thâm thúy lạnh như băng nhìn gương mặt tái nhợt dưới ánh trăng của Văn Kinh thật lâu, mới tự giấu hờ lạnh một tiếng nhắm mắt ngủ đi.....

Ghi chú:

(*) hình như là thanh lâu?

(**) cái này không chắc lắm a, nguyên văn QT thì thể này “Lãng ngâm đình diêu đối nhạc dương lâu tam túy đình”, ai hiểu thì comment một phát để sửa hén. Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Sắc trời chưa tỏ, Văn Kinh hơi hơi mở mắt, nhúu mày nhìn thấy trường bào màu đen trên người, ngậy người một hồi lâu. Đột nhiên cảm thấy được nơi cổ có hơi thở truyền đến, sắc mặt biến đổi, tránh một chút có thể thoát khai cánh tay bên hông, đang suy nghĩ nên động thủ thế nào với người ở phía sau thì cánh tay bên hông đột nhiên lơ lửng rồi rời ra—

Ba! Lại là một cái tư thế cực kỳ bất nhã ngã trên mặt đất, đau đến mức y che lại mũi hai mắt dầm lệ, cảm tức đứng dậy trước mặt tên nam nhân thân thanh khí sáng nhất phái tiêu diêu kia một hồi lâu, hừ một tiếng xoay người hướng đi ra ngoài đình.

Không đi được hai bước, đột nhiên cảm thấy một đạo lợi đao xé gió từ phía sau truyền đến, vội nghiêng đầu lách mình, tay phải nâng lên đem ám khí kia kẹp ở đầu ngón tay, là lá trúc?!

Quả nhiên hảo thân thủ!

Lòng tuy chấn động, nhưng sắc mặt như trước lại không thay đổi, đầu cũng không quay lại mà lạnh lùng mở miệng, “Các hạ còn muốn như thế nào?”.

“Mạng của người là của ta. “.

“Có bản lĩnh thì tới lấy.”

“Nga?”, nam nhân cười từ trên đình lan nhảy xuống, chậm rãi đi đến phía sau Văn Kinh, lấy ra lá trúc y kẹp ở đầu ngón tay đặt ở chóp mũi người ngồi, cười nói, “Nhưng ta lại không nỡ. “

Văn Kinh đem hần liếc mắt một cái, mi nhãn trong suốt không giận mà uy, trong miệng ngữ khí lại trầm xuống vài phần, “Vậy không hẹn gặp lại.”

Mới vừa hướng phía trước đi không được hai bước, lại bị người nọ lách mình đứng ở trước mặt ngăn trở đường đi. Dù cho là người ôn hòa gặp tên này cũng nhịn không được, huống chi là một Văn Kinh thiên tính ngạo khí –

“Người chớ khinh người quá đáng!”, y lui về phía sau một bước, nắm quyền trạm định, sát khí trong mắt càng tăng.

Sát thủ Tiêu Diêu Lâu, võ công danh chấn thiên hạ.

Nhưng nếu phải thật đề luận, trừ ‘Hoan Nhan’ chưa ai gặp qua, những người khác chiêu thức mỗi người một vẻ. ‘Xuy Sầu’ Nhạc Thu Hàn sở dụng đoản kiếm, kiếm pháp khinh linh, thân hình phiêu dật, còn có tạo nghệ sâu đậm Ma âm tác hồn; ‘Vong Ưu’ Văn Kinh tinh thông thuật dịch dung, khinh công càng là danh gia thực truyền, đạp tuyết vân ti, lạc thủy vô ngân; ‘Lãnh Tình’ Vạn Sĩ Thương sở dụng nội lực đao pháp, trọng công khinh thủ, huyền thiết trường đao vũ động sinh phong, nội lực ít người có thể so sánh; ‘Vô Tâm’ Phó Vô Thương quán dụng trường kiếm, nhưng chiêu thức kiếm pháp quái dị ngoan lệ, hoàn toàn bất đồng với kiếm pháp Trung Nguyên, một thanh thông tùy thấu hồng Xích Phong kiếm lại là chân giáo chỉ bảo của Ma giáo danh chấn vô lâm khi xưa! Trong bốn người, nếu luận võ công thì ‘Vong Ưu’ yếu nhất, nhưng dù là vậy, với thân pháp này trong thiên hạ cũng ít có mấy người thật có thể bị tổn thương y, huống hồ y vẫn xuất hiện trong bộ dáng nữ tử, tiểu lệ động lòng người, thực hiện nhiệm vụ chưa lần nào thất thủ.

Phong Thiên Tiêu cười nhìn rõ chiêu thức của Văn Kinh, thân hình động một chút một phen bắt được chưởng lực Văn Kinh chụp đến, thuận thế đem y kéo đến, cúi đầu ghé vào lỗ tai y nói nhỏ, "Người thật muốn cùng ta so chiêu?".

"Buông tay!".

"Hào! Ta tiếp người mấy chiêu.", hắn buông tay nhảy ra vài bước. "Muốn cược không?".

"Nói."

"Nếu ta bại trong tay người, toàn bộ thể nào đều theo ý người, nếu là người thua ", hắn nói đến đây giọng điệu nhỏ đi.

"Hừ!", Văn Kinh vẫy tay một cái, "Nếu ta thua người, chỉ cần hợp lý không trái đạo nghĩa, ta sẽ làm theo ba yêu cầu của người, đao sơn biển lửa quyết không đổi ý! Nhưng nếu ta thắng, giữa ta và người ân oán xóa bỏ, người cũng lập tức tránh ta càng xa càng tốt, quyết đừng như bây giờ xuất hiện trong tầm mắt của ta!"

"Chuyện đó phải đợi đến khi người thắng rồi hãy nói."

Điện quang hỏa thạch lóe lên. Lời còn chưa dứt chiêu thức đã tới, tuy là nhẹ nhàng băng quơ xuất một chưởng, lại mang khí thế vạn quân lôi đình! Văn Kinh một chút cũng không dám chậm, thân thể khẽ khinh xảo né qua một bên.

Chưởng phong mang theo lệ khí nhấc lên những phiến lá trúc tàn trên mặt đất, phiêu sái vũ động, tấp tắp sinh phong. Mấy chiêu qua đi vẫn khó phân cao thấp. Phong Thiên Tiêu tuy chiêu chiêu truy nhân, nhưng đều bị Văn Kinh tránh được, không khỏi trong mắt hiện tán thưởng thu lại chiêu dừng lại, "Sao ? Chỉ biết trốn tránh?"

Văn Kinh nhú nhú mi, khinh suất y bãi mới vừa định mở miệng, lại đột nhiên sắc mặt biến đổi, gương mặt ôn nhuận mang theo thần sắc thống khổ khó có thể che dấu, dưới chân lão đảo liên như sắp ngã xuống đất—

"Cẩn thận!", hắn không tự kìm hãm được đành đưa tay ra đón, cũng không nghĩ Văn Kinh ngừng lại chuyển ra phía sau hắn, ngón trỏ của bàn tay phải đặt ở cổ Phong Thiên Tiêu nhẹ nhàng cười nói, "Người thua!"

"Người sử trá!?"

"Binh bất yếm trá, thua tất là thua."

"Cũng không nhất định.", Phong Thiên Tiêu ha ha cười một tiếng nhân thần khẽ động, Văn Kinh còn chưa kịp phản ứng lại đột nhiên thấy nhân ảnh chợt lóe, nháy mắt từ bụng truyền đến một trận đau nhức, huyết đạo cũng đã bị điểm!

"Ách.....", Văn Kinh liếc xéo gương mặt cười cực kỳ kiêu ngạo trước mặt mình, hừ lạnh một tiếng, "Giải khai huyết đạo của ta!"

"Nhận thua rồi?"

"Không phục!"

"Nga?"

"Người muốn làm gì!", mắt thấy khuôn mặt tuấn mỹ mang theo ý cười gian tà của hắn càng ngày càng đến gần, Văn Kinh không khỏi trong lòng hoảng hốt. Nơi này tuy không phải chỗ hoang vắng, nhưng cũng là cô đảo giữa hồ, vả lại mặt trời chưa lên mà chính y lại bị người chế ngự, vạn nhất gã nam nhân trước mặt gỡ trò biến thái, chẳng phải là so với bị độc chết còn thê thảm hơn.....

Nghĩ tới đây, Văn Kinh sắc mặt một trận tái bệch, ánh mắt tuyệt mỹ càng tóe lên lửa giận, "Sĩ khả sát....."

"Ha ha ha cấp..... ", Phong Thiên Tiêu đột nhiên đưa tay giải khai huyết đạo của Văn Kinh, lui ra phía sau hai bước tựa vào đỉnh trụ mở miệng, "Người hy vọng ta làm gì?"

"..... ", y ngoài miệng mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng đã đem nam nhân kia nguyên rủa đến chết.

"Đồng ý đánh cược rồi nhận thua đều là ý của người. Sao lại bắt đầu chối cãi?"

Văn Kinh nhú nhú mày. “Ta chối cãi bao giờ? Hừ.”

Phong Thiên Tiêu trong bụng biết y vẫn là không phục, chậm rãi đi tới dưới tàng cổ thụ ngoài đình. Dùng tay nhẹ nhàng vỗ một chưởng, nội lực làm cây khô rung chuyển, lá rụng đầy trời, chim trên ngọn cây vì bị kinh hách mà bay ra, ở không trung vòng quanh kêu to, “Vừa vặn hai con.”

Một cái ánh mắt giao hội, hai người đồng thời phóng người bay lên, khinh công của Văn Kinh đã sớm đăng phong tạo cực, thân hình linh hoạt, thả, đập, được, trong nháy mắt đã bắt được con chim, tự tin tràn đầy nhìn thân ảnh cao lớn từng bước rơi xuống đất cạnh bên.

“Thế nào, lần này đã phục chưa?”, gió thổi qua phát phơ mái tóc dài bởi hành động vừa rồi mà tung tán bay, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt phát qua dung nhan thanh nhã, con người trầm tĩnh mang theo ý tổ nhiên nhìn phía nam nhân ở bên người.

Phong Thiên Tiêu chỉ tà tà cười, “Nhìn cho rõ.”

Trong nháy mắt bàn tay buông ra, con chim nhỏ trong tay hô lập lập bay lên trời, kinh hãi bay về phía sâu trong rừng rậm. Văn Kinh sững một chút, không rõ ý tứ của hắn, cúi đầu nhìn con chim y nắm trong tay, sắc mặt đột nhiên biến đổi—

Chết rồi!?

Chậm rãi buông tay ra, con chim nhỏ một thân bụi vũ vẫn mang hơi ấm nhưng hơi thở cũng đã không còn.

“Không thể nào!”, y rõ ràng nhớ khi mình bắt được nó, nó vẫn còn bay lượn trên bầu trời! Chẳng lẽ.....

Nâng tay vạch cổ con chim nhỏ, sâu đến mức có thể thấy được cốt, miệng vết thương đầy máu rõ ràng xuất hiện ở trước mắt!

”Là người!”

Phong Thiên Tiêu một ngữ không nói khom người nhắt lá trúc, lúc này mới đảo mắt nhìn về phía sắc mặt phần nộ đến ửng đỏ của Văn Kinh. “Thế nào? Nhận thua chưa?”.

“Hèn hạ!”

“Giang hồ chính là như thế. Để đạt được mục đích thì không chừa thủ đoạn nào, ta không cảm thấy có gì không đúng.”, Phong Thiên Tiêu cười nâng mặt Văn Kinh lên, ngữ khí mập mờ. “Huống chi, là vì người.”

Thấy hắn cười đến mức âm trầm, Văn Kinh đột nhiên cảm thấy được một thân ác hàn rồi lại nói không nên lời, chỉ biết là lần này không phải y tự tìm phiền toái, mà là phiền toái tự tìm tới cửa.

“Hảo, thua thì thua. Ba yêu cầu tùy người đề ra, xong xuôi thì ta đi.”

“Có thể hay không, không phải theo ý người.”, Phong Thiên Tiêu từ từ nhàn nhã phủ bụi trên người, nhắc chân sải bước đến đình lan, “Yêu cầu thứ nhất, làm nô phò bên cạnh ta, an tiền mã hậu chịu chút mệt nhọc. Yêu cầu thứ hai và ba ta chưa nghĩ đến.”

“Gì!!”

“Thế nào? Lại muốn đổi ý? Yêu cầu này không vi phạm đạo nghĩa của người chứ?”

“Không vi phạm!”, y nắm chặt tay, ánh mắt xinh đẹp hận không thể đốt hai lỗ hổng trên người hắn. Phong Thiên Tiêu làm như không thấy, miễn cưỡng mở miệng, “Ra bến tìm thuyền, chúng ta trở về.”

Trong lòng tuy mắng chửi, con mắt nhanh như chớp mà chuyển, trên mặt bày ra một bộ dáng nhu thuận nghe lời nói, “Chủ nhân ngài chỉ nói muốn gã sai vặt là ta an tiền mã hậu chịu chút mệt nhọc, nơi này thứ nhất không yên, thứ hai không ngựa, không có trong phạm vi chiếu cố của ta, thật ngại quá.” (*)

Thực vừa lòng, thấy trên trán người nọ bạo ra một đường gân xanh, Văn Kinh lại mở miệng, “Cho nên đợi chủ nhân có yên có ngựa, tiểu nhân sẽ hảo hảo chiếu cố sức sinh ngài, mỗi ngày xoa bóp an tiền mã hậu, quyết không chậm chạp.”

“Ta không bảo người làm mã phu!”

“Nga? Ta đây có thể hiểu là ngài đại nhân đại lượng, để tiểu nhân tự do?”

“.....”, y thấy hai mắt hắn trợn lên, hiển nhiên là cực kỳ tức giận. Văn Kinh lại chậm rãi mở miệng, “Vay tiểu nhân bây giờ tạ ơn chủ nhân, cáo từ trước.”

“Điều kiện thứ hai.”

Mới không đi được hai bước, thành linh nghe được thanh âm trầm thấp của người nọ ở phía sau truyền đến, Văn Kinh khó khăn lắm mới thu lại bước chân, xoay mặt lại cười, “Còn hai lần cơ hội.”

Phong Thiên Tiêu cũng không nhiều lời phản bác, chỉ dùng cặp con ngươi bên trong lộ ra tia sắc bén kia đem Văn Kinh nhìn một hồi lâu, lúc này mới bỏ lá trúc nắm trong tay ra mở miệng nói, “Người có biết chữ?”

Gì? Biết chữ? Tiểu gia ta bộ trông giống một kẻ thô bỉ, một tên mãng phu sao?

Trong bụng giận dữ, nụ cười trên mặt lại trở nên sáng lạn, con ngươi cao ngạo chống trả đôi mắt thâm thúy kia, “Tuy không dám nói tài trí hơn người, học quán cổ kim. Nhưng là kinh sử tử tập, cầm kỳ thư họa cũng không thua kém người.”

“Thật sao?”, nghe y nói như vậy, Phong Thiên Tiêu đột nhiên khơi mào một nụ cười quỷ dị, khiến Văn Kinh không thể không nhắc tới hai mươi phân đề phòng. “Dĩ nhiên!”

“Vay thì tốt.”, nam nhân bật cười tựa như thợ săn đã tóm được con mồi. “Vay người hoàn toàn có thể giải thích rõ ràng hai chữ nô phó chứ?”

“.....”, Văn Kinh trong bụng nhất thời hiểu rõ cái tên gian trá này lợi dụng tâm lý cậy mạnh háo thắng của mình, giảng bày cho y nhảy vào, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời thế nào, đơn giản phải cẩn trọng lời nói.

“Không biết? Sách, nếu người không biết, ta cũng vui vẻ dạy người giải thích hai chữ kia. Nhưng là, cổ ngữ có câu, một ngày vì sự cả đời vì phụ.....”

“Câm miệng cho ta! Ai nói ta không biết.”, nghe hắn ngay cả từ “phụ” mà cũng dám nói ra, Văn Kinh không thể nhịn được nữa mà la lên.

“Ừc?”

“Người muốn nói gì cứ việc nói thẳng. Không cần quanh co lòng vòng!”

“Ta là sợ người cách người lý giải hai chữ nô phó cùng cách ta lý giải lại khác một trời một vực mà thôi.”

Nghe nam nhân tăng ngữ khí tại từ ‘lại’, Văn Kinh mắt trắng dã liếc hắn, sử dụng ánh mắt tự nhận là hung ác nhất nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú đang trưng một nụ cười ung dung quỷ dị kia một hồi lâu. “Nô phó, là người cung dịch, theo mệnh lệnh chủ nhân mà làm việc.”

“Hoàn toàn chính xác.”, Phong Thiên Tiêu bật cười, đi tới trước mặt Văn Kinh một tay nâng lên khuôn mặt ôn nhuận xinh đẹp trong làn nắng sớm, chậm rãi mở miệng, “Từ hôm nay trở đi, Phong Thiên Tiêu ta chính là chủ nhân của người. Lại đây, gọi một tiếng Tiêu chủ nhân nghe một chút xem.”

Nhìn khuôn mặt cuồng vọng của hắn, Văn Kinh rõ ràng cảm thấy được toàn bộ cơ mặt của mình co rúm lại, sống đã mười tám năm, lần đầu tiên như vậy bất minh bất bạch.

“Tên của người?”

“Ngu xuẩn.”, thấy hắn thật ra đáng chủ nhân, Văn Kinh trong lòng tất nhiên ngàn vạn lần không cam lòng, khẩu khí dĩ nhiên cũng không dễ nghe. Trong lòng nghĩ gì thì cứ như vậy mà nói ra.

“Nga, tên này thật đặc biệt.”, nam nhân nhú nhú mày, rồi lại nói, “Sau này gọi người Tiểu Bạch.”

”Người!..... “

“Tiểu Bạch, đi ra bến tìm thuyền gia, chúng ta lên đường.”

Văn Kinh tự biết hôm nay gặp hạn, tuy miệng đã nói chịu thua nhưng trong lòng vẫn buồn bực không thôi, xoay người không nói một lời hướng bên tàu đi, không đi được hai bước, đột nhiên ngực cứng lại, huyết khí trong bụng liền như hướng miệng trào ra.....

“Ách.....”

Trước khi ngã xuống đất, đột nhiên được một đôi cánh tay hữu lực cuốn vào trong lòng, bên tai thấp thấp truyền đến tiếng cười khê giống như tiếng chim cú.....

*

Mưa rơi tích lịch, thu ý tiêu điều.

Văn Kinh tựa như ngủ mơ hơi hơi rụt vai, tìm được một chỗ ấm áp liền áp lại gần, cọ cọ như mèo con, khiến Phong Thiên Tiêu tựa ở bên người y hé môi cười.

Đồn đãi sát thủ Tiêu Diêu Lâu đều ngoan lệ vô tình, cùng hình tượng Tiểu Bạch trước mặt thật khác biệt rất xa.

“Ta thật sự rất vừa ý người, bất quá, đáng tiếc”, giọng nói trầm thấp mang theo âm điệu lạnh như băng, giống như gió lạnh thổi qua bóng đêm trong trẻo lạnh lùng, không khí tựa hồ cũng trở nên đông cứng lại. Mi phong xinh đẹp ngủ say hơi cau lại, hướng người nam tử mà rụt vào, nặng nề say ngủ.

Ghi chú

(*): “an tiền mã hậu” ý là làm nô phó hầu hạ. Nhưng bạn Kinh lại chơi kiểu dịch từng chữ, “an” ở đây là yên, còn “mã” là ngựa,

Khi y vừa tỉnh lại, khí sáng thần thanh. Ngoài cửa sổ, ánh nắng xuyên qua những đám mây, sắc trời lằng lằng. Văn Kinh miễn cưỡng đuổi người, ngồi dậy.....

Đàn lư hương sắc tím, mảnh lụa vàng kim, gối tơ hồng nhạt theo mây, bàn bát tiên khắc hoa khắc điệu—đây là cái chỗ nào!? Vừa nhìn đã biết cực kì xa xỉ, nhìn kĩ thì tuy mỗi vật phẩm không phải loại phú hộ thương nhân tầm thường có thể sử dụng nhưng phối hợp với nhau lại phi thường tạo nhã chứ không tạo cảm giác xa hoa lãng phí.....

Văn Kinh đầu óc trống rỗng hồi lâu, lúc này mới nhớ tới chuyện tình đã phát sinh – chính mình lại trở thành nô phó của kẻ khác!?

Mà cái tên nam nhân tự xưng chủ nhân kia, hình như gọi là.....

“Gọi là cái gì Tiêu?”, một tay sờ lên má, mày nhíu lại lại lằm bằm nói, không biết do vừa mới tỉnh dậy hay như thế nào nhưng y một chút cũng không phát hiện người vừa nhắc đến đã đập cửa tiến vào, “Mặc kệ hần gọi là cái gì Tiêu. Ăn uống no đủ chuẩn bị lo chạy lấy người!”

“Phong Thiên Tiêu.”

Thanh âm trầm thấp từ phía sau vang lên, khiến y hoảng sợ, lại nhíu đôi lông mày xinh đẹp, “Người không biết gõ cửa sao?”

“Ta không biết vào phòng của mình lại phải gõ cửa.”, hần vẫy tay, đột nhiên từ ngoài cửa tiến vào vài nữ tử tiểu lệ mặc y phục màu ngọc bích, mang theo kim bồn (chậu vàng) ngọc trấn (chén ngọc) cùng vải lụa vào, chưa đợi y phục hồi tỉnh thần lại, đã bị cánh tay tuyết trắng đẩy đến giường cỡi y phục ra.....

“Uy..... Uy..... làm cái gì..... Uy..... Các người..... Dừng tay..... “.

Văn Kinh mặt đỏ tai hồng giãy dụa nửa ngày, cuối cùng tránh ra được, chỉnh chỉnh y phục tán loạn tức giận nhìn tên nam tử mặt không chút thay đổi đứng ở bên cửa sổ, “Các nàng..... Người muốn các nàng làm cái gì!”.

“Giúp người tắm rửa thay quần áo.”

“Gi!?”, Giúp y tắm rửa thay quần áo? Thỉnh y về làm gia gia (ông nội) sao?, ”Ta chính mình có tay có chân, không cần làm phiền các vị tỷ tỷ.”, Văn Kinh mỉm cười, nhìn các vị nữ tử cũng đang đánh giá mình, “Tại hạ tạ lỗi trước.”

Dung nhan vốn đã tú lệ nay lại đột nhiên tràn ra ý cười. Ánh mắt nhu hòa như pháo hoa lộng lẫy giữa đêm lạnh. Vài vị cô nương sắc mặt đỏ lên, cúi cúi đầu, thật là một vị công tử tuần tú ôn nhu.

Phong Thiên Tiêu nhìn thấy y không e dè đối tỷ nữ cười nói liếc mắt đưa tình, trong lòng một trận hỏa khí không tên bùng phát, ánh mắt rùng mình khiến những nữ tử đang trộm đánh giá Văn Kinh sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. ”Đi ra ngoài.”

Bọn họ vội vã đặt đồ vật trong tay xuống, chuẩn bị tốt nước ấm rồi ra ngoài, sau một hồi đã biến mất sạch sẽ. Phong Thiên Tiêu ngửi khí lạnh lẽo ba phần, nhưng vẫn mang vẻ tươi cười, “Người cũng có bản lĩnh.”

“Quá khen. “, Văn Kinh liếm đi nét tươi cười say lòng người mới vừa rồi, mặt sầm xuống, lập tức đưa tay đến bên hông nghiêng đầu tà tà cười, “Ta muốn tắm rửa thay y phục, người..... “.

Ý nói, ta muốn tắm rửa thay y phục, người có thể chứ. Nếu là người bình thường, e là không đợi người khác mở miệng, đã sớm tự giác rời đi, cũng không nghĩ Phong Thiên Tiêu chỉ là nhú nhú mi, con người u thâm lạnh như băng rõ ràng tràn ra một tia nhìn truy đuổi, “Nga, muốn ta giúp người không?”.

Tên nam nhân vô sỉ!

“Không nhọc các hạ..... “.

“Là chủ nhân, không phải các hạ.“, Phong Thiên Tiêu nghiêng đầu nhắc nhở. “Chớ quên người bây giờ là nô phò của ta.”

Cảm thấy lửa giận bốc lên, nhưng y không thể không áp chế xuống, “Ân, chủ nhân đại nhân, tiểu nhân muốn tắm rửa, nên mời ngài dời giá..... “.

“Không được.“

Văn Kinh sắc mặt từ đỏ thành trắng, từ trắng đổi xanh, xanh đến mức mây đen dày đặc, “Tiểu nhân tắm rửa, chủ nhân người ở bên cạnh hầu hạ sao?”.

“Quan khán. “.

Phong Thiên Tiêu trả lời đúng lý hợp tình, không nghĩ đến câu trả lời của hắn tương tự với trong mấy quyển sách cổ, làm cho một Văn Kinh tự nhận là phong lưu tiêu sái hơn nữa lấy mục tiêu tương lai trở thành hái hoa thánh chủ sắc mặt xám như tro, ánh mắt đại ra.

“Đê tiện, người.....”, y nhảy dựng lên, bàn tay run rẩy mới vừa nâng lên, không để ý đến hình tượng mà chuẩn bị mắng chửi tổ tông tám đời của đối phương, cũng không nghĩ bị một bàn tay to lớn che miệng, ngăn lại lời nói sắp vượt ra khỏi môi.

“.....”

Giấy dựa nửa ngày, tay trái mới vừa chém ra đã bị hắn chế trụ, một cái xoay người thì tay phải cùng tay trái cũng đã bị giữ cố định trên đỉnh đầu, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú kia càng ngày càng tới gần, trong lòng liên tục khóc thét, đem mặt xoay đi cơ hồ sắp hít thở không thông mà bỏ mình.

Nhắm mắt một hồi lâu cũng không thấy sự tình gì phát sinh, y mở một con mắt để đánh giá tình hình, phát hiện gương mặt đáng khinh kia cách mình không tới một tấc, ngay cả hơi thở cũng đều rõ ràng đến dựng tóc gáy.

“Người..... Người muốn làm gì?”.

Phong Thiên Tiêu quỷ dị cười, đột nhiên buông tay ra, cực kỳ vô tội nhún nhún vai, “Không tính làm gì cả.”, đột nhiên gương mặt tiến lại gần khiến Văn Kinh sợ tới mức rụt lại một chút, ái muội chí cực mở miệng, “Vậy còn người nghĩ ta muốn làm gì?”

Đê tiện!

Văn Kinh tức đến mức thần kinh cơ hồ đã hỏng mất, nhưng ngại mình ở thế yếu, chỉ dám trong lòng lại chửi mắng tổ tông người kia một lần.

Suy tính kĩ lại, ở bên người hắc cũng cũng không phải hoàn toàn vô ưu vô đãi. Có thể tìm cơ hội lừa ra giải được Long Tiên Hương, ít nhất cam đoan mình không chết, sau đó thừa cơ hắc không chuẩn bị mà đem tên ác ôn này chặt thành mấy khúc! Dù sao hiện tại không có nhiệm vụ gì, cũng chỉ có thể dạo chơi quanh quẩn, không bằng chơi đùa cùng tên này. Nghĩ đến đây, Văn Kinh một chút cũng không cảm nhận sâu trong lòng mình đã có sự biến đổi, mà lộ ra một vẻ tươi cười kì quái, càng làm cho Phong Thiên Tiêu cảm thấy kì quái đó là, y thể nhưng lại vươn tay giống như huynh đệ mà vỗ vỗ lên bả vai hắc, “Ta còn tưởng rằng người cũng giống bọn Hàn, thích hôn nam nhân.....”

“Sao?”, con người tối đen hiện lên một tia hàn quang, chính là một chốc liền mất đi, nhanh đến mức khiến cho Văn Kinh nghĩ sát khí chợt lóe qua kia là do chính mình ngộ nhận, “Mau thu thập chuẩn bị lên đường.”

“Ân, chủ nhân đại nhân.“, nâng đầu lên, đối mắt với cặp con người lạnh như băng như trước, Văn Kinh trong lòng chấn động, lại như trước trưng ra gương mặt thanh tú. “Tiểu nhân sẽ không để cho chủ nhân chờ lâu.”

Tuy nói là không phải chờ lâu, nhưng đợi đến khi Văn Kinh thảnh thơi xuống lầu, trời đã sớm qua thường nguyệt. Liếc mắt nhìn gương mặt hiển nhiên giận dữ nhưng như trước lộ vẻ tươi cười âm hiểm một cái, Văn Kinh trong lòng hô to không ổn.

Tuy thời gian quen biết tên nam nhân gọi là Phong Thiên Tiêu này không lâu, tính tình của con người cổ quái kia y cũng đã nắm được tám chín phần. Tuy tươi cười ấm áp, nhưng đằng sau đáng vẻ tuấn tú kia lại là âm lãnh vô tình, thật sự làm cho người ta có chút không rét mà run. Giống như hiện tại, tuy ngồi ở trên ghế uống trà đình hương, thấy y xuống cũng chỉ nhếch môi cười nhẹ, không mở miệng nói lời nào. Nhưng tận sâu trong đôi mắt hẹp dài u thâm kia, cũng đã đông lạnh như băng.....

“Ách, cái kia.....”

Phong Thiên Tiêu giương mắt đem y liếc mắt một cái, lấy ra một ít toái ngân đặt lên bàn xoay người không nói một lời đi ra ngoài ***, “Đi!”

“Sao?”, Văn Kinh tả hữu nhìn quanh thấy trong tiểu *** ngoại trừ khách nhân bình thường cùng chủ quán ra thì không thấy nha hoàn nô tì hôm qua, trong lòng cảm thấy kì quái liền mở miệng hỏi, “Mấy vị tỷ tỷ ngày hôm qua không cùng chúng ta đi sao?”

“Thế nào, mới một ngày không gặp đã nhớ như vậy.“

Văn Kinh thấy trong ánh mắt hắc lửa giận càng tăng, không biết vì sao trong lòng lại vui vẻ đến chết đi được. Ngoài miệng lại vẫn mang vẻ nghe lời khiêm nhường, “Không phải, tiểu nhân chỉ là hy vọng theo các vị tỷ tỷ học tập làm thế nào hầu hạ chủ nhân đại nhân đây, tránh cho sinh sơ chậm trễ, không cần thận làm vỡ chén trà là chuyện nhỏ, lỡ như làm cho gương mặt tuấn tú của chủ nhân đại nhân ngài biến thành đầu heo thì tiểu nhân lại mang tội ác tày trời.”

Phong Thiên Tiêu nhìn chằm chằm gương mặt cười nói dị thường sinh động lại phơi bày rõ ràng ruột gan của Văn Kinh, tâm không biết vì sao lại hơi hơi xao động, thản nhiên liếc y một cái, “Người không nói ta thật sơ sót người vốn một thân phần cốt(*).”

Văn Kinh chỉ quan tâm đến việc vui vẻ của bản thân, làm sao có thời gian đi lo lắng đến ý nghĩa trong lời nói của Phong Thiên Tiêu. Cũng không nghĩ vì vui vẻ nhất thời lại tự tạo nên vô số tai họa cho bản thân, hối hận đến mức về sau y hận ngày trước không thể tự cắt đi cái đầu lưỡi cày mạnh háo thắng của mình.

Từ ngày đó, Phong Thiên Tiêu vẫn thường lui tới như trước nhưng lại ít khi phân phó Văn Kinh làm việc, nhưng không được vài ngày, Văn Kinh liền dần dần cảm thấy được sự tình có chút không ổn.....

Tuy không biết người nọ vì sao đến đây, mấy ngày trước luôn có nha hoàn phó dịch kết thành nhóm xuất hiện hầu hạ, nhưng mấy ngày nay, đừng nói đến người hầu hạ, ngay cả khách *** cũng không thấy ai. Hơn nữa theo tính tình của Phong Thiên Tiêu, tuy sáng sớm luôn vội vã khởi hành, nhưng ít nhiều cũng tìm chỗ nghỉ chân. Nhưng là liên tiếp vài ngày, hắc chỉ tìm đường nhỏ thừa thốt người mà đi, trời mới vừa sáng y đã bị gọi dậy khởi hành, ngoại trừ giữa trưa tùy tiện tìm một chỗ ăn uống này nọ, trời chưa tối tuyệt không ngừng chân.

Vài ngày như vậy, một Văn Kinh tự nhận phong tư yếu điệu, phong lưu phóng khoáng cũng mệt đến nỗi nhìn thấy giường như nhìn thấy phụ mẫu, thiếu chút nữa lệ nóng rùng rùng, đặt đầu liền ngủ. Căn bản ngay cả thời gian tắm rửa thay quần áo cũng không có, cả người thối đến mức ngay cả mấy tên khiêu hoa tử (***) cũng muốn tránh y vài bước. Phong Thiên Tiêu thì trái lại, không biết là đồng bì thiết cốt hay là da dày thịt béo, mấy ngày này vẫn là thân thanh khí爽, một thân hắc y vẫn y nhiên sạch sẽ, thật khác xa Văn Kinh.....

Không đến mười ngày, Văn Kinh vốn không béo mập gì cũng đã gầy đi rất nhiều. Phong Thiên Tiêu nhìn thấy lại cũng không nhiều lời mà đợi Văn Kinh mở miệng, cũng không nghĩ tiểu tử kia xương cốt lại thật kiên cường, không nói đến sắc mặt ngày càng tái nhợt, đi đường cũng chỉ tập tễnh mà đi, ngoài miệng lại như trước quyết không chịu thua....

“Nhìn cái gì mà nhìn!”, cuộn mình dưới tàng cây, y liếc mắt nhìn Phong Thiên Tiêu đang ngồi bên đống lửa nướng cá, lời nói tự nhận là phi thường có khí thế truyền vào tai Phong Thiên Tiêu lại nghe như tiếng muỗi kêu.

“Có mệt không?”, nghe hắc hủi như vậy, Văn Kinh đột nhiên thấy trong mắt nóng lên, lại liền nghĩ đến những khổ ải mình gặp phải đều do tên nam nhân này hại, hờn giận trả lời, “Có mệt chết cũng là chuyện của ta, không cần ngươi giả hảo tâm!”

Nghe y nói vậy, Phong Thiên Tiêu cũng không tức giận, chỉ nhẹ nhàng cười, “Nếu là mệt thì ngươi cứ nói..... “.

“Bớt hư tình giả ý!”, cách ánh lửa thấy trong ánh mắt hắc lướt qua tia đau lòng, Văn Kinh lại cho là mình nhìn lầm, rầu rĩ nói một câu rồi xoay người tựa vào cây nặng nề ngủ.....

Phong Thiên Tiêu nhú nhú mày, theo ánh sáng nhạt, dung nhan y tuy có chút bẩn nhưng vẫn như trước trong trẻo mà lạnh lùng quật cường, chậm rãi cười.....

Không quá hai ngày, rốt cục đã đến thành Nhạc Dương, Văn Kinh thở ra một hơi dài, vỗ vỗ hà bao trên người, bước nhanh đi đến tửu quán lớn nhất—

“Đi đi đi!! Xin cơm thì đến cửa thành! Ai! Nói người đó!—”, Văn Kinh thầm nghĩ mau vào *** nghỉ ngơi hồi phục nghỉ ngơi hồi phục, một chút cũng không quan tâm đến lời của tiểu nhị, tận đến khi đến cửa bị người ngăn lại mới ngẩng đầu lên, cau mày lạnh lùng mở miệng, “Làm gì?”

“A, xin cơm mà khẩu khí cũng thật lớn a, chỗ chúng ta chỉ tiếp đãi khách quý, khiêu hoa tử ra mà ngồi ở cửa thành— mau cút!”

Văn Kinh đầu óc nhất thời không có phản ứng lại, không kịp phòng bị lại bị hắc đẩy như vậy, lùi ra sau lão đảo hai bước sắp ngã, cũng không nghĩ được Phong Thiên Tiêu mới bước vào lắc mình kéo lại, lăm ở trong ***g ngực.

Cúi đầu nhìn gương mặt tái nhợt hiển nhiên còn bị vây trong trạng thái hỗn loạn, trong lòng hắc khê nhói, khẩu khí lại lạnh đi vài phần, “Gia phó có điều chi đắc tội?”

Thanh âm không hàn mà lại lạnh như băng, khiến tiểu nhị rung mình một cái. Tướng mạo nam tử trước mắt, lạnh lùng tôn quý, một thân khí phách thiên thành, liền biết mình đã đắc tội với người không nên đắc tội, một thân đổ mồ hôi lạnh, “Tiểu nhân mắt chó không nhìn thấy thái sơn đắc tội nhị vị, mong rằng ngài đại nhân không trách tiểu nhân”

Không muốn nghe hắc lải nhải, Phong Thiên Tiêu một phen ôm lấy thân thể rõ ràng gầy yếu của Văn Kinh đi nhanh hướng lên lầu, “Hai gian phòng hảo hạng, đem chút món ăn thanh đạm lên phòng!”

“Ân, ân, tiểu nhân liền đi làm.”, hắc thở ra một hơi, nhìn hướng thân ảnh trên lầu, mơ hồ còn có thanh âm thấp thấp truyền đến.

“Bỏ ta xuống.”

“Câm miệng.”

“Ngươi cái tên này hỗn đản, không phải đều là người..... “.

“Ân ân, đừng có lộn xộn.”

“.....”

*

Có lẽ là mệt nhọc quá độ, Văn Kinh tắm rửa xong chưa kịp ăn vẫn thiến liền ngủ say, đến canh ba lại sốt cao. Phong Thiên Tiêu ngồi ở phía trước cửa sổ bưng chén rượu một ngụm uống một ngụm không, ánh mắt lại hoàn toàn không rời dung nhan ôn nhuận trong trẻo nhưng lạnh lùng dưới ánh trăng kia, cùng ánh trăng rải vào trong phòng vịnh ra một mảnh thê thanh.....

Có lẽ bởi vì sốt cao, một người quật cường như thế nhưng lại như hài tử mà khóc. Từ trong đôi mắt thanh lương kia chảy xuống thật nhiều nước mắt, hẳn có chút phần hận không giữ được sự lạnh lùng tàn nhẫn của mình, nhìn y giống như con thú nhỏ theo bản năng rúc vào ngực mình, không biết sao, khiến cho tim của hắn cũng khẽ đau, đã lâu không có loại tình tứ nan giải này.....

Đột nhiên, ngoài cửa sổ bóng đen chợt lóe, Phong Thiên Tiêu hơi hơi nhú mào, phi thân nhảy ra ngoài cửa sổ, nhún chân một cái đã lên trên mái hiên, dưới ánh trăng đường phố một màu, hơi hơi có chút khí lạnh.

“Đi ra!”

“Chủ nhân.”, một cái bóng đen từ chỗ khuất xuất hiện, cúi đầu quỳ xuống.

“Nói.”

“Kinh thành mật hàm, cho mời ngài lập tức hồi kinh.”

“Tiểu tử kia đến tột cùng lại muốn như thế nào?”.

“Thuộc hạ không rõ ràng lắm.”

“Đã biết, người trước tiên lui đi.”

“Còn có một chuyện, không biết..... “

“Nói.”

“Chuyện bên cạnh chủ nhân có sát thủ Tiêu Diêu Lâu đã truyền tới kinh thành, cực hạ lo lắng chủ nhân đường hỏ vì hoạn rước lấy phiền toái cho mình, cho nên không bằng sớm”

“Ta tự biết chừng mực. Lui đi!”

“ Mọi người Lục Phiến Môn sợ môn chủ bị kinh thành nghi kị mà.....”

“Lui đi!”, thanh âm nguyên bản trầm thấp lại lạnh đi vài phần, bóng đen giống như run lên một chút, tuy không cam lòng cũng không dám lỗ mắng, chỉ có thể hơi hơi khấu đầu, “Thuộc hạ cáo lui.”

Mắt nhìn theo bóng đen từ một nơi bí mật gần đó biến mất ở trong bóng đêm, Phong Thiên Tiêu nhú nhú mào trở về phòng, chậm rãi đi đến bên giường Văn Kinh, cúi đầu dừng ở dung nhan tái nhợt dưới ánh sáng nhạt kia. Có lẽ thanh âm vừa rồi quá nhiều mộng đẹp nên y ngủ không mấy an ổn. Làn mi thanh tú hơi hơi nhướn lên, trong miệng than thở nói gì đó, lại nặng nề ngủ.

Phong Thiên Tiêu đưa tay dò xét độ ẩm trên trán y, vẫn như trước thật nóng, cau mày một hồi lâu mở miệng, “Thật là một kẻ phiền toái.”

Giúp y đắp lại chăn, đóng cửa sổ lại, rót nước rồi thông thả đến bên giường ngồi xuống, nâng thân thể gầy yếu lên, hắn nhẹ giọng nói, “Uống nước rồi ngủ tiếp.”

“Ngô.....”

Y mông lung hơi hơi mở mắt, ngoan ngoãn uống một ngụm nước liền cảm thấy được yết hầu tựa hồ cũng không khó chịu như vừa rồi, nhếch môi mỉm cười, “Tạ tạ.”

Khó nhìn thấy y cười mà không hề có tâm cơ, Phong Thiên Tiêu sưng sốt một chút nhưng trong lòng lại âm áp, buông tay giúp y nằm xuống, “Ngủ đi, ta ở phòng kế bên.”

Vừa muốn đứng dậy, cũng không nghĩ bị người nắm lấy góc áo, “Thản Nhiên ca? Ở lại với ta được không?”

Thản Nhiên?

Trong phòng không thấy rõ biểu tình của y, trong lòng hơi xót, hần nhẹ nhàng nâng tay, lau đi nước mắt trên mặt y, cũng không nghĩ y lại mở miệng, thanh thanh nhàn nhật lại có chút cảm giác mát mát, “Ta như vậy thích người, tại sao đối với ta như vậy..... “

Thanh âm càng ngày càng thấp, bày tay nắm lấy tay hần rốt cuộc cũng buông ra. Phong Thiên Tiêu không hiểu vì sao nghe được câu nói cuối cùng của y “ta như vậy thích người.....” liền tức giận không thể kìm nén được, xoay người phất tay áo rời đi.

—

Ghi chú:

(*) phản cốt: nghĩa là có tâm phản trắc í

(**) khiêu hoa tử: có lẽ tương đương với khát cái Đấng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Liên tiếp hai ngày Văn Kinh tỉnh lại đều không thấy thân ảnh của Phong Thiên Tiêu, đột nhiên cảm thấy có chút tịch mịch. Tuy người nọ lạnh lùng, nhưng không biết vì sao ở bên hần lại cảm thấy an tâm. Y nghĩ muốn hỏi tiểu nhị vào đưa nước đưa thuốc rồi lại không biết nên như thế nào mở miệng, đơn giản chỉ hờn dỗi không ăn cơm mà ngồi ở bên cửa sổ ngắm người.

Buổi tối ấy y ít nhiều còn nhớ mang máng, bàn tay hần thật ấm áp, lẳng lặng ngồi ở cạnh y, dung túng trầm bệ.....

Y nói gì chính y cũng không nhớ rõ, chỉ nghĩ đến Phong Thiên Tiêu nhìn thấy cảnh thảm hại của mình liền hận không được lập tức đào một cái lỗ mà trốn đi. Nhưng mình còn chưa lẩn đi thì người nọ lại biến đi đâu mất, đây là cái tình trạng gì!?

XX, người biến mất, hảo, vậy cũng không trách được ta không tuân thủ danh dự.

Nhảy xuống ghế, y thu thập hành trang thỏa đáng rồi đi nhanh đến cửa, tay đặt trên cửa còn chưa kịp mở, trong lòng không biết vì sao có chút buồn bã, xoay người ngưng nhìn, không chút phòng bị thì cửa bật mở, đập vào ngay sau gáy Văn Kinh

Bang!

“Ách.”

“Ngồi ở đó làm gì?”, thấy y ôm đầu ngồi ở cửa, Phong Thiên Tiêu y nhiên như thường mở miệng hỏi.

Vô nghĩa! Bị người đụng vào đầu, người tên này hỗn đản! Văn Kinh nhe răng nhếch miệng, còn không có mở miệng mắng, đã thấy ánh mắt Phong Thiên Tiêu dừng ở hành trang mới vừa rời bởi vì bị đụng vào đầu mà rơi trên bàn, ánh mắt lạnh lẽo, y chợt dạ cúi đầu không lên tiếng.

“Người muốn đi?”.

“Ngô..... Ách!”, đột nhiên bị hần nắm lấy kéo dậy khiến Văn Kinh hoảng sợ, hai mắt nhắm chặt chờ nam nhân mang lửa giận trong lòng này lên tiếng khinh miệt mình.....

“Có đau không?”

“Gi?”, nắm tay hạ xuống, hần ôn nhu đem y ôm vào trong lòng, xoa xoa chỗ phía sau đầu, “Tại sao không cẩn thận như vậy?”.

“Còn không phải người..... Hai ngày cũng không..... “, lời nói mới vừa ra khỏi miệng, Văn Kinh hận không thể lập tức cắn đứt đầu lưỡi của mình!

Loại lời nói oán trách này, thật không nghĩ Văn Kinh y lại nói ra miệng được. Mà cho dù có thường xuyên làm nũng với người khác đi chăng nữa cũng không nên ở trước mặt nam nhân này!

Phong Thiên Tiêu nhẹ nhàng cười, xoay người ngồi ở bên cửa sổ lại như trước ôm y ở trong ***g ngực không có buông tay, “Nghe chủ quán nói, người hai ngày đều ăn không ngon, ăn?”

Y vốn tưởng hần sẽ mở miệng mĩa mai, ngẩng đầu lại bắt gặp đôi mắt thâm thúy kia, trong đó ngoài ý cười ra, tựa hồ còn có tình tố nói không nên lời.

Là ôn nhu? Trong lòng xao động nhưng trên miệng lại rất quật cường. “Buông ta ra.”

Phong Thiên Tiêu cũng không miễn cưỡng, buông tay để y đứng vững, chống cằm nhìn thiếu niên đỏ mặt xoay người thu dọn hành trang, lại nói, “Sáng mai, chúng ta lên đường đi kinh thành.”

Nghe thấy lời hần nói, thân thể Văn Kinh rõ ràng chấn động.

Theo bản năng lại nhanh chóng ngẩng đầu lên, huyết sắc trên mặt sớm tan biến, “Không đi! Ta không đi kinh thành!”

Phong Thiên Tiêu cũng bị phản ứng mãnh liệt của y làm kinh ngạc một chút, có chút dăm chiêu đánh giá sắc mặt tái nhợt của Văn Kinh, “Cho ta lý do.”

“Không đi là không đi. Cần gì lý do!”

Mày kiếm nhướn lên, “Không có lý do. Ngày mai liền lên đường!”

Thấy hần xoay người đi ra ngoài cửa, Văn Kinh khó thở ném bát trà trên bàn ra ngoài, bang một tiếng đập vào cánh cửa.

“Hỗn đản.”, y thấp thấp nói một tiếng, xoay người ôm gối ngồi xổm trên mặt đất, “Ta không thèm đi cái nơi quỷ quái kia.”

Tuy là nói không đi nhưng Văn Kinh vẫn vì ánh mắt khiêu khích mang theo trào phúng của Phong Thiên Tiêu mà không cam lòng xuất phát. Mấy ngày đi đường, Phong Thiên Tiêu tuy không như trước nhiệt tình chiều cổ thân thể Văn Kinh nhưng đi cũng không mấy vội vàng. Thấy đến ngày mỗi tháng ‘Long Tiên Hương’ phát tác mà thân thể không có gì khác lạ, Văn Kinh không khỏi càng ngày càng buồn bực.

Nhìn thấy sắc trời đã tối mà phía trước lại không có khách ***. đành phải tìm một nơi chốn được gió đem ngựa buộc lại, y quay đầu nhìn Phong Thiên Tiêu vừa đem gà rừng trở về.

“Uy.”

“Gọi chủ nhân.”

“..... Chủ nhân đại nhân, người chừng nào cho ta dùng giải được Long Tiên Hương?”

“Dùng cái kia làm gì?”, Phong Thiên Tiêu nói, bỏ thêm cành cây khô vào đồng lửa, đầu cũng không quay lại.

Gì? Văn Kinh đột nhiên thấy như mình bị lừa dối, “Một tháng trước không biết tên tiểu nhân nào thừa dịp ta hôn mê đối ta hạ Long Tiên Hương.”

“Nga? Là ai?”, Phong Thiên Tiêu rút cuộc quay đầu, dưới ánh lửa, khuôn mặt tuần tú mang theo nụ cười khó lường, “Khi nào?”

“Người! Chính là người!”, Văn Kinh không thể nhịn được nữa nhảy dựng lên, “Người đối ta hạ Long Tiên Hương, khiến cho ta mang ơn cứu mạng của người, sử trá bắt ta làm nô phò của người đối lấy mỗi tháng một lần giải được! Người.....”

“Dừng.”, mày kiếm nhướn lên, “Ta khi nào nói đó là Long Tiên Hương? Làm nô phò của ta là người tự miệng chấp thuận, luận vô bại trận không phải sao?”

“Không phải Long Tiên Hương?”, Văn Kinh chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, tựa hồ có một đám quạ đen cười hắc hắc bay qua, “Không thể nào, ngày ấy rõ ràng chính là dấu hiệu Long Tiên Hương phát tác.”

“Long Tiên Hương có mười tám vị được liệu, mà ta không khéo chỉ vừa mới điều chế mười bảy vị, bệnh trạng lần đầu phát tác không khác với Long Tiên Hương, nhưng chỉ cần một lần giải độc.....”

“.....”

“Thế nào? Không có trúng Long Tiên Hương người có vẻ không vui?”

“Câm miệng cho ta!”

“Ta chính là chủ nhân của người.”

“Người đi chết đi..... Uy..... Người lại đây làm gì?..... Thả ta xuống..... Hồn.....”

.....

.....

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, bị gió đêm gào thét cuốn nhập về phía chân trời, hóa thành dư âm nho nhỏ di tán ở phía chân trời.

*

Trời đêm lạnh như nước, bắt quá vào thu chỉ mới hơn một tháng, buổi tối cũng đã lạnh như vậy. Văn Kinh cuốn chăn tựa vào trong ***g ngực nam tử, nhìn phía màn trời vô ngần, đen thẫm, sâu không thấy đáy.

Mới vừa rồi biết được bị lừa tuy là khó thở, hiện tại nghĩ đến lại có chút vui vẻ. Bên tai hơi thở trầm thấp vững vàng, sau lưng ấm áp, làm cho y nhớ mang máng nhiều năm trước có người nam tử cũng ôn nhu như vậy nhưng cuối cùng lại bỏ mặc mình.....

“Nghĩ gì đó?”

Cảm thấy cánh tay ở bên hông hơi hơi căng thẳng, Văn Kinh quay đầu lại. Người nọ dĩ nhiên đã tỉnh lại, lặng lẽ nhìn y, con người thâm thúy như bầu trời đêm, hiện ra vẻ ôn nhu khó thấy.

“.....”

“Ngủ không được sao?”, thấy y không trả lời, Phong Thiên Tiêu nhẹ nhàng cười, đem y ôm lại càng gần, nâng tay đem chăn cuốn lấy người y. “Quả nhiên chỉ có bầu trời đêm phương bắc mới khoáng đạt cao xa như vậy.”

Một trận gió thu cuốn quá, lá rụng bay tán loạn.

Nâng tay nhắc ra chiếc lá vàng bám trên tóc Văn Kinh, những đường vân lá rõ ràng. Là một chiếc lá héo tàn, không còn nhựa sống, Phong Thiên Tiêu đứng dậy tựa vào thân cây đem chiếc lá kề bên môi.....

Làn điệu du dương cổ xưa theo gió cuốn lên bầu trời, vùng đất phương Bắc vốn trống trải và yên tĩnh, tuyệt đẹp lại thê lương, trong cảm giác hùng hồn này lại mơ hồ tràn đầy tịch mịch, làm cho Văn Kinh không biết vì sao đột nhiên có chút buồn.

Tịch mịch?

Lòng Văn Kinh hơi hơi tê rần, quay đầu nhìn. Lần đầu tiên thật sự đánh giá nam nhân ở bên người như vậy. Dáng hình tuấn mỹ, mái tóc trường cuồng, mắt lạnh như băng, mày nhướn, dáng vẻ hào sảng khiến y không kiềm chế được hơi thở.

Suốt trên đường đi, người này không biết đã mê đảo bao nhiêu tâm hồn.....

Không nghĩ đến chuyện tình xảy ra trên đường thì thôi, đột nhiên nghĩ tới thì một ngọn lửa không tên lại nổi lên trong lòng. Tên hồn đản này suốt đời này cũng sẽ không biết hai chữ tịch mịch là như thế nào! Y cư nhiên còn ngốc đến mức cảm thấy hân tịch mịch, đầu óc thật sự điên rồ nghiêm trọng rồi!

Vô luận là khách *** tửu quán hay là thị trấn hoang vu, bất luận là đại gia khuê các hay tiểu gia bích ngọc, đều giống như cầu nhìn thấy đồng đại tiện, bám lấy không thôi, một tiếng trống sĩ công tử, một ngum nô gia thiếp thân, có thể dựa vào liền dựa vào, có thể chạm liền chạm, mi nhân thu ba, điện quang bắn ra bốn

phía, Văn Kính sớm buồn nôn nổi da gà, người này thì không cần nói, ai đến cũng không cự tuyệt già trẻ không tha, thật sự là một con thiên cổ *** trùng thấy nữ nhân là chảy nước miếng!

Phong Thiên Tiêu thấy y có chút đăm chiêu nhìn chăm chăm mình một hồi, bộ dáng lại đầy cảm phẫn, ngừng thổi, cười nói, “Đột nhiên ả ý đưa tình như vậy, làm cho ta thật thấy hãnh diện.”

.....@ #x&....., Văn Kính trong đầu mắng niếc, không nghĩ tới tên nam nhân này cư nhiên ngay cả mình cũng không buông tha, buồn nôn đến chóng mặt, quay mặt đi không thềm nói chuyện.

“Đêm đã khuya.”, Phong Thiên Tiêu cười đưa tay một phen ghì lấy thân mình đan bạc vào lòng, đem ngoại y đắp lên, “Sớm nghỉ đi.”

Người xưa xuất hiện trong mơ, ngực vẫn thấy rất đau. Hoảng hốt cảm nhận một bàn tay ấm áp khoan hậu lướt qua mi mắt, lau đi những giọt nước mắt lạnh như băng. Ôn nhu, tựa như làn gió thu trong trẻo nhưng lạnh lùng lướt qua chiếc lá khô trên cây. Văn Kính khẽ mở mắt, đã thấy nam tử bên người nhũ mi mang theo ánh mắt tức giận chăm chú nhìn mình, bàn tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua làn má lạnh, cười nhẹ nói, “Nam tử hán đại trượng phu, sao lại giống nữ tử thích khóc như vậy.”

“Ta khóc khi nào?”

Văn Kính đỏ mặt liếc hẩn một cái, kéo chăn lên rút đầu vào trong, rầu rĩ mở miệng, “Người không ngủ mà nhìn chăm chăm ta làm gì?”

Thu lại cánh tay đưa y ôm vào trong lòng, hẩn tà tà cười, “Người nói xem?”

“Ta làm sao biết.”

Hẩn cũng không nói mà chỉ hắc hắc cười vài tiếng. Văn Kính mỗi mắt lại ngủ say đi, mơ hồ cảm nhận sau đầu có một nụ hôn nhẹ nhàng hạ xuống, mang theo hàn khí của gió.....

“Sau này người sẽ hiểu được.”

*

Vài ngày sau trong khách *** trên đường đến kinh thành, bị Phong Thiên Tiêu tùy ý biện ra một lý do bố trí ở một gian phòng, Văn Kính cảm thấy phi thường phi thường khó chịu.

Liếc mắt nhìn lão bản nương ở đối diện ân cần chiêu đãi cùng tên Phong Thiên Tiêu được người khác hầu hạ uống rượu dương dương tự đắc kia, y hung hăng uống tiếp chén rượu, đứng dậy một phen bắt lấy chưởng quầy kéo tới trước bàn mình.

“Khách..... khách quan..... Có, có điều gì phân phó?”

Mắt lạnh xem xét lão bản đáng thương đang phát run , y đưa tay chỉ chỉ chiếc ghế bên người, “Ngồi xuống.”

“Tiểu nhân đứng nghe ngài phân phó là được.”

“Bảo người ngồi xuống thì ngồi xuống! Đừng nhiều lời vô nghĩa!”

Thanh âm tuy không lớn, nhưng hàn quang theo cặp mắt xinh đẹp kia phát ra nhất thời làm cho chưởng quầy như có vật nhọn đâm vào lưng, vội vàng ngồi xuống. Văn Kính vừa lòng gật đầu, đưa tay lấy ra chén rượu, rót rồi đưa một chén tới trước mặt lão bản, “Uống.”

“Tiểu nhân .. tửu lượng.....”

“Thế nào, xem thường ta?”

“Không dám không dám.”, hẩn ngửa đầu uống hết, sau khi dốc chén rượu cho Văn Kính xem xong liền chuẩn bị trốn, cũng không nghĩ lại bị y túm lấy tha trở về, “Uống hết rượu của ta ngay cả một lời cảm tạ cũng không nói đã muốn bỏ đi?!”

Chưởng quầy thiếu chút nữa phát khóc, “Cảm tạ khách quan.”

“Không tạ không tạ, ngồi!”, Văn Kinh vỗ vỗ chiếc ghế bên người, lại liếc mắt một cái về phía Phong Thiên Tiêu với vẻ mặt *** tiếu cùng lão bản nương sớm cả người tựa vào trên người Phong Thiên Tiêu, “Đó là nữ nhi của người?”

Mặc dù có chút thô tục, bất quá ở chỗ hương thôn dã ngoại này coi như cũng có chút tư sắc.

“Là..... Là tiểu nhân... lão..... lão bà.”, chưởng quầy cúi đầu.

“Lão bà!?”, ba một tiếng chụp bàn đứng lên, thu hút không ít ánh mắt nhìn qua, chưởng quầy lại thiếu chút nữa rụt người trốn dưới bàn, Văn Kinh một cước đạp lên ghế kéo hẳn ra, “Ta có ăn thịt người đâu, làm gì lại sợ như vậy!”

“Thật chưa từng thấy! Lão bà nhà mình cũng không hảo hảo quản giáo, lại để mặc cho chiêu phong dẫn điệp (*), người không phải là nam nhân!”

Văn Kinh trừng lớn mắt phun ra một hơi tử khí, một phen đem chưởng quầy đến trước mặt gằm lên giận dữ, bộ mặt dữ tợn này không bút mực nào có thể khắc họa.

“Ta.....”

“Ta cái gì ta! Một đại nam nhân, nói chuyện lại lắp bắp như vậy!”

“Khách..... Khách quan người buông tha ta đi.”, chưởng quầy trong lòng đã chịu đủ dày vò, bùm một tiếng quỳ trên mặt đất khóc rống thất thanh.

Bên này thì nháo đến mức kinh thiên động địa, bên kia lại vẫn như trước hòa thuận vui vẻ hòa thuận vui vẻ, tình chàng ý thiếp! Văn Kinh không biết vì sao lại có một trận tức giận theo đan điền xông lên đầu, trong lòng ghen đau đến lợi hại. Lại lười biếng suy nghĩ xem cảm giác phức tạp này là vì sao mà có, chỉ muốn tìm cách cởi bỏ tâm tình buồn bực khó chịu này. Chợt linh quang lóe lên, làn môi xinh đẹp quở dè khê nhếch lên.

Phong Thiên Tiêu, người này *** tặc lớn mật, ta cho người hảo hảo hưởng thụ!

“Ai!”, Văn Kinh thay đổi biểu tình, đem chưởng quầy kéo đến ngồi xuống bên người, tựa hồ phi thường hiểu biết mà vỗ vỗ bả vai hẳn, làm ra vẻ an ủi, “Cũng thật là làm khó người, bị cả ngày thủ sẵn nón xanh (cắm sừng!) như vậy, thật vất vả.”

Không nói thì thôi, lại nói như vậy, chưởng quầy gào khóc đến thiên hôn địa ám quỷ thần động dung.

Văn Kinh đem một chén rượu đưa tới trước mặt chưởng quầy, đồng tình mở miệng, “Ai, người cũng không từng nghĩ đến một ngày ngẩng đầu?”

“Nghĩ đến, mỗi ngày đều nghĩ. Chính là bà nương kia rất lợi hại. Ta sợ.....”

“Sợ cái đầu người.”, Văn Kinh đem đầu tiên đến trước mặt chưởng quầy, quở dè cười một chút, “Người trước xxxx sau đó lại xxxx”

“Chính là, nên xuống tay thế nào.”

“Thật là gỗ mục, ngay cả cái này cũng muốn ta dạy cho người!”, Văn Kinh từ trong lòng lấy ra một gói nhỏ, nhét vào trong tay chưởng quầy rồi một trận thì thầm.

“Không, không được đâu.”

“Có muốn làm một nam nhân đỉnh thiên lập địa không!”

“Muốn!”

“Vậy kia không phải là được rồi sao?”

“Có thể, nhưng chính là.....”

“Không làm? Vậy mang theo nón xanh (cắm sừng!) kia để mọi người cười chê đi.”, Văn Kinh đưa tay định lấy đi cái gói nhỏ trong tay chưởng quầy, đã thấy hẳn vội vã thu vào trong tay áo, cam đảm mở miệng, “Tiểu nhân liền đi làm.”

Văn Kinh vừa lòng gật đầu, cười như một con mèo nhìn thấy bàn đầy cá mà nhìn theo bóng dáng chưởng quầy rời đi, người bắt nhân ta bắt nghĩa, hừ, cứ nhiên chê ta làm phiền đem ta ném qua phòng khác, lần này cho người thấy sự lợi hại của ta!

Bên này trong lòng mừng rỡ hoa chi nở rộ, lại xem nhẹ nam tử ngồi gần cửa, không nhận thấy trên gương mặt đang trêu đùa kia lại chợt lóe qua vẻ mặt hiểu rõ sự tình.

Có lẽ trong bình đã hết rượu, lão bản nương chỉ mới vào trong chốc lát đã đem rượu mới trở ra. Văn Kinh đem chưởng quầy liếc mắt một cái, thấy thần tình hẩn hẩn trương, trong lòng hừ lạnh, cái kiểu người này thì ắt có cái mệnh này, một việc nhỏ như vậy mà cũng e ngại, lão bà hồng hạnh xuất tường (**) cũng không có gì lạ!

Bên kia rượu mới vừa đưa đến, chợt nghe thấy thanh âm miễn cưỡng của Phong Thiên Tiêu truyền đến, “Tiểu Bạch.”

Tiểu Bạch? Tên hỗn đản này biết một đường lại hô một đường, tiểu gia ta bộ không có tên sao! Trong lòng lửa giận phen bùng, ngay cả đầu cũng không quay lại mà hừ lạnh một tiếng.

“Tiểu, Tiểu ca, vị khách quan kia kêu ngài.”, có lẽ bị ánh mắt người nào đó trừng trừng, chưởng quầy cực kì không tình nguyện đi đến trước bàn nhỏ giọng nói.

“Hắn có gọi ta không thì liên quan gì người! Lo làm chuyện của mình đi!”

“Ân ân ân ân.....”, hẩn vội vã không ngừng đáp lời lui qua một bên, lại chợt dạ, không ngừng nhìn về phía bình rượu trong tay Phong Thiên Tiêu.

Mẹ nó! Đúng là bần hử không thể trét lên tường mà! Thật trên đời lại có một tên nam nhân uất ức như vậy!

“Tiểu Bạch!”, thanh âm bên kia lại truyền đến, rõ ràng đã lạnh đi vài phần.

Phất y phục đứng lên đông đông đông vài bước đi đến trước mặt Phong Thiên Tiêu, “Có chuyện liền nói!”

Phong Thiên Tiêu tựa như là phi thường vui vẻ, đưa tay chỉ chỉ vị trí bên người, “Lại đây ngồi xuống.”

Văn Kinh rõ ràng cảm thấy toàn bộ cơ mặt co rúm lại, lại vẫn bày ra tư thái nên có của nô phó, “Có mỹ nhân bầu bạn, tiểu nhân sẽ không quấy rầy.”

Lời còn chưa dứt, nữ tử bên kia đã mở miệng cười nói, “Ta ở đây hầu hạ là được. Nào có đạo lý người hầu thượng tọa.”

Y hung hăng trừng mắt nhìn chưởng quầy cúi đầu ở một bên, sợ tới mức hẩn lại rút đầu, không rõ đã làm gì đắc tội với vị công tử xinh đẹp này mà bị y dùng ánh mắt căm tức đầy vẻ muốn giết người nhìn mình.

Nói ta là người hầu? Thôn cô, không chính tử người ta sẽ không mang họ Văn!

”Ân ân, vị đại nương này nói cực kỳ phải, tiểu nhân sẽ không hầu hạ.”

Đại nương?

Phong Thiên Tiêu cười nhạt nhìn ánh mắt sinh động sáng ngời của Văn Kinh, ánh mắt hơi hơi tối sầm một chút, lại nháy mắt bị ý cười che đi, nhanh đến mức làm cho người ta không kịp phát hiện. Vong Ưu thật sự là thú vị phi thường!

Nghe được lời nói Văn Kinh phi thường rõ ràng, sắc mặt nữ tử bắt đầu biến xanh, xanh đến mức như màu gan lợn, giận không thể át đi biểu tình nhất phái tiêu điều của Văn Kinh, chỉ kém không có đứng lên cùng y mở miệng mắng nhiếc nhau. Chưởng quầy vội vàng tiến lên giảng hòa, “Vị công tử này.....”

“Cái gì công tử! Rõ ràng chỉ là phó dịch.....”

Chưởng quầy nhìn thấy phượng nhãn của nàng trừng trừng, run lên một chút vội vàng đổi cách xưng hô, “Vị Tiểu ca này..... Nội nhân (***) đắc tội”

Văn Kinh tức tối đem nữ tử liếc mắt một cái, quay đầu nhìn Phong Thiên Tiêu âm âm cười đang đánh giá chính mình, tên này hỗn đản, đều là lỗi của người, sửu nữ nhân kia như cọng mì bắt lấy người, người cư nhiên còn có thể cười đến vui vẻ như vậy!

Đưa tay cầm chén rượu đi đến trước mặt Phong Thiên Tiêu, cố ý vô tình thế nào mà nâng chân giẫm một phát lên chân nữ tử, chợt nghe nàng một thân thét chói tai, giống như thật sự thống khổ, đem Văn Kinh dọa hoảng sợ! Tái phục hồi tinh thần, người nọ đã khóc như mưa.....

Làm gì!? Văn Kinh mở to mắt nhìn nữ nhân khóc như chết đi sống lại, tuy nói ta có ý cho người tạo cơ hội, người cũng cần vô cùng nhuần nhuyễn phát huy đến trình độ như vậy chứ!

Phong Thiên Tiêu không nói một lời bưng chén rượu lên uống, con người thâm thúy vẫn nhìn chằm chằm biểu tình biến ảo khó lường của Văn Kinh, tràn đầy ý cười.....

“Ách, Đại nương.....”

Nữ nhân lại một tiếng tru lên, đụng đến trên người Phong Thiên Tiêu, đào nhân ai oán tràn đầy nước mắt nhìn chằm chằm nam nhân bất động thanh sắc, “Phong công tử, ta.....”

Tử nữ nhân! Tay người hướng đi đâu! Mắt thấy cánh tay lão bản nương bò lên cổ Phong Thiên Tiêu, Văn Kinh không biết vì sao trong lòng lại một trận lửa đốt, nếu đã diễn thì phải tiếp tục diễn, cho nên Văn Kinh lại liếm mực thùy mi, nhưng vẫn hướng chướng quầy đứng ở bên người ban cho một ánh mắt cực kỳ ác độc, sợ tới mức hấn lui ba bước đứng ở ngoài cửa.

“Ách, lão bản nương, mới vừa rồi là ta mạo phạm, một ly rượu nhạt thay lời xin lỗi.”, y xoay người lấy một chén rượu hai tay cung kính đưa đến trước mặt nữ tử.

Lão bản nương hiển nhiên bị hành động của y khiến cho rối loạn không hiểu gì, nhưng tính tự kỷ đặc thù của nữ tử lại phát tác, hừ một tiếng cũng không nghĩ ngờ mà tiếp nhận, một hơi uống sạch.

Nhìn thấy trong mắt Văn Kinh chợt lóe qua ý cười, Phong Thiên Tiêu đột nhiên cảm thấy được có chút không đúng. Tiểu tử này xưa nay nhai giai tất báo, lần này sao lại đột nhiên nuốt vào khẩu khí trở nên khiêm tốn phục thuận như vậy? Hay là.....

Văn Kinh quay đầu đem Phong Thiên Tiêu liếc mắt một cái, hướng ngoài cửa sổ nhìn dãy núi mù sương mênh mông xa xa, trên đường không thấy một vết tích con người thật sự quá hoang vắng, “Ở nơi hoang giao dã ngoại này, người có chết e cũng không ai biết.”

Người chết?! Chướng quầy sắc mặt trắng bệch, miệng há hốc một câu cũng không nói nên lời.

Văn Kinh nheo mắt cười cười, “Chủ nhân ngài chậm rãi dùng, tại hạ tiểu nhân đi thu dọn đồ đạc cho ngài, cho ngài ngủ thư thư thả thả.”

Bất quá chưa đến thời gian nửa nén hương, khi nhìn thấy Phong Thiên Tiêu nhất phái thần nhiên đi vào khách phòng, Văn Kinh đang uống trà ăn hoa sinh thiếu chút nữa đem hoa sinh mới vừa đưa vào miệng phun ra.

“Người sao lại vào được?!”

Phong Thiên Tiêu cười đến mức có chút quỷ dị, đưa tay chỉ chỉ chân, “Thì đi vào.”

Nhìn hần từng bước từng bước đi vào, Văn Kinh đột nhiên cảm thấy được có chút lạnh, ngoài cười nhưng trong không cười quan sát nét mặt không chút biểu tình của Phong Thiên Tiêu, nột nột mở miệng, “Giường đã thu xếp tốt lắm, ta đi gọi tiểu nhị chuẩn bị nước ấm.” Quyển luyến không tha nhìn chiếc giường thoải mái chí cực, liếc mắt một cái, xoay người liền chuẩn bị hướng ngoài cửa đi, cũng không nghĩ bị Phong Thiên Tiêu một phen giữ lại.

“Đi đâu?”

“Ách, phòng bên, ngủ. Thuận tiện gọi tiểu nhị.....”

“Ngủ?”, Phong Thiên Tiêu liếc mắt nhìn mớ chăn nệm thật dày trên giường, “Người không phải đem tất cả chăn nệm phòng bên đưa đến đây sao?”

“Gi?”

Văn Kinh ngậy người một chút, gương mặt xinh đẹp liền một chút đã cháy sạch đỏ bừng, dù sao cũng đã bị hấn biết, ngẩng đầu rụt đầu cũng đều một đao, liền lớn giọng, “Ta lại không biết người bách độc bất xâm!”, nếu sớm biết thế, y liền để lại một bộ chân nệm ở phòng kế bên.

“Cố ý ?”

“.....”

“Ta đối với người không tốt? Đến mức người phải dùng tới Thập hương nhuyễn cân tán?!” , thanh âm hấn đột nhiên trở nên lạnh lẽo, giống như gió thổi qua vùng quê, lạnh đến thấu xương, Văn Kinh không biết vì sao tâm hơi hơi đau một chút.

Cầm đột nhiên bị nắm lấy bắt nâng lên, “Nói!”

Hơi hơi ngẩng đầu, con người xinh đẹp đối diện với một đôi mắt lạnh lùng mang theo lệ khí, so với vẻ mặt xưa nay luôn vui cười không kèm chế được của hấn, một Phong Thiên Tiêu như vậy với Văn Kinh mà nói, thật sự xa lạ.

“Cái gì?”

“Giải thích.”

“Sao?”, kinh lực dưới hàm lại tăng thêm vài phần, Văn Kinh đau đến thiếu chút nữa rơi lệ. Tên nam nhân keo kiệt này, xưa nay bị hấn đùa giỡn đến vụng thiên hắc địa, lại không chấp nhận người khác đùa giỡn hấn như vậy! Tính tình không khỏi trở nên bướng bỉnh vài phần, y hung hăng quay đầu không hề nhìn hấn, ngay cả mắt cũng nhắm lại.

Thấy y như thế, Phong Thiên Tiêu cũng giảm kinh lực trên tay, ngón cái nhẹ nhàng ma sát chỉ ngân lưu lại trên mặt, “Có đau không?”

“.....”, Văn Kinh quay đầu không để ý tới, vừa định bỏ tay hấn ra cũng không nghĩ bị hấn ôm lấy thất lưng kéo đến trước người, bàn tay thon dài xoa lên dung nhan ôn nhu, “Có đau không?”

“Đau- người tên này hỗn đản!”, tất cả bất mãn phiền muộn từ sau buổi trưa đến vừa rồi đột nhiên dồn hết lên trong bụng, nước mắt lại tốc tốc tuôn rơi, “Người tên này hỗn đản.....”

Trong mắt Phong Thiên Tiêu xẹt qua một tia khác thường , rồi lại rất nhanh không còn dấu vết, nâng tay lau đi những giọt nước mắt nóng hổi, nhẹ nhàng hỏi, “Vì sao dùng Thập hương nhuyễn cân tán?”

“.....”

“Hay là nói, vì sao đối ta hạ độc? Muốn giết ta?”

“Không phải!”, y vội vàng trả lời.

“Vậy thì vì sao?”

Vì sao? Vì sao? Văn Kinh trong đầu đột nhiên trống rỗng, như thế nào cũng không rõ, đành ngậm miệng không trả lời.

Phong Thiên Tiêu lại đột nhiên bật cười, con người thâm thúy như màn đêm lộ ra nét ôn nhu, “Người ghen tị.”

Ghen tị?

Văn Kinh chấn động một chút, hai chữ kia như búa tạ nện lên lòng hồ phẳng lặng, tạo nên những đợt sóng lớn.

Dùng sức thoát ra vòng ôm của hấn, y trốn tránh cặp hắc mâu có chút trêu tức kia, cúi đầu nhẹ nhàng nói, “Đêm khuya, ta đi ngủ.”

Nhìn y như chạy trốn mà rời phòng, Phong Thiên Tiêu nhếch môi cười, cũng không giữ lại, chỉ phân phó tiểu nhị đem chăn nệm trong phòng mình sang phòng ngủ kế bên, cũng dặn đem cho y thêm cái hỏa bồn, sợ y ban đêm rét lạnh.

Lặn qua lộn lại suốt một đêm, thẳng đến khi sắc trời gần tỏ mới mông mông lung lung ngủ đi. Lúc tỉnh lại, sắc trời sớm đại lượng, tùy tiện sơ tẩy một chút liền bước xuống lầu, phát giác nam nhân hôm qua nhiễu loạn mình đã ngồi ngay ngắn dưới lầu, nghiêng đầu nhìn y.

“Đêm qua nghỉ ngơi thế nào?”

“Hoàn hảo.”, y đi đến bên người hắn ngồi xuống, trong lòng như trước một mảnh hỗn độn, đơn giản không nhìn về phía hắn cúi đầu khoáy khoáy cháo loãng trong bát.

Nhìn y mặt đỏ đến lợi hại, Phong Thiên Tiêu lấy tay hướng đến cổ y, cũng không nghĩ Văn Kinh giống như tiểu thú bị kinh hách mà né tránh, bàn tay quét qua bát cháo loãng trên mặt bàn, bình lang một tiếng vỡ nát.

“Ách, ta không phải.....”

“Ăn no liền khởi hành.”

Phong Thiên Tiêu cúi đầu nhìn mảnh nhỏ kia, thu tay lạnh lùng mở miệng.

“Nga.”

Văn Kinh tự biết vừa rồi hành động của y đường đột, nhưng cũng không đến nỗi khiến hắn tự dừng lại trở nên lạnh lùng như vậy, không khỏi có chút không hiểu.

Nghĩ lại, mình cùng hắn vốn không can hệ gì, chuyện của hắn cũng không cần tốn nhiều tâm tư, thấy sắc mặt hắn không tốt tâm tình đột nhiên thật sáng khoái.

Vừa đến cửa, liền thấy chuông quây thán tình cảm kích, đột nhiên cười nói, “Lão bản nương có hảo?”

“Hoàn hảo hoàn hảo, hôm qua nhờ Tiểu ca, bà nương kia cuối cùng nhu thuận một ít, về sau không dám phóng tứ như thế.”

Văn Kinh có chút buồn cười nhìn trảo ngân bên má phải chuông quây, đưa tay mới vừa chuẩn bị chụp bả vai lão bản, lại không nghĩ tay lại bị Phong Thiên Tiêu một phen bắt lấy, kéo đi ra cửa.

“Uy! Người làm gì! Uy.....”

“Câm miệng cho ta!”

“Buông tay! Uy! Phong Thiên Tiêu người này hỗn đản buông ta ra!”

Ba! Nháy mắt tay bị buông ra, Văn Kinh cũng bởi vì dùng sức quá mạnh mà mông ngồi trên mặt đất.

“Làm gì, người!”

Phong Thiên Tiêu mới vừa vươn tay ra, Văn Kinh lại theo thói quen nghiêng đầu sang một bên, khiến tay hắn chỉ chụp được khoảng không, thực rõ ràng, trên gương mặt tuấn mỹ của Phong Thiên Tiêu hiện lên một tia lệ khí, lại vươn tay tóm lấy Văn Kinh.

“Ách, làm gì?!”

“Không cho trốn!”

“Gì?”

“Ta nói, không cho trốn.”, Phong Thiên Tiêu thu cánh tay một phen đem y ôm vào trong *** ngực, cúi đầu chụp lên đôi môi bởi vì kinh ngạc mà khê nhếch.....

Trong tiểu **, chuông quây trợn mắt há hốc mồm nhìn thân ảnh hôn nhau không xa phía trước, thì thào mở miệng, “Nguyên lai vị tiểu ca kia là một cô nương a.”

Thanh âm không lớn, cũng bị gió thu cuốn đi nên một lời cũng không nhập vào tai Văn Kinh. Bởi vì thân ảnh cao lớn của Phong Thiên Tiêu hoàn toàn che đi hình dáng tiêm dài của Văn Kinh, cho nên chường quầy không có nhìn thấy trên gương mặt vốn đã hóa đá của Văn Kinh lại xuất hiện biểu tình phức tạp như bị ngũ lôi oanh đỉnh.....

Buông tay ra, Phong Thiên Tiêu tựa hồ thật vừa lòng xoay người hướng hai khoái mã hôm qua phân phó chủ quán ở phụ cận đem đến, gọn gàng xoay người lên ngựa, cao giọng gọi, “Tiểu Bạch, lên đường.”

“Giết người!”

“Chỉ cần người có bản lĩnh đó.”

“Đứng lại cho ta!”

“Cáp.....”

Thân ảnh hai người biến mất ở đường núi, thật lâu theo gió còn y hi vang vang tiếng cười lã lã của hai người.....

Thu ý chín nòng.

—

Ghi chú:

(*) “chiêu phong dẫn điệp”: thu hút ong bướm, có lẽ tương đương với “trêu hoa ghẹo nguyệt”

(**) “hồng hạnh xuất tường”: ý chỉ nữ tử bạo dạn trong tình cảm

(***) “nội nhân”: một cách gọi vợ Đăng bởi: admin

4. Chương 4

Mấy ngày liền, Phong Thiên Tiêu tựa hồ bận tâm điều gì, không hề cùng nữ tử diễm lệ trên đường trêu đùa, nhưng con người thâm thúy luôn cố ý hay vô tình mà dừng ở trên người Văn Kinh, lại thêm có chút dăm chiêu.

“Nhìn cái gì mà nhìn!”, cảm giác như ngồi trên bàn chông làm cho y phi thường không được tự nhiên. Hơn nữa trong mắt Phong Thiên Tiêu một chút cũng không thêm che dấu dục vọng độc chiếm, “Ta là nam nhân người có biết hay không!”

“Ta chưa từng nói người là nữ nhân.”

Phong Thiên Tiêu không nhanh không chậm mở miệng, vươn tay một phen đem Văn Kinh đang cùng cười trên lưng ngựa kéo ôm vào lòng, tựa như tự nhủ, “Kỳ thật chỉ cần một con ngựa là được.”

“Nói bậy bạ gì đó!”, Văn Kinh trên mặt nóng lên liền chuẩn bị xoay người xuống ngựa, lại bị hấn một phen giữ lấy, lại ôm vào trong ***g ngực.

Tránh vài lần cũng không tránh được, Văn Kinh đành tựa vào ***g ngực ấm áp rộng lớn của hắn, không nói lời nào. Trên đường đi, y vô số lần hỏi hắn vì sao nhưng Phong Thiên Tiêu chỉ nhẹ nhàng cười, không trả lời. Đương lúc y đem hết thấy sự tình xem như trò đùa mà để nó phai nhạt dần, hắn lại gọi lên, khi thì dùng một nụ hôn ôn nhu, khi thì một cái ôm thâm tình.....

Gió nhẹ nhàng thổi qua, hơi hơi có chút lạnh. Văn Kinh rút vai, nghiêng đầu nhìn về phía tịch dương tiệm tà, “Uy.”

“Ân?”, Phong Thiên Tiêu cúi đầu, đưa tay kéo lại vạt áo vừa rồi bởi vì y giãy dụa mà hơi hơi rộng mở, bàn tay to lớn ấm áp dừng lại thật lâu trên gương mặt lạnh lạnh do bị gió thổi vào, cho đến khi cảm nhận được độ ẩm mới buông ra.

“Vì sao hôn ta?”

Phong Thiên Tiêu không trả lời, chỉ tựa như suy nghĩ chuyện gì mà nhướn mày.

“Thật giỏi hoạt.”, Văn Kinh biết hắn không muốn trả lời, cuộn lấy y trang trên người mà tựa vào trong ***g ngực kia, hưởng thụ tình mật cùng ôn nhu khó có.

“Thần Nhiên là ai?”

Trầm mặc hồi lâu Phong Thiên Tiêu đột nhiên mở miệng, lạnh lùng, không có chút gợn sóng độ ẩm. Văn Kinh lại giống như chú chim bị kinh hách, gương mặt tái nhợt quay đầu nhìn nam tử đang nhìn mình, thân thể đan bạc run nhè nhẹ, thật giống như chiếc lá rơi rụng trong cơn gió phiêu diêu.

Sương mù ngày càng dày.

Trong rừng có con chim nào đó kêu lên một tiếng làm không khí tựa như dây cung vì quá căng mà đứt đoạn, rung động một chút.

“Thần Nhiên, là ai?”, Phong Thiên Tiêu thu hồi ánh mắt này giờ chăm chú nhìn dung nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng tuần nhả lại ánh lên vẻ tuyệt vọng kia, nhìn về phía trước. Như trước bình tĩnh mở miệng, “Hắn là gì của ngươi?”

Hắn là gì của ngươi?

Văn Kinh ở trong đầu cố gắng tìm từ ngữ thích hợp, mất nửa ngày, rốt cuộc nhẹ nhàng mở miệng, “Xem như cố nhân.”

“.....”

“.....”

“Ngươi làm sao quen biết?”

Phong Thiên Tiêu ghìm ngựa dừng lại, lại cúi đầu, nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn lên gương mặt tái nhợt kia, ngưng mi liễm đi nét cười thường có, “Vô luận dù là trong mộng, kể từ ngày ngươi gặp ta, tất cả những gì của ngươi tất thấy đều thuộc về một mình ta.”

“.....”

“.....”

“Với ngươi mà nói, ta là gì?”

“.....”, Phong Thiên Tiêu ngưng nhìn y hồi lâu, khẽ lắc đầu thở dài, “Ngàn tính vạn tính, không tính đến cảm tình chính mình, thật là thất sách.”

“.....”

“Nghe cho kĩ, ta chỉ nói một lần.”, Phong Thiên Tiêu cười nhẹ, “Ngươi là của ta.....”

“Cái gì? Ta không có nghe rõ!”, mấy từ cuối cùng, nhẹ nhàng bị tiếng gió lạnh lùng che đi.

Nghe không mấy rõ ràng, Văn Kinh vội nắm kéo vạt áo của hắn, “Nói lại lần nữa đi, một lần liền hảo!”

Phong Thiên Tiêu lại chỉ lắc lắc đầu, giục ngựa tiếp tục đi.

*

Mất thấy càng ngày càng tiếp cận thành, quan đạo rộng rãi, minh đà uyển mã, nối tiếp không dứt, trên đường thương lộ cùng người đi đường hi hi nương nương, mà Văn Kinh lại trở nên trầm mặc. Phong Thiên Tiêu nhận ra, trong lòng ít nhiều có chút buồn phiền nhưng cũng không muốn mở miệng hỏi, nhìn xa xa đã có thể trông thấy cửa thành, số lần hai người nói chuyện cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Còn chưa vào thành, trên đường lớn đã sớm có mấy người nam tử cao lớn quần áo chỉnh tề, khuôn mặt túc sát chờ ở bên đường, thấy thân ảnh Phong Thiên Tiêu mới vừa định hành lễ, đã bị hắn dùng ánh mắt ngăn lại, thần nhiên nói một câu, “Hồi biệt trang.”

“Ân.”

Căn cứ theo kinh nghiệm mấy năm nay bước chân vào giang hồ của y, mấy người phía sau vô luận dù xét thân hình ánh mắt hay là khí độ hành động mà nói, tuyệt không giống gia phó tầm thường theo lời Phong Thiên Tiêu, mà là những người mang tuyệt kỹ trên giang hồ.

Từ ngày đó y ngẫu nhiên phát hiện ở trong hành lý của Phong Thiên Tiêu có một khối quyền trượng hình dạng kỳ lạ, rồi rầm quay quanh song đầu xà là dấu hiệu của Lục Phiến Môn.

Nhắc đến Lục Phiến Môn, danh tiếng tuyệt không thua kém Tiêu Diêu Lâu, lại đối địch mấy năm nay. Được tạo dựng dưới thời Đường Trinh Quán, nhằm triệt để giải quyết thế lực còn sót lại của quân khởi nghĩa cùng lực lâm hào cường các nơi, triều đình kiến lập ‘Lục Phiến Môn’ bí mật truy tra tập phá các loại án kiện, những chuyện tình được xử lý đa số đều cực kì trọng yếu mà các quan phủ bình thường không thể đề cập.

Môn chủ Lục Phiến Môn trực thuộc quản lý của thiên tử, nếu ở trong triều luận phẩm thì tuyệt đối dưới một người trên vạn người, tôn quý chí cực. Trong chốn giang hồ đồn đãi đương lệnh Lục Phiến Môn môn chủ là một thanh niên thần bí, trước nay rất ít người có thể biết được mặt thật của người này. Nghe nói, người này thủ đoạn lãnh khốc ngoan lệ, tuyệt không lưu tình. Bình thường cũng không dễ dàng ra tay, nhưng một khi ra tay, kẻ bị hấn tước nã trừ phi thức thủ chịu trôi không hề chống cự, nếu không lập tức bị trảm, đầu lìa khỏi thân.

Tuy nói cùng Phong Thiên Tiêu ở chung đã hơn hai tháng, nhưng đối với người này y lại biết rất ít, hay căn bản nói là hoàn toàn không biết gì. Nhưng không biết vì sao, Văn Kinh lại phi thường nguyện ý tin tưởng con người trước mặt này, phó thác tín nhiệm cả đời của y.

Văn Kinh đang ngồi đột nhiên không thể không bật cười, giống như ánh mặt trời sáng lạng xua tan vẻ sầu lo. Quay đầu lại nhìn biểu tình của y, Phong Thiên Tiêu đột nhiên thấy y cười, hơi hơi nhướn mày, “Cười cái gì?”

“Cười chính mình.”, Văn Kinh có chút cười khê nghiêng đầu, con ngươi linh động như thấp thoáng tình tứ ngưng nhìn nam tử trước mặt, “Người vì sao hôn ta?”

Thanh âm không lớn, nhưng như trước làm mấy người tùy thị phía sau nghe được thật rõ ràng. Bất quá không hổ là người được huấn luyện, tuy nghe được nhưng sắc mặt lại như trước không thay đổi, thật trầm ổn giống như không nghe thấy điều gì.

“Nếu ta hỏi ngươi Thản Nhiên là ai thì sao?”, Phong Thiên Tiêu nghiêng đầu nhìn gương mặt cười khê của Văn Kinh, lạnh lùng mở miệng.

“.....”

“Không muốn trả lời?”

“Cố nhân, chỉ vậy không hơn.”

“Hay lắm một tiếng cố nhân!”, Phong Thiên Tiêu phi thường không thích Văn Kinh khi nghe đến hai chữ Thản Nhiên lại triển lộ ra tia yếu ớt bất đắc dĩ, cũng chỉ có khi đàm cập tới cái tên xuất hiện trong mộng của Văn Kinh này, y mới liếm đi biểu tình quật cường không sợ hãi mà trở nên trầm mặc.....

*

Biệt trang mà Phong Thiên Tiêu nói đến nằm ở vùng ngoại ô, y sơn bàng thủy phong cảnh như họa.

Người hầu ngoài cửa có lẽ biết chủ nhân về đến, tề tề đứng ở cửa hầu, biểu tình khiêm cung chí cực. Dẫn đầu chính là một lão nhân râu tóc xám trắng, tuy tuổi tác đã cao nhưng ánh mắt cùng dáng người đều thẳng tắp, vừa thấy liền biết tuyệt không phải kiểu người hiện diện ở chốn bình thường.

“Triều thúc.”, Phong Thiên Tiêu cười, xuống ngựa đem cương đưa cho người hầu bên cạnh, trực trực hướng lão nhân đi đến.

Trên khuôn mặt cứng nhắc của Triều Khánh rốt cuộc triển khai một nụ cười, vỗ vỗ Phong Thiên Tiêu đứng ở trước mặt mình, “Tiểu chủ nhân hai năm không gặp, hẳn chắc không ít, trở về liền hảo. Vị công tử này là.....”

Phong Thiên Tiêu nhìn Văn Kinh đã xuống ngựa đang đứng ở một bên chung quanh đánh giá, nhợt nhạt cười. "Tiểu Bạch, phó dịch của ta."

"Nga.", Triều Khánh âm thầm xem xét biểu tình của Phong Thiên Tiêu, "Phòng của vị công tử này....."

"Ngay tại Thương Lăng Các là được, chúng ta sẽ không ở lâu."

"Thương Lăng Các?", trong thanh âm tràn ngập nghi hoặc cùng kì dị, lại như trước khiêm cung, "Hảo, lão bộc đi an bài."

"Ngô. Tiểu Bạch, lại đây tham kiến Triều thúc.", Phong Thiên Tiêu vừa lòng gật gật đầu, hướng phía sau gọi.

Văn Kinh đang nhìn chung quanh, nghe được người nọ lại gọi mình Tiểu Bạch, tức đến mức trên đầu bốc hơi rồi lại ngại nhiều người nên không thể hiện ra, kính cẩn nghe theo đi đến trước mặt lão nhân gọi một tiếng, "Triều thúc."

Triều Khánh cao thấp đem Văn Kinh đánh giá, liếc mắt một cái, gật gật đầu. "A, Tiểu Ngũ, đưa Bạch công tử thiên thánh nghỉ ngơi. Tiểu chủ nhân đi bên này."

"Phiền hai vị."

Nghe được người khác gọi mình công tử, Văn Kinh thiếu chút nữa không nhận được mà cười đến rút gân. Y tùy tay giải hạ hành trang trên người đưa cho hai người hầu tiếp đón mình gọi là A và Tiểu Ngũ. Cũng không nghĩ hai kẻ kia chỉ nhìn thoáng qua, bĩu môi làm như không thấy, Tiểu Ngũ lại biếng nhác dắt ngựa nghênh ngang đi qua trước mặt Văn Kinh, một chút cũng không còn dáng vẻ của kẻ gia nhân đã gọi một tiếng 'công tử' khi y cùng Phong Thiên Tiêu xuống ngựa.

Văn Kinh thật cũng không để ý, trong lòng vẫn đang bận đem tên Phong Thiên Tiêu vừa rồi bảo mình là phó dịch rửa thắm.

Phong Thiên Tiêu vốn là theo lão nhân đi ở phía trước, lại đột nhiên quay đầu nhìn phía thân ảnh cách đó không xa, lạnh lùng mở miệng, "Ta không muốn thấy hai người bọn chúng xuất hiện ở Phong phủ."

Thanh âm thực bình thản, lại mang theo hương vị như gió lạnh thấu xương.

"Đã hiểu.", Triều Khánh hơi hơi gật đầu, xoay người hướng hai người kia nói, "A, Tiểu Ngũ, đi đến trưởng phòng lĩnh hai tháng tiền công, trong vòng hai canh giờ rời khỏi Phong phủ!"

"A?", hai kẻ kia ngỡ ngác, nửa ngày mới phản ứng liền bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, như trước vẻ mặt mờ mịt, "Chúng tiểu nhân không biết phạm sai lầm gì, này....."

Phong Thiên Tiêu quay đầu lại, trong hắc mâu thâm thúy lóe lên tia hàn quang khiến hai người sợ tới mức run rẩy một trận rồi vội cúi đầu, "Tiểu Bạch, lại đây."

"Người này hỗn đản! Sớm nói với người ta không gọi là Tiểu Bạch!", Văn Kinh liếc mắt nhìn hai vị gia phó một cái, bước nhanh đi đến trước mặt Phong Thiên Tiêu, "Người không cần cứ kêu Tiểu Bạch Tiểu Bạch!"

"Tiểu Bạch có vẻ thích hợp với người.", Phong Thiên Tiêu nhìn y tức giận mà gương mặt phỉếm hồng, đột nhiên cười rộ lên, giống như xuân phong hòa tan ngàn năm hàn băng, mang theo ấm áp nhu tình. Văn Kinh tuy sớm đã quen nhìn thấy trên dung nhan lạnh lùng xuất hiện các loại ý cười, tim lại như trước không thể không kịch liệt nhảy lên một chút.

Mà đã quen nhìn thấy biểu tình lãnh khốc của Phong Thiên Tiêu, tất cả gia phó đứng ở một bên toàn bộ đều bị vẻ tươi cười của hắn dọa sợ không nhẹ. Cho nên Văn Kinh không biết, sau khi y rời kinh thành, chuyện Phong Thiên Tiêu bật cười này lại thành truyền kỳ Phong phủ, mà một nhân vật khác trong truyền kỳ này lại là chính y.

"Hừ.", Văn Kinh cũng không so đo làm gì, chỉ cảm thấy đi đường suốt một ngày đã đói đến mức hoa mắt choáng đầu, đành tựa đầu ở ngực Phong Thiên Tiêu, "Khi nào thì dùng cơm?"

"Đói?"

"Ngô."

Phong Thiên Tiêu đem Triều Khánh liếc mắt một cái, khôi phục vẻ mặt trước nay lạnh lùng, “Phân phó phía dưới, chuẩn bị mấy món thanh đạm, gọi người đi mua Lãnh Mai Hương từ ‘Đàn Hoa Hiên’ cùng Thất điệp tô đưa đến Thương Lăng các.”

“Ân.”

Lãnh Mai Hương của ‘Đàn Hoa Hiên’ cùng Thất điệp tô?

Văn Kinh hơi hơi ngẩng đầu nhìn người nam tử đang kéo mình xuyên qua nguyệt nha, trong lòng âm áp. Mấy ngày trước chính mình không lòng dạ nói điều gì, chỉ đề cập đến thích nhất Lãnh Mai Hương của ‘Đàn Hoa Hiên’ cùng Thất điệp tô, hẳn liền nhớ tới bây giờ?

Cảm giác Văn Kinh đang đánh giá mình, Phong Thiên Tiêu hơi hơi cúi đầu xuống, “Đang nghĩ gì?”

“Ách, không có gì.....”, y đột nhiên đỏ mặt, xoay đầu đi.

Ánh mắt Phong Thiên Tiêu hơi hơi tối sầm lại, sau cũng không nói gì nắm tay y đi đến ‘Thương Lăng Các’.

*

Bào ngư thác trên châu, đạm thái hà tử thang, ma cô ngân kê, ngư cước ổi hỏa chân, du phao oa ngư, du long hí kim tiền, ngọc thúy ngân nha, hải tiên hoàng qua quỳnh, đình hương ngư triển, tửu túy đông cú, từng nhân hương cô, kim tiền kê thối.....

Còn có, rượu ngon Tây Vực cống nạp. Văn Kinh nuốt một ngụm nước miếng, cảm trong tay mẫu Thất điệp tô đã cắn hai miếng nửa ngày cũng không nói nên lời.

“Đây là, cái gọi là mấy món thanh đạm?”, nghi hoặc nhìn tỳ nữ xinh đẹp đưa thức ăn tới, “Bữa tối của ta?”

“Đúng vậy, công tử thỉnh từ từ dùng.”

“Người xác định không có đưa sai phòng?”

“Công tử nói đùa, Phong phủ không thường có khách nhân. Thức ăn này là chủ nhân chính miệng phân phó lão nô chuẩn bị cho ngài.”

Triều Khánh phát tay kêu tỳ nữ lui ra, thản nhiên mở miệng.

“Nga.”

“Nếu không còn chuyện gì khác, lão nô trước hết cáo lui. Có điều gì phân phó, cứ trực tiếp tìm lão nô.”

“Nga, “ Văn Kinh ước gì lão nhân mau lui đi, nhanh chóng buông mẫu bánh ngọt trong tay mà hì hì gật gật đầu, “Phiền Triều thúc.”

Triều Khánh xoay người đi hai bước, quay đầu lại liếc mắt nhìn Văn Kinh đang giơ đĩa chuẩn bị cắn nuốt, hạ ánh mắt lắc lắc đầu nhanh chóng rời đi.

*

Tàn canh lãnh cứu, tửu ý vi huân.

Phong Thiên Tiêu trước nói có việc phải làm, vừa tiến vào gian phòng hoa lệ này liền rất nhanh rời đi, trước khi đi lại bảo y đợi hắn, nhìn biểu tình nghiêm túc của hắn y biết nhất định là chuyện rất quan trọng, cho nên mặc dù cảm thấy xung quanh mới lạ cũng không đi quấy rầy chính sự của hắn.

Ngoài cửa sổ, không biết khi nào thì mưa phùn bắt đầu rơi.

Buông chén quỳnh tương, nhắc lên một mẫu Lãnh Mai Hương, kí ức xa xưa lại lặng lẽ tràn về, bi hoan sầu lo năm đó tựa hồ đã như mây khói.

Theo năm tháng trôi qua, tuổi ngày càng già tăng, ngàn ngàn khúc mắc dây dưa lúc trước không biết khi nào đã nhẹ nhàng buông tha, như người lữ khách chỉ thoáng đi qua trạm dừng, hết thấy đều đã vãn đạm phong khinh.

Đêm lạnh cuối thu, đông ý ngày càng dày.

Không biết gốc mai cổ thụ trong trang, có còn không?

Tuyết mai nở rộ, có còn như trước toát ra lãnh hương thấm vào lòng người?

Danh tiếng ‘Đàn Hoa Hiên’ ở Trung Nguyên ai ai cũng biết, người người tán dương. Tạo ra Lãnh Mai Hương này, Thần Nhiên, người đến tốt cùng muốn thế nào? Nhẹ nâng lên chén rượu, gió mát lưu chuyển, dải tóc phi tán ở trên vai cũng bị cuốn vào bầu trời đêm, tiêu tiêu dương dương, làn môi nhếch lên mang theo ý cười nhàn nhạt như yên hoa, nhìn về phía bầu trời.

Kính phong, kính nguyệt, kính người.

Người từng yêu sâu sắc.....

“Đang suy nghĩ gì?”

Từ phía sau một bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay bởi nước mưa vô tình mà lạnh lẽo đi của y, ủ ấm cho nó, thanh âm trầm thấp cần trọng ở bên tai vang lên.

Văn Kinh đột nhiên quay đầu, tửu ý mông lung neho mắt cười khê, “Người đã trở lại.”

Tinh tế đánh giá nam tử đứng ở phía sau, đấng hoa khiêu diệu trung, mái tóc đen nguyên bản tùy ý phi tán nay được cố định trên đỉnh đầu, ô kim quan, tử ngọc dải, một thân cẩm bào tinh hồng làm nổi lên dung nhan cao quý lạnh như băng của hắn, lại phụ trợ thêm vẻ tà tử phi thường.....

“Triều phục hảo quý khí”

“Không uống được rượu thì uống ít lại.”, hắn lấy chén rượu khỏi lòng bàn tay mềm mại đặt lên bàn, nâng tay đem vạt áo y khép lại, nhướn mày, “Trời lạnh như vậy, vì sao không mặc nhiều hơn.”

“Ngô.”, y ngửa đầu tựa vào trong ***g ngực rộng lớn mặc cho hắn ôm lấy, nhìn phía mưa thu liên miên ngoài cửa sổ. Đột nhiên ngẩng đầu lên nâng tay nắm lấy vạt áo Phong Thiên Tiêu, khiến cho hắn cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên làn môi mỏng hơi nhướn kia, tràn ra một mặt ý cười, “Phong Thiên Tiêu?”

“Ân?”

“Ta thích người.”

“.....”

“Có thể không?”, thật chấp nhất, ngẩng mặt nhìn đôi hắc mâu cúi xuống chăm chú nhìn mình.

“Có thể.”

“Còn người?”

“.....”, Phong Thiên Tiêu nhìn con người sáng như ngọc của y, thật lâu sau, cuối cùng liếm đi ý cười, “Người say.....”

“Ta không có.”

Ngoài cửa sổ gió thu mưa phùn, đêm dẫu sương hoa.

“Đỉnh đương.....”, thanh âm chén rượu vỡ vụn truyền đến. Ngửa đầu một tay chế trụ đầu của hắn, ngửa đầu hôn lên làn môi lạnh như băng. Trong hương rượu mang theo Mai Hương trong trẻo nhưng lãnh lạnh.....

“Thích người, thật sự, ta thích người.”, Phong Thiên Tiêu ngạc nhiên nhìn gương mặt liếm đi kiêu ngạo của y, trong lòng run lên. Cúi đầu hôn lên làn môi có chút lạnh như băng, liếm đi tửu hương còn sót lại nơi khoe môi thanh thản, dư vận nhàn nhạt ở trong miệng chậm rãi tan ra.

Văn Kinh cười nâng đầu lên, ánh mắt say mê chăm chú nhìn Phong Thiên Tiêu thật lâu, tay cũng đã tham nhập vào trong triều phục.

“Người uống say.”

“Ngô.....”, Văn Kinh cũng không nhiều lời, chỉ cười khi Phong Thiên Tiêu mặc cho bàn tay không an phận của y di động, hơi thở ngày càng trở nên nhẹ đi, con ngươi trở nên trầm mặc sắc bén, đột nhiên cúi người ghé vào bờ vai rộng lớn đã bị chính mình xả khai một nửa, một ngụm tấp tới.....

“Ách“, Phong Thiên Tiêu nghiêng đầu nhìn biểu tình như tiểu thú cười cười nhìn miệng vết thương bị cắn phá chảy máu của y, thở dài, một tay ôm lấy y bước tới bên giường, đặt y lên giường, “Ngu ngốc!”

“Người mới..... Ân.....”, mãi cho đến khi lời nói bị môi và lưỡi của kẻ khác che lại, thất lưỡng nơi hông cũng bị cởi ra, Văn Kinh mới đột nhiên có chút tỉnh táo lại, “..... Muốn làm gì.”

“.....”

Phong Thiên Tiêu dừng động tác nơi tay, ngẩng đầu liếc mắt nhìn y một cái, biểu tình không chút dư thừa, dục vọng thâm trầm giống như đốm lửa tinh hồng trong màn đêm, vươn tay đem kiện quần áo cuối cùng trên người Văn Kinh vứt xuống đất, cúi người xuống.....

“Sau này hết thấy không được oán ta.”

Khí lạnh đột ngột tràn vào khiến Văn Kinh không tự chủ được mà co lại thân thể, nghiêng người đưa lưng về phía Phong Thiên Tiêu, rụt vào một bên. Tựa như nhận thấy hành động của y, hất một tay đem y ôm vào trong lòng, hơi ấm từ phía sau lưng truyền đến khiến Văn Kinh trong lòng ấm áp, sự ôn nhu của phong Thiên Tiêu, thật giống như nụ hôn của hắn, không nồng nàn nhưng dư vị lại dài lâu.

“Ngô.....”, thân thể thật nóng, thanh âm run rẩy trầm thấp, bị đại lực áp giữ mà nhãn mục kéo lấy sa trường, trong lòng tựa hồ cảm giác tình huống có điều gì chậm rãi thay đổi.....

“Cáp a..... Thả ra..... Buông tay.....”

Phía sau nơi tiếp giáp giữa cổ và vai bị hôn lên, dục vọng dưới bụng bị nắm lấy vuốt ve, không tự chủ được theo mà hân khởi vũ thân thể, khoái cảm dâng lên trong đầu tựa như yên hoa nở rộ lúc bình minh....

“A-”, một tiếng áp lực thở dốc qua đi, sau đó hết thấy đều trở nên tĩnh lặng.

Phong Thiên Tiêu buông tay ra nhìn nhìn lòng bàn tay, nhếch môi cười khế, cánh tay vươn ra đem thiếu niên còn đắm chìm trong dư vị xoay người lại, ôm vào trong ***g ngực, nhìn y run nhè nhẹ, dưới ánh nến long mi còn vương vài giọt nước mắt rũ một lần bóng nhạt, cúi đầu ôn nhu hôn đi mặt oánh quang kia, cười nói, “Thoải mái không?”

Cảm giác được dục vọng nóng rực áp vào chân, Văn Kinh đột nhiên đỏ mặt, đưa tay đẩy người nam nhân ở phía sau mình, cũng không nghĩ hắn lại một phen bắt lấy hai tay giữ trên đỉnh đầu, rút ra đai lưng trói vào đầu giường, “Phong.....”

Không đợi y mở miệng, Phong Thiên Tiêu hôn lên môi y, nâng đầu lên rồi dùng con ngươi thâm trầm định định nhìn y một hồi lâu, chậm rãi cởi y trang trên người đặt ở một bên, cúi đầu cắn nhẹ tai y.

“A..... Cáp..... Người, ngu ngốc, người đem tay..... Lấy khai.....”

Kinh hoàng vặn vẹo thân thể muốn tránh đôi môi nam nhân đang điểm khởi dục vọng trên người mình, cũng không nghĩ thân thể lại thành thật phản ứng, cảm giác bủn rủn tê dại chậm rãi phủ lấy tứ chi.....

“Hỗn đản, đi..... Không..... A.....”, nơi cho tới bây giờ chưa từng có người chạm qua đột nhiên lại cảm nhận được có sự xâm nhập của dị vật, khiến cho Văn Kinh nguyên bản đang cắn chặt môi đột nhiên bật ra một tiếng gào thét, “Người làm cái gì!”

“Người nói xem.”, Phong Thiên Tiêu rút cuộc đáp lại lời y, hai chân hữu lực tách ra hai chân mà y đã nóng lòng khép lại, để cho ngón tay xâm nhập trong cơ thể y có thể tự do di động.....

“..... Không được.....”, nhìn vào con ngươi trầm tĩnh lạnh lùng của hắn, không biết là vui sướng hay là tịch liêu, Văn Kinh đột nhiên òa khóc, liều mạng nghiêng đầu, đôi mày tú lệ dĩ nhiên bởi vì dục vọng của thân thể mà thốc khởi, trong mắt cũng đã mơ màng long lanh nước, đậm đậm gợn sóng.

Thân thể màu mật tụy so với Phong Thiên Tiêu tiêm tể hơn, nhưng cũng không âm nhu, hai tay bị trói buộc ở đỉnh đầu, bởi vì cường lực giãy dụa mà ma sát chảy ra tơ máu, đậm đậm lan ra theo số vải.

Phong Thiên Tiêu sững người một chút, trong lòng chợt đau, dục hỏa đang chín vượng lại trong giây lát biến mất. Rút ra ngón tay này giờ bừa bãi ở trong cơ thể y, cởi bỏ trói buộc, đưa lưng về phía Văn Kinh, chậm rãi mở miệng. "Thực xin lỗi....."

Người ở phía sau không nói gì, trầm mặc một hồi thì ngồi dậy, thật cẩn thận ôm lấy thắt lưng của Phong Thiên Tiêu. Tóc dài tán loạn mang theo hình hương nhàn nhạt, vùi đầu ở bên gáy Phong Thiên Tiêu, rầu rĩ mở miệng, "Ta lại không trách người....."

"....."

"Không muốn sao?", cười hắc hắc, Văn Kinh lần đầu tiên cảm thấy được mình không làm hái hoa đạo tặc thật là đáng tiếc, cho nên động tác dưới tay càng thêm ám muội.

"Đáng giận!", Phong Thiên Tiêu rốt cục không thể nhịn được nữa, một phen cầm lấy bàn tay cao thấp xoa nắn ở khóe gian của hắn, xoay người một tay đặt y ở dưới thân, dục vọng trong cơ thể bị đè nén hồi lâu bộc phát không thể kiềm chế, "Sau người nói không muốn, ta cũng sẽ không dừng!"

"A.....", dị vật còn lớn hơn hồi này xâm nhập thân thể, mang đến đau đớn bén nhọn, khiến cho Văn Kinh không tự giác kêu thảm ra tiếng. Hai cánh tay ôm lấy mảnh lưng rộng lớn đột nhiên bấu chặt—

"Ách..... Hồn dẫn..... Hảo đau....."

"Một hồi sẽ không đau, thân thể thả lỏng.", bàn tay to lớn lại phủ lên dục vọng của y, ở nơi đỉnh ngón tay khinh tha chậm lộng.

"Ngô..... Ân.....", cơn tức giận chậm rãi tan đi, đau đớn dần dần tiêu ma, ngược lại biến thành một loại cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời. Văn Kinh cố gắng đừng đưa thân thể, giống như ngư nhi thiếu không khí, há miệng liều mạng thở dốc.

".....", Phong Thiên Tiêu trầm mặc nhìn khuôn mặt ửng hồng dưới thân, nắm chặt bàn tay cảm nhận được dục vọng của y hơi hơi run rẩy, "Không được."

"Dừng..... Ngô..... Buông tay....."

Phong Thiên Tiêu cúi đầu hôn lên miệng y, nhẹ nhàng ôn nhu mang đi lệ nơi khóe mắt, lại giữ nguyên tốc độ xâm nhập như trước, rốt cục đến tận khi Văn Kinh khóc ra tiếng, mới buông bàn tay nắm giữ dục vọng của y ra.....

Thân thể ngã ra sau căng như cánh cung, sau khi được cởi bỏ trói buộc run lên vài cái, đột nhiên thật mạnh phóng lên áo ngủ bằng gấm.....

Gian phòng tràn đầy ái ngữ, dư vị tửu hương lượn lờ, phong vụ mê mông.

*

Vừa cảm thấy tỉnh ngủ, đầu lại đau kinh hồn. Tuy biết bốn phía một mảnh yên tĩnh, ý nghĩ cũng thật mông lung.

"Tỉnh rồi?"

Phong Thiên Tiêu đã thay đổi một thân y trang xanh thẫm đơn giản, đứng ở trước cửa sổ, quay đầu lại nhìn y cười nói, "Không thể uống rượu lại cố tình tự ngược đãi mình."

"Không cần người nhiều chuyện.", Văn Kinh liếc hắn một cái, mới vừa chuẩn bị nhảy xuống giường thì đột nhiên sắc mặt biến đổi.

"Muốn ta đỡ người không?"

Phong Thiên Tiêu cười nhìn gương mặt thanh tú kia từ đỏ biến trắng sau lại chuyển thành xanh, cuối cùng lại thành đen, đột nhiên bật cười thành tiếng, "Có khỏe không."

"Người này vương bát đản!!! Không cho phép!"

Nghe y nói như vậy, Phong Thiên Tiêu vốn muốn nhin cũng không được nên rớt cuộc ha ha cười, chậm rãi đi đến bên giường ôm lấy y đặt lên nhuyển tháp phủ phủ tuyết điêu bì ở phía trước cửa sổ, ngồi ở trước mặt y cười nói, “Ta cũng không biết đây là lần đầu tiên của ngươi, lần sau ta sẽ ôn nhu.”

Lần sau?! Mạch máu trên gương mặt xinh đẹp của Văn Kinh thiếu chút nữa là bạo liệt ra huyết, lấy chiếc đệm màu hồng nhợt ném vào người hắn, “Hỗn đản! Ngươi cư nhiên thừa dịp ta say rượu đối ta..... Đối ta.....”

“Đối với ngươi như thế nào?”

“Cút xa một chút!”

Phong Thiên Tiêu đón lấy chiếc đệm, đặt ở một bên, ngửa đầu chăm chú nhìn y hồi lâu, ý cười biến mất, cuối cùng thở dài một tiếng rồi đem y ôm vào lòng.

“Buông ra!” Văn Kinh nghĩ muốn giãy dụa, chính là thân thể lại thật đau, đành không nhúc nhích mà ngoan ngoãn tựa vào trong ***g ngực hắn. Lồng ngực rộng lớn, hơi ấm cùng ôn nhu thản nhiên, Văn Kinh mỗi mắt, khẽ mỉm cười.

“Ngươi nha.....”, trong cơn buồn ngủ mông lung, nghe được tiếng nói trầm thấp của nam tử quanh quẩn ở bên tai, mang theo mấy phần tịch liêu.

*

Khi tỉnh lại đã là buổi trưa ngày thứ hai. Ngoài cửa sổ mưa đã muốn ngừng, ánh sáng mặt trời trong trẻo theo cửa sổ rọi vào tạo nên những bóng nắng loang lổ.

Văn Kinh cắn răng nghiêng lợi rớt cuộc đứng dậy vận động một chút gân cốt, mở cửa thăm dò chuẩn bị đi ra ngoài.

“Bạch công tử đã thức rồi?”, một nữ tử trong trang phục thị nữ nhẹ nhàng cúi người, “Chủ nhân ở hậu hoa viên chờ người.”

“Nga.”

Mới vừa bước ra cửa đột nhiên cảm thấy được bụng có chút đói, lại quay về đi lấy hai khối Lãnh Mai Hương dùng giấy dầu bao lấy rồi bỏ vào trong ***g ngực. Tên Phong Thiên Tiêu cổ quái này, không biết lại đem chuyện kì quái gì mà tiêu khiển mình, tốt hơn là dự trữ chút lương thực.

Còn chưa tới hậu hoa viên, chợt nghe truyền đến một trận địch thanh du dương, nếu nói tiếng tiêu của Hàn là trống trải du viễn, thể gian nhất tuyệt, địch thanh này cũng tuyệt đối thanh u hoành dật, thiên hạ vô song.

“Là chủ tử đang thổi địch.”, nữ tử nhẹ nhàng nói một tiếng, Văn Kinh dễ dàng theo đôi tiên thủy song đồng kia nhìn ra mộng ảo si mê, trong lòng thầm nghĩ, người không có nhìn thấy thời điểm biến thái lãnh huyết của tên gia hỏa kia, chờ người thật sự biết được, phỏng chừng người mong không được cách hắn càng xa càng tốt.

“Đến rồi.” Văn Kinh giương mắt nhìn lại, Phong Thiên Tiêu như trước một thân trường bào xanh thẫm, ngân tuyến ở trên vạt áo cổ tay áo tú tạo nên những đường nét đơn giản, tuy hoa quý cũng không lộ vẻ khoa trương, người sáng suốt vừa thấy đã biết ngay là tay nghề thủ công tuyệt hảo.

“Tìm ta làm chi?”, thấy Phong Thiên Tiêu quay đầu nhìn mình, Văn Kinh xoay mặt đi, không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt tên gia hỏa cười đến quỷ dị phi thường này.

“Ngươi ngủ một ngày, không đói?”

Đói! Mau đói chết! “Nói thừa.”

Phong Thiên Tiêu cũng không so đo với lời lẽ mạo phạm của y, đem thanh trúc địch trong tay giao cho thị nữ tùy thị bên cạnh, “Chúng ta vào thành một chút, sau đó ngày mai liền đi.”

“Lại đi!!!”, thật vất vả nghỉ tạm không đến ba ngày còn bị kẻ nào hại phải nằm sấp trên giường hết hai ngày, vừa mới tưởng khoảng thời gian một năm sau này có thể từ từ nhàn hạ, cũng không nghĩ lập tức nghe thấy cái tin trời quang sét đánh này!

“Đi Đại Mạc.”, Phong Thiên Tiêu thản nhiên mở miệng, cũng vẫn là một câu khẳng định. “Sáng mai liền khởi hành.”

“Ngô, ta cũng không nhất thiết phải đi.”

Phong Thiên Tiêu nhú nhú mi, “Người nói xem?”

*

Vào thành, xuống ngựa, Văn Kinh vẫn cúi đầu ai điều cuộc sống hạnh phúc mà y đã tự vẽ ra. Phong Thiên Tiêu cũng chỉ là nhú mày nhìn y, nắm lấy tay y sợ bị dòng người lui tới tách ra.

Đi dạo chỉ chốc lát, mua túi nước, dây thừng, những vật phẩm tất yếu cần cho chuyến đi Đại Mạc, sau hẳn lại bảo phó dịch mang trở về, lại kéo một Văn Kinh đang thả hồn đi nơi nào đi vào ‘Đàn Hoa Hiên’.

Nhắc tới Đàn Hoa Hiên, phàm là người từng đến kinh thành không người nào không biết. Chiêu bài vang dội không nói, đại trù các bên trong đều là thủ hạ danh sư, sắc hương vị câu toàn. Hơn nữa đương triều hoàng đế từng ba lượt vi phục đi tuần giá lâm Nguyệt Minh lâu, ngự bút thân điểm thủy tinh hoa mai cao bí chế của Đàn Hoa Hiên là ‘Lãnh Mai Hương’, trong cung mỗi tháng đều cho người đến mua, không muốn nổi danh cũng khó.

Lãnh Mai Hương này do chính đương gia Đàn Hoa Hiên tự mình làm ra, tuyệt không để người ngoài nhúng tay, mỗi ngày chỉ làm ra mười lăm cái, tạo nên danh phẩm mà những bách tín bình thường không thể nào có cơ hội thưởng thức.

Mới vừa bước vào cửa, một cỗ mùi xông vào mũi, làm cho Văn Kinh đang trầm tư đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Đàn Hoa..... Hiên?”

“Người không phải thích nhất Lãnh Mai Hương ở đây?”, con người trong suốt như nước của y đột nhiên ngập tràn nỗi kinh hoàng, sắc mặt nguyên bản hồng nhuận chợt trở nên tái nhợt, không nói một lời bỏ tay Phong Thiên Tiêu ra mà xông đến cửa, cũng không nghĩ dừng phải nam tử một thân bạch y từ cửa bước vào, Lãnh Mai Hương gói trong giấy dầu trong ngực cũng rơi xuống.....

“Ách.”, Văn Kinh cũng không thềm nhật lên, cũng không nghĩ lại bị người kia một phen nắm lấy ống tay áo, không thể tin rồi lại dị thường kinh hãi gọi một tiếng, “Tiểu Kinh?”

Thân thể Văn Kinh đột nhiên chấn động, chậm rãi nâng đầu lên, đôi môi ôn nhuận không còn huyết sắc, “Thần Nhiên ca.....”

Thần Nhiên?!

Phong Thiên Tiêu lạnh lùng ngẩng đầu lên, giữ lấy thân thể đơn bạc hơi hơi có chút run rẩy của Văn Kinh, lạnh lùng đánh giá nam tử đứng đối diện.

Một thân bạch y, tuy là cực kỳ mộc mạc, nhưng bởi vì tay nghề tinh trạm khéo léo cùng chất vải tốt, phụ trợ cho người nam tử nhỏ nhoi trước mặt trở nên bất phàm. Nhìn kĩ, đôi mắt trong suốt kia cùng Văn Kinh ít nhiều có vài phần tương tự, nhưng bởi vì năm tháng lịch lãm hơn một chút tang thương.

“Hắn là ai?”

“Tứ ca của ta, Văn Thần Nhiên.”, cảm thấy bàn tay trên vai nắm chặt có chút đau, Văn Kinh rút cục ngẩng đầu đối diện dung nhan vương bận trong mộng mấy năm qua. “Đã lâu không gặp, Tứ ca.”

Văn Thần Nhiên sắc mặt thay đổi một chút, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Phong Thiên Tiêu, cúi đầu đối Văn Kinh cười nhẹ, “Ta rất nhớ ngươi.”

“Ta cũng vậy.”, Văn Kinh đáp trả bằng một nụ cười trong sáng, đột nhiên cảm thấy được những ảo tưởng mấy năm nay về tình huống gặp lại cũng bất quá vân đạm phong thanh như vậy.

“Trên lầu có một gian phòng trang nhã, có thuận tiện không?”

“Hảo.”, Văn Kinh nghiêng đầu đem Phong Thiên Tiêu liếc mắt một cái, nhẹ nhàng cầm tay hắn xoay người theo Văn Thần Nhiên hướng đi lên lầu.

Phong Thiên Tiêu buông tay ra, con ngươi lãnh liệt hiện lên một tia lệ khí, lại cuối cùng hóa thành bất đắc dĩ.

“Ách, khách quan là đến dùng bữa?”

“Rượu.”

“Rượu gì a? Chúng ta nơi này có xưng niên nữ nhi hồng, hoa điều.....”

“Tùy.”

*

Mắt thấy hoàng hôn dần dần dày, lại thủy chung không thấy thân ảnh kia, Phong Thiên Tiêu tự giễu nhếch miệng cười khê một chút, cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu mới nhẹ nhàng mở miệng, “Thật tội lỗi, tha người lần này.”

Lời vừa dứt, hần buông chén rượu trong tay, hướng đi ra cửa.

“Người không cần nô phó nữa?”, thanh âm trong suốt từ trên lầu vang lên, Phong Thiên Tiêu lạnh lùng xoay đầu, trong ánh mắt chợt lóe qua tia kinh ngạc, “Người tên gốc này.”

“.....”

“Vì sao quay về?”

“Người nói xem?”, Văn Kinh xoay đầu, đối Văn Thản Nhiên đứng ở trên lầu ngưng nhìn mình, cười, “Tứ ca, thay ta hướng phụ thân cùng Nhị nương thăm hỏi, cáo từ.”

Văn Thản Nhiên đứng ở trên lầu định định nhìn thấy Văn Kinh chậm rãi nhưng lại kiên định từng bước từng bước hướng đi xuống lầu, trước mắt lo sợ không yên.

“Tiểu Kinh!”, thanh âm Văn Thản Nhiên dĩ nhiên mất đi vẻ trầm ổn tao nhã lúc mới gặp, không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của tân khách lui tới trên đường lớn, “Tiểu Kinh, người thật không theo ta trở về? Ta.....”

“A.....”, Văn Kinh cái gì cũng không nói, chính là khê cười một tiếng, nắm lấy bàn tay to lớn của Phong Thiên Tiêu, “Đưa ta đi.”

Phong Thiên Tiêu nhắm mắt thấp thấp thở dài, gắt gao cầm bàn tay y nhiên có chút lạnh như băng trong tay, “Người tên gốc này.....” Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Trên đường trở về, Phong Thiên Tiêu không nói một lời mà chỉ đem Văn Kinh ôm vào lòng. Vó ngựa giẫm lên mặt đường tung bay bụi đất, Văn Kinh rõ ràng cảm thấy Phong Thiên Tiêu có điểm bất thường, cũng biết có liên hệ đến mình. Nhưng đột nhiên hần lại lãnh đạm như vậy ít nhiều khiến y có chút không biết phải làm thế nào.....

“Ách, Phong Thiên Tiêu, người tức giận sao? Ta không nên bảo người đưa ta đi?”

Phong Thiên Tiêu không có nhiều lời, chính là siết lấy cánh tay ở thắt lưng y.

Bóng đêm dần nồng, vàng trắng khuyết màu lam nhạt bắt đầu hiện lên ở phía chân trời. Ngoại trừ tiếng gió gào thét ra thì bốn phía đều tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của hai người.

“Phong Thiên Tiêu?”

“Ân.”

“Không muốn biết, ta cùng Tứ ca đã nói gì?”

Nam nhân phía sau lại một trận trầm mặc, Văn Kinh nghiêng đầu nhìn đường nét rõ ràng của khuôn mặt phía sau, tựa vào khuỷu tay hẳn, “Ta vốn đang lập chí tìm một nương tử xinh đẹp làm một hồng nhan tri kỷ, cũng không tưởng cứ như vậy không hiểu sao lại thích người.....”

“.....”

Văn Kinh tựa như đã quen với sự trầm mặc của hẳn, lại tiếp tục nói, “Hôm nay Tứ ca nói hẳn hao hết tâm lực để trở thành Văn gia đương gia, tất cả đều là vì ta, uống công ta so đo như vậy nhiều năm.”, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng không chút gợn sóng thản nhiên rơi vào sắc đêm.

Phong Thiên Tiêu như trước trầm mặc cho ngựa tiếp tục đi, Văn Kinh biết hẳn đang cẩn thận lắng nghe, cho nên lại mở miệng, “Ta tên thật gọi là Văn Kinh, là đứa con nhỏ nhất của Văn gia tại kinh thành.”

“.....”

“Ta nguyên gọi là Văn Vũ Nhiên, nương là nữ nhi của tá điền Văn gia, thuở nhỏ sinh ra xinh đẹp, năm nàng mười bảy tuổi được Văn gia thú tiến môn trở thành tiểu thiếp đệ tứ phòng của Văn lão gia. Nương tuy sinh nghèo khổ, nhưng nàng thực biết nắm giữ thời cơ, không tiếc hết thảy đại giới để trèo lên cao. Hơn nữa sau khi sinh ta, biết lão gia vẫn muốn có nữ nhi, liền lấy tên dành cho nữ tử là Vũ Nhiên đặt cho ta để chiếm được niềm vui của hẳn. Ta với nương mà nói chỉ có ý nghĩa tồn tại như vậy mà thôi.

Cũng may khổ tâm của nàng không có uống phí, không quá một năm ngắn ngủi, lão gia xem nàng như minh châu trên tay, nói gì nghe nấy, nàng thật dương dương tự đắc. Thị sủng mà kiêu, thậm chí đem Đại nương vốn là xuất thân quan gia cũng không đặt ở trong mắt.

Kết cuộc của việc không kiêng nể gì chính là đổi lấy một bộ bạc quan. Năm ấy ta mười một tuổi.

Nương biết sau khi nàng chết ta sẽ bị người khi dễ, cho nên đến khi tận khí vẫn nắm tay ta không chịu buông ra, ta biết nàng xấu hổ với ta, nhưng không nói đến việc có tha thứ hay không thì khiêm tốn nhẫn nhịn với ta mà nói cũng đã tập thành thói quen lâu ngày. Từ ‘Kinh’ này chính là nương trước khi chết đổi cho ta, nói nam nhi phải cường đại, tuy không cầu có vạn phu chi dũng, nhưng phải đỉnh thiên lập địa, không thua kém người.

Quả nhiên, sau khi nương chết không lâu lão gia liền vứt bỏ ta sang một bên, tự sinh tự diệt. Mà Đại nương, Nhị nương rẽ mây nhìn trời, dương mi phun khí, tất nhiên cũng không tốt đẹp gì với ta. Cho nên chỗ ta ở cũng bị đưa đến thiên phòng ít người lui tới. Nô phó lúc trước còn giả dối phụng nghênh, sau thì ngôn ngữ chua ngoa, không bận tâm giả vờ nữa. Ta nghĩ, khi đó nếu không có Tứ ca, sợ là bệnh chết ở thiên phòng cũng sẽ không có người biết được.

Văn gia có năm đứa con, Tứ ca lớn hơn ta bảy tuổi, là thân tử của Đại nương, còn ba huynh trưởng khác đều là Nhị nương sở sinh, cho nên Tứ ca ở Văn gia địa vị tôn sùng chí cực, nhưng người kế thừa Văn gia là con cả, cho nên Tứ ca cho tới lúc ấy đều không muốn trở thành Văn gia đương gia, lại càng không muốn cùng Đại ca và Nhị ca, Tam ca tranh giành. Thuở nhỏ ta cùng Tứ ca tuổi gần kề, mẫu thân tuy hạn chế ta cùng hẳn lui tới, nhưng cũng sẽ không gây khó cho hẳn, đây coi như là chuyện tốt duy nhất nàng làm cho ta.

Phỏng chừng là do người trên giáo huấn lại do ghen ghét lâu ngày, ba vị huynh trưởng kia đối ta hận thấu xương, thỉnh thoảng sai khiến đám phó dịch đi vào hậu viện đem ta khi dễ thật sự thảm, ta cũng chỉ cắn răng chịu đựng.

Mới đầu Tứ ca cũng khoanh tay đứng nhìn, không tham dự cũng không ngăn cản. Cho đến mùa đông năm ta mười hai tuổi, Nhị ca Văn Diệc Nhiên cùng Tam ca Văn Đạt Nhiên cùng phó dịch tàn bạo đem ta cột vào cây lão mai ở hậu viện, ngày đó đại tuyết rơi xuống, ta chỉ áo đơn chân trần mà đứng trong tuyết, lạnh đến phát run. Tứ ca đứng ở mái hiên cách đó không xa không nói một lời nhìn ta.

Ta đối bọn hẳn tự nhiên phần hận không thôi, nghĩ thế nào cũng chết, cho nên đem tất cả oán hận tuôn ra, đem mấy người bọn hẳn hảo hảo chửi một phen, tuy là nhất thời vô mồm cực nhanh, nhưng hậu quả tự nhiên có thể tưởng tượng rõ ràng- bọn hẳn đem ta đánh thực thảm, cơ hồ tắt thở.

Văn Đạt Nhiên không biết từ đâu lôi ra một quyển *** thư, trong sách đều là hình ảnh nam tử mập hợp người nhìn không thể chịu nổi. Hẳn vốn là một người lạnh lùng, tuy từng bái sư học được một thân hảo

công phu, nhưng trước đó ít khi nào khi dễ gia phó, thậm chí cho tới bây giờ không ai thấy bộ dáng tức giận của hắn.”

“Người thích hắn?”, Phong Thiên Tiêu rót cuộc mở miệng, vẫn lạnh lùng không gợn chút cảm xúc.

“Ân, từng thực thích.”, Văn Kinh cũng không e dè. Dung nhan thanh hạc ở trong đêm tối thấy không rõ biểu tình, nhưng rõ ràng cảm thấy ý cười thanh thuần của y. “Ngày ấy, Tứ ca cuồng nộ trách phạt mấy tên gia phó tham dự, đuổi bọn hắn ra khỏi Văn phủ. Từ đó về sau, không có người nào dám đến gần phòng ta nữa. Hắn cũng thỉnh thoảng đến xem ta, bình thường chỉ ngồi ở bên bàn lặng lẽ uống trà, hoặc là đưa cho ta mấy quyển sách bắt ta đọc cho hắn nghe.

Liên như vậy hai năm yên ổn trôi qua, thời gian Tứ ca đến thiên phòng càng ngày càng dài, vẫn y nhiên nói rất ít, nhưng ta cũng rất thỏa mãn. Những năm tháng ngắn ngủi kia, ta mỗi ngày đều kiên chân nhìn xem thân ảnh của hắn có xuất hiện dưới tàng cây lão mai không, cũng luôn muốn hắn cho ta bài để làm, sau sẽ giống như trước đọc cho hắn nghe.

Sau đó ta phát hiện, ta thích người Tứ ca đồng giới bên ngoài lạnh lùng bên trong ôn nhu kia. Ta rất sợ, bắt đầu trốn tránh tầm mắt hắn, kết cuộc của tâm sự nặng nề là một hồi bất ngờ bệnh nặng.

Hắn vì có chuyện phải xuất môn, khi trở về phát hiện ta đã muốn hấp hối. Hắn giận tím mặt cho đánh đám nô phú phụ trách chiếu cố ta, không tiếc cùng Văn lão gia trở mặt lên án Văn gia bất công. Suốt một tháng, ta hồn hồn ngạc ngạc nằm ở trên giường, mỗi lần mở mắt, đều có thể thấy ánh mắt tiêu chuẩn cùng thân ảnh tiêu tụy của hắn.....

Thật vất vả khôi phục lại, hắn lại khóc. Không nói một lời mà ôm ta, ta lần đầu tiên cảm nhận được cảm tình mãnh liệt của hắn, nghĩ thầm, rằng lần này bệnh nặng dù có mất đi nửa mạng cũng xứng đáng. Sau khi hết bệnh không bao lâu, ta thu hết dũng khí hướng hắn thổ lộ cảm tình trong lòng.....”

Nói tới đây, Văn Kinh thấp thấp thở dài quay đầu liếc mắt Phong Thiên Tiêu một cái, “Còn nghe không?”

“.....”

“Ngày đó cũng hạ một trận tuyết lớn, ta lòng tràn đầy chờ mong hắn có thể đáp lại..... Nhưng hắn không có, hắn chính là lạnh lùng liếc mắt nhìn ta một cái, cái gì cũng không nói mà xoay người rời đi.

Những ngày tháng sau, vô luận thế nào, hắn đều đối ta nhìn mà không thấy, tựa như ta căn bản như không tồn tại. Ta mở mắt, không rõ lúc trước bệnh nặng nhìn thấy nước mắt của hắn, chẳng lẽ chính là nhất thời ảo giác, hay là cuộc sống mấy năm nay chính là mộng cảnh?

Đôi khi Văn Diệc Nhiên, Văn Đạt Nhiên đối ta lời nói thô lỗ hay giáp mặt trách mắng, hắn cũng không ngăn cản, thậm chí xoay người rời đi.

Không bao lâu sau, Đại ca bắt đầu chứng cuồng Văn gia, Tứ ca bị phái đi hiệp trợ, Văn Diệc Nhiên cùng Văn Đạt Nhiên liên bắt đầu càng lúc càng quá đáng, tuy không có kiêu ngạo trước kia, nhưng ngôn ngữ khinh bạc *** loạn, ta vốn ngay lần bệnh nặng kia bị thương tổn nguyên khí, chỉ có thể hết trốn lại trốn, mỗi ngày chỉ chờ đợi Tứ ca có thể mau chóng trở về.

Hắn đúng là đã trở lại. Cũng ngay lúc thấy Văn Đạt Nhiên đem hai tay ta bắt chéo sau lưng, đưa tay vào vạt áo của ta, khước môi vì ấu dả mà rỉ máu chưa khô, ta nhìn hắn cầu cứu, còn chưa kịp mở miệng, không nghĩ hắn lại chỉ lạnh lùng cười, nói không quấy rầy chuyện vui của chúng ta, xoay người rời đi.....

Nhìn bóng dáng quyết tuyệt của hắn, ta rốt cuộc tuyệt vọng. Ta phát cuồng cắn xé cánh tay Văn Đạt Nhiên, đánh cho hắn mình đầy thương tích, hắn kêu thảm thiết gọi nhiều người đến đè ta lại, đưa đến trước mặt Văn lão gia, hắn giương mắt hỏi Tứ ca nên như thế nào xử lý, Tứ ca chính là nhẹ nhàng cười, nói theo gia pháp xử trí đi.

Tất cả bọn họ vỗ tay tỏ ý vui mừng, cười khoái trá tất nhiên chính là Nhị nương, Tam nương của ta cùng cái tên Văn Đạt Nhiên bị ta điên cuồng đánh đập một thân đầy máu kia. Ta bị chúng đánh hai mươi côn, bọn hắn xuống tay cũng thật vô tình, ta vốn nghĩ đơn giản là muốn mạng của ta thì thôi, vậy đánh chết cũng tốt lắm.

Không nghĩ tới ta mạng lớn, hai mươi côn tụy đánh gãy cánh tay trái nhưng vẫn còn hơi thở. Ta một thân đầy máu bị nhấc lên mang trở về thiên phòng kia, ta nghiêng đầu nhìn hắc cười khế, hắc chỉ lẳng lẳng nhìn ta, không lộ biểu tình gì.

Vào lúc ban đêm, ta không cùng bất luận kẻ nào cáo biệt, lẳng lẽ không một tiếng động ly khai Văn gia.....

Ta lưu lạc đầu đường, làm tên khất cái, trú ở gánh hát. Bởi vì tay gãy, chuyện gì cũng làm không tốt. Ta vừa đói vừa mệt, vài lần thiếu chút nữa bỏ mạng đầu đường, cho đến khi ta được bọn Hàn cứu.....”

Phong Thiên Tiêu vẫn chỉ lẳng lẳng nghe, khi nghe được Văn Kinh bị người khi dễ thậm chí bị đánh gãy cánh tay, cánh tay hắc ở thất lưng y siết chặt, khiến Văn Kinh sinh đau. Văn Kinh nắm lấy bàn tay to lớn ôn hòa của hắc cười nói, “ Phong Thiên Tiêu, người từng nói qua ta có thể thích người, đúng không?”

“”

“Ta nhớ rõ rành mạch. Ta mặc kệ người đối ta có cảm tình gì, nhưng là người phải nhớ, vô luận người muốn làm gì, nghĩ muốn làm gì, dù là muốn lấy tánh mạng của ta, chỉ cần nói thẳng là được. Dù cho người và ta ngày sau đao kiếm cùng hướng, cảm tình của ta và người cùng thân phận lập trường của chúng ta hoàn toàn không quan hệ. Người hiểu không?”

“Người đang nói cái gì?”, thần sắc Phong Thiên Tiêu hơi biến đổi, một tay giữ lấy hàm dưới của y khiến y quay đầu lại, “..... Thật không nghĩ người lại biết nỗi khổ của nhân gian...”

“Biết thì thế nào? Oán trời trách người sao?”, Văn Kinh chớp mắt, “Cũng giống như ta thích Thản Nhiên ca, từng yêu sâu sắc như vậy, quay đầu lại nhìn cũng chỉ là mây khói. Buông tha, không buông tha, yêu, hận, đến cuối cùng cũng chỉ là một hồi phong hoa tuyết nguyệt mà thôi.....”

Phong Thiên Tiêu tỉnh tể nhìn y, trước nay đã quen với tâm tính tiểu hài tử của y, yêu hận bị thương đều hiện rõ trên mặt, cũng không nghĩ y lại thấu đạt tâm kính như vậy, là đại trí giả ngu sao?

“Hận hắc không?”, muốn né tránh đề tài, Phong Thiên Tiêu cúi đầu ngưng nhìn gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, nhàn nhạt mở miệng. “Người có nghĩ đến trả thù?”

Văn Kinh hơi hơi cau mày, ánh mắt lại càng trở nên xa xăm, “Ta từng nhiều lần tưởng tượng cùng hắc gặp lại phải thế nào, giết người hắc yêu nhất, đoạt đi tất cả của hắc, hoặc là trực tiếp giết hắc. Nhưng trực tiếp gặp mặt ta đột nhiên phát hiện, ta đã không còn hận hắc, bởi vì hiện tại ta đối hắc không yêu, hận cũng tự nhiên tan mất.”

“.....” Văn Kinh lại trầm mặc một hồi, đột nhiên nắm ngón tay mở ra cầm lấy bàn tay to lớn trên ngực, cười nói, “Cho nên Phong Thiên Tiêu, người có thể không yêu ta; nếu yêu thì đừng bao giờ từ bỏ ta.”

Trong mắt Phong Thiên Tiêu thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, cau mày lại không nói lời nào, về thẳng biệt trang bọn họ đều tự trở về phòng nghỉ ngơi.....

*

Mờ sớm hôm sau, Văn Kinh thân mặc hắc y né tránh tất cả mọi người, bước trên đường nhỏ đi thông qua kinh thành.....

Đứng ở trước Văn phủ hùng vĩ như trước, Văn Kinh tĩnh tĩnh đánh giá nơi mình đã trải qua cuộc sống gần mười bốn năm, vẫn lạnh lẽo như trước, cảm tình thơ đại ngây ngô năm đó lại trở nên tỉnh tể, ầm ập như trước, tâm cũng không còn đau.

Chi dát.

Có người từ cửa đi ra, Văn Kinh nhẹ nhàng toàn thân khinh xảo, dừng ở chỗ khuất của bức tường cách đó không xa nhìn lại—

Người đi ra mang theo hành trang, giống như phát hiện điều gì, quay đầu hướng nơi Văn Kinh ẩn thân nhìn một chút, y mơ hồ có thể cảm giác được mi phong tuấn lãng hơi hơi nhướn lên. Từ trong cửa có người đuổi tới, là một nữ tử, vì sắc trời rất tối nên không thấy rõ lắm dung mạo của nàng. Nữ tử nắm lấy ống tay áo của nam tử lại bị nam tử vùng ra, xoay người đi đến chỗ phó dịch đã dẫn ngựa đến.

Nữ tử khóc thật sự thương tâm, quỳ xuống đất. Nam nhân kéo ngựa, quay đầu lại liếc mắt nhìn nữ tử một cái, nhẹ nhàng nói gì đó. Không có dừng lại mà nhún người lên ngựa, hướng cửa thành chạy như bay. Cũng không một lần quay đầu lại.

Tứ ca? Văn Kinh hơi sửng sốt. Ôn lãng tiêu sái quen thuộc, lạnh lùng quyết tuyệt quen thuộc. Năm năm đã trôi qua mà cứ như mới đó.

Nữ tử vẫn khóc, được tỳ nữ bên cạnh nâng dậy, lại như trước không cam lòng mà hướng phương hướng người nọ rồi đi nhìn hồi lâu. Văn Kinh nhợt nhạt cười, nữ nhân ngốc, hẳn quyết tuyệt rồi đi như vậy, tất nhiên sẽ không tái quay đầu lại, người sao lại tự làm khổ mình vì hắn giam hãm chính mình, mãi không thể thoát thân?

“Đang nghĩ gì? Xuất thần như vậy.”

Phía sau đột nhiên có người thản nhiên mở miệng, theo gió đêm đưa tới một đoạn lãnh hương. Văn Kinh trong lòng cả kinh, quay đầu lại, “Hàn?!”

Người vừa tới mỉm cười, trên khuôn mặt tuấn tú hiện một mặt cực thiện ôn nhu, “Đang suy nghĩ gì? Ngay cả ta tới gần người đều không có phát giác?”

Văn Kinh quay đầu lại nhìn ngã tư đường không có một bóng người, nhướn mày cười nói, “Ta đến Văn phủ nhìn xem.”

Văn phủ? Trong đôi mắt hơi nheo lại mang chút sát ý, “Gặp bọn hắn?” “Không cần thiết, hết thấy đều đã là quá khứ.”

Nhạc Thu Hàn lặng lẽ nhìn y một hồi, “Nghĩ thông suốt liền hảo.”

“Người sao biết ta ở kinh thành?”

“Ta từ Nhạc Dương một đường như người đi đến đây, như thế nào lại không biết.”, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên tràn ra một mặt ý vị hàm xúc, Văn Kinh nhìn thấy liền trong lòng chột dạ. Mắt thấy sắc trời dần tỏ, trên đường cũng có người lục tục bắt đầu hoạt động, có lẽ là chuẩn bị sớm ra khỏi thành, cảnh tượng vội vàng.

“Đột nhiên xuất hiện, có việc gì sao?”

Nhạc Thu Hàn liếc nhìn y một cái, ánh mắt cũng lạnh đi vài phần, “Có nhiệm vụ mới.”

“ Ân.”, tiếp nhận mảnh giấy từ trong tay Nhạc Thu Hàn nhìn nhìn, sau đó đưa trả lại cho y, “Đã biết.”

“Không nghĩ là trùng hợp?”

“Cái gì?”

“Cùng nơi mà các người lần này muốn đi.”

“Ngô, có chút trùng hợp.”

Con người Nhạc Thu Hàn trầm trong trẻo nhưng lạnh lùng đem Văn Kinh tỉ mỉ nhìn, nhẹ nhàng mở miệng, “Người cùng người nọ có quan hệ gì?”

“Giống như người cùng Lệnh Hồ.”, Văn Kinh cũng không chút trốn tránh, thản nhiên mở miệng. “Cùng hắn một chỗ, rất vui vẻ.....”

Nhạc Thu Hàn thấp giọng thở dài, “Hắn đâu?”

“Không biết.”

“Nếu như hắn có điều cản trở, người cần phải..... “

“Trong lòng ta đều biết.”

“Ngô.”, Nhạc Thu Hàn tựa hồ muốn nói gì, cuối cùng cũng không lời nào buột ra khỏi miệng. “Trên đường cẩn thận.”

“Giúp ta ân cần thăm hỏi bọn họ, nói ta rất nhớ bọn họ.”

“.....”

“Ta đi trước, sau khi trở về việc đầu tiên là đến ti phường thăm người.”

“.....”, Nhạc Thu Hàn nhìn khuôn mặt tươi cười của y, thấp giọng thở dài. “Tiểu Kinh, người cũng biết thân phận thật sự của Phong Thiên Tiêu đúng không?”

“Đoán được tám phần.”

“.....”, Nhạc Thu Hàn bắt đầu cười, cười khẽ lắc đầu. “Thôi, hảo hảo trọng.”

“Ân.”, Văn Kinh nắm lấy tay y, khẽ mỉm cười xoay người hướng cửa thành rời đi, tung người một cái, đã không thấy tung tích.

Sự thông minh cẩn thận của Văn Kinh, phàm là người quen biết y không người nào không biết. Chính là đằng sau gương mặt như tiểu hài tử, tâm tư thâm trầm kín đáo kia e là đã sớm sáng tỏ thân phận của Phong Thiên Tiêu, chỉ là không muốn làm rõ mà thôi.....

Nhạc Thu Hàn nhìn theo bóng dáng của y, chậm rãi giơ tay lên, từ lòng bàn tay lộ ra một mảnh khăn trắng, bị gió thổi cuốn bay vào không trung, trên khăn trắng hiện lên những dòng chữ nhỏ thon cao tú lệ, “Tốc báo cho Kinh, họ Phong là môn chủ triều đình Lục Phiến Môn, hãy cẩn thận.”

*

“Về rồi?”, còn chưa tới gian phòng của mình, y đã thấy Phong Thiên Tiêu một thân huyền y tựa vào tàng cây không xa, thân ảnh cao lớn ở trong sương mù mang theo hơi thở lạnh như băng, thấy y tới gần, hân hân lạnh lùng mở miệng hỏi, “Gặp hân?”

“Không có”, Văn Kinh không nói gì thêm, đi tới bên cạnh hân liền đứng lại. “Làm sao người biết ta không có ở đây?”

Phong Thiên Tiêu trên mặt hoàn toàn không có tươi cười mà Văn Kinh quen thuộc, ngược lại tức sát có chút đáng sợ, “Lần này người có thể không cần cùng ta đi Đại Mạc.....”

“Nói vậy gì đó.”, Văn Kinh đột nhiên nở nụ cười. “Ta còn thiếu người một yêu cầu chưa hoàn thành, muốn ta mang tiếng bất nghĩa sao?”

“.....”

Thấy hân không nói lời nào, Văn Kinh cười hắc hắc xoay người bước vào cửa, nghiêng đầu nhìn Phong Thiên Tiêu vẫn đứng dưới tàng cây đưa mắt nhìn mình, hít một hơi thật sâu mới mở miệng lần nữa, “Phong Thiên Tiêu, tại sao không để cho ta đi Đại Mạc? Người có điều gì muốn nói?”

“Cái gì?”

“Không có gì.”, đóng cửa che đi thân ảnh của y, “Chúng ta khi nào lên đường?”

“Triều thúc đang thu dọn hành trang, sau khi dùng bữa sáng chúng ta liền lên đường.”

“Hảo.”

*

Rời kinh thành con đường khúc khúc chiết chiết kéo dài, cảnh trí chung quanh cũng từ phồn hoa trở nên hoang vu. Quay đầu, đã nhìn không thấy cửa thành hoành vĩ kia, Văn Kinh khẽ mỉm cười, sợ là đi chuyến này, không còn có thể quay lại, Thản Nhiên ca, hảo hảo trọng.

Cúi đầu suy tư, Văn Kinh đột nhiên phát hiện Phong Thiên Tiêu ngừng lại phía trước, liền ngừng đầu –

“Du..... Tứ ca?!”

Thân ảnh tựa vào thân cây cổ thụ phía trước cũng không cử động, dung mạo ôn lãng xuất sắc hiện lên ý cười ôn nhu, “Tiểu Kinh, ta chờ người đã lâu.”

Văn Kinh nhảy xuống ngựa đi vài bước đến gần, cao thấp đánh giá một thân trang phục xuất môn của Văn Thản Nhiên, “Tứ ca, người muốn đi xa?”

“.....”, Văn Thản Nhiên ngẩng đầu nhìn Phong Thiên Tiêu một cái, cúi đầu nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Văn Kinh, cười nói, “Lần này đến lượt ta đi theo người.”

“Sao?”

“Chúng ta không đi du ngoạn, cho nên trên đường nhất định gian khổ, Văn công tử hãy chọn bạn đồng hành khác đi.”, Phong Thiên Tiêu như trước mang theo ý cười Văn Kinh đã quen nhìn, nhưng thực rõ ràng, không khí đã trở nên lạnh lẽo.

“Không phiền các hạ quan tâm.”, Văn Thản Nhiên lộ ra nét tươi cười tiêu chuẩn của kẻ trong nghề, ánh mắt thiển đạm cũng không kém phần sắc bén lạnh lùng nhìn lại Phong Thiên Tiêu, “Tại hạ không phải người kim quý nhu nhược, đi Đại Mạc tìm kiếm hương liệu cũng không phải lần một lần hai, đối tình huống ven đường sợ là so với các hạ còn hiểu biết nhiều hơn. Huống hồ, xá đệ tự xưng là phó dịch của các hạ, với người huynh đệ mà tại hạ đau lòng thất lạc nhiều năm thì đi theo chiếu cố cũng là chuyện hợp lý hợp tình.”

“Thất lạc?”, Phong Thiên Tiêu hơi nheo mắt cười mang vẻ cực kỳ khinh thường. “Ta không biết đem người đuổi ra khỏi phủ lại gọi là thất lạc. Trong phủ của ta cũng thất lạc không ít người hầu.”

“Người!.....”, Văn Thản Nhiên sắc mặt biến đổi, trong lòng tức giận thì nhìn thấy vẻ mặt đạm mạc của Văn Kinh đang chuyên chú nhìn những dãy núi tụ lại xa xa, lòng đau xót, bàn tay nắm lại, cúi đầu, “Điều gì người cũng không hiểu! Không có tư cách hỏi đến chuyện nhà chúng ta.”

Phong Thiên Tiêu chỉ hừ lạnh một tiếng, giục ngựa chậm rãi đi tới trước mặt Văn Kinh,, xoay người đem y đưa lên lưng ngựa, “Ngơ ngác gì đó?!”

“Ách.”

“Đi.”

“.....”, Văn Kinh nghiêng đầu, mang vẻ mặt sảng nhiên nhìn Văn Thản Nhiên đang nhìn mình chằm chằm. “Tứ ca, ta thật sự không trách người. Ta đi, người hảo bảo trọng.”

“Tiểu Kinh!”

Văn Kinh giãy dụa trong tay Phong Thiên Tiêu rồi nhảy xuống đất, xoay người nhảy lên lưng ngựa, tỉnh mặc một hồi lâu mới kẹ lại hai chân, quát khẽ, “Giá!-” Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Quân bất kiến tẩu mã xuyên hành tuyết hải biên

Bình sa mãng mãng hoàng nhập thiên (*)

Càng đi về phía tây, khí hậu cũng càng trở nên lạnh lẽo và khô hanh. Đảo mắt một cái đã vào tháng mười hai, gió âm trầm gào thét thổi bay cát bụi đầy trời, trời đất thương mang mờ nhạt một mảnh. Mắt thấy sắc trời dần tối, bốn phía rất khó tìm được nơi để trú ngụ, đành phải dừng chân nghỉ lại ở một thôn nhỏ hoang vắng ở trên đường. Thật vất vả tìm được một căn phòng nhỏ coi như đầy đủ, những vệt đất ó vàng trên vách tường cũng đều khắc dấu mưa rơi gió cuốn. Bên ngoài căn phòng là một mảnh rừng hồ dương lớn.

Văn Thản Nhiên nói hồ dương là loài thực vật cứng cáp nhất vùng đại mạc, thân cây thô, cành lá đã quen với bão cát, khí khái ‘sinh thiên niên bất tử, tử thiên niên bất đảo, đảo thiên niên bất hủ’(**) khiến người khác tán thưởng.

Nơi này có cô yên đại mạc nhưng lại không có sắc hoàng hôn trên sông. Thương từng nói, muốn yêu thương người đại mạc, nhất định phải có trí tuệ như biển, khí thế như hồng nhân.

Mà Văn Kinh lại nói thích Giang Nam, thích cơn gió ôn nhu, hạt mưa tinh tế của Giang Nam, thích màu xanh lục của Giang Nam, bốn mùa của Giang Nam.

Nheo mắt lại, y nghiêng đầu nhìn về phía Phong Thiên Tiêu đang cột lạc đà ở cửa. Dọc đường đi, hán càng ngày càng trầm mặc, chỉ vào lúc chạng vạng hoàng hôn như máu rơi trên Đại Hán thổi tấu một khúc trúc địch. Sắc kim của tịch dương khiến thân hình khô ngô trong sắc vàng của cát bụi càng trở nên nổi bật, anh tuấn, tịch tịch, ngạo khí tung hoành!

Cô yên trực thượng, không thấy hàn nha, không thấy phong ảnh. Sắc vàng mênh mông vô tình sát phạt đi truyền thuyết hoang lương của nó.

“Có mệt không?”, Văn Thản Nhiên ngồi xổm ở trước mặt Văn Kinh, nguyên bản một lớp bạch y nhẹ nhàng khoan khoái nay phủ kín một tầng phong trần, khuôn mặt phong nhã cũng nhìn Văn Kinh đang lẳng lẳng nhìn phía ngoài cửa.

“Hoàn hảo.”

“Chiều theo cước trình này, phỏng chừng hai ngày nữa là có thể đến Lương Châu.”

“Ngọc Môn quan?”

“Àn.”, Văn Thản Nhiên cười giải thích, “Chúng ta hôm qua đi lầm đường cho nên hôm nay mới không tìm được nơi trú ngụ. Nếu đi theo con đường ta nói, không lưu lại cái thôn nhỏ kia, thì sáng mai đã có thể đến được Ngọc môn quan.”

Văn Kinh nghe hán nói như vậy, xuyên qua Văn Thản Nhiên nhìn về phía Phong Thiên Tiêu vẫn không lên tiếng đang lấy lương khô từ lưng lạc đà, đột nhiên buồn cười. Dọc đường đi, Phong Thiên Tiêu cùng một Văn Thản Nhiên không chịu rời đi tuy là phối hợp ăn ý nhưng lại có điểm không đúng.

Tỷ như trên đường gặp phải mưa tuyết lớn, hai người họ vội vàng càng tìm kiếm nơi trú thân. Ở nơi chốn đại mạc ngay cả thức ăn cũng không thấy này, tất cả đều phải trụ trong lều, lúc này không khí càng trở nên quỷ dị. Văn Thản Nhiên đưa tấm thảm dày cho Văn Kinh, cũng không nghĩ lại bị Phong Thiên Tiêu một phen túm lấy ném ra ngoài rồi bắt lấy Văn Kinh ôm vào ***g ngực, giúp y ủ ấm. Hai người bọn họ trở mặt, Văn Kinh không thể không ở ngoài lều đợi hai kẻ lao vào đánh nhau kia bình tĩnh trở lại. Liên như vậy, vốn là có hai cái lều, hiện tại ngay cả một nửa cũng không còn.....

Lại tỷ như, trên đường gặp phải kiếp phi cường đạo, vốn ba người liên thủ một chốc là có thể thu phục, lại bị hai kẻ kia vì ý khí chi tranh mà đem mâu thuẫn giữa địch và ta chuyển hóa thành mâu thuẫn nội bộ, tình huống cứ thế mà trở nên tồi tệ hơn, biến thành Phong Thiên Tiêu đối phó Văn Thản Nhiên, Văn Kinh một mình đối phó cường đạo.....

Lần này lại như thế, vào ban chiều đến một thôn nhỏ tiếp tế lương thực và nước là có thể tiếp tục lên đường, cũng không nghĩ Phong Thiên Tiêu một chút cũng không để ý tới đề nghị của Văn Thản Nhiên, cứ tha Văn Kinh đi khách phòng nghỉ ngơi, làm cho Văn Thản Nhiên tức giận đến nổi trợn mắt trừng mắt nhìn Văn Kinh đi nơi trú chân nguyên bản đã rất đơn sơ này.

Nghỉ ngơi xong, sáng sớm hôm sau, vốn là đi thẳng hướng tây, Phong Thiên Tiêu lại thay đổi muốn đi hướng bắc.....

Hành động như vậy, ít nhiều cũng ẩn tượng về một Phong Thiên Tiêu bình tĩnh quả cảm trong Văn Kinh khác biệt rất nhiều. Tự hồ hán cố ý lẫn tránh điều gì đó mà trì hoãn tới Túc Châu.

Vì sao, cũng không thể nào khảo chứng. Hán cũng sẽ không trả lời.

Văn Thản Nhiên kề vào bên người Văn Kinh đưa cho y túi nước. Nhìn thoáng thấy Phong Thiên Tiêu sắc mặt xanh mét xoay người đi ra ngoài cửa, y biết sự tình diễn biến đã không thể vãn hồi, cảm thấy một trận cuồng tiếu. Thu hồi ánh mắt, y hướng Văn Thản Nhiên cười khê, “Thản Nhiên ca, dọc đường đi thực cảm ơn người đã chiếu cố.”

Văn Thản Nhiên sắc mặt vui vẻ, làm như phi thường cảm động. Thấy khuôn mặt tuấn nhã có chút tiêu tụy đột nhiên nở rộ ý cười, Văn Kinh không khỏi trong lòng buồn bã, đột nhiên cảm thấy được mấy ngày qua thái độ của mình đối với Văn Thản Nhiên ít nhiều có chút bất công.....

“Thần Nhiên..... Ách, Tứ ca, người thường tới đại mạc sao?”

Văn Thần Nhiên lẳng lặng địa nhìn y một lát, thấp giọng nói, “Ta thích nghe người gọi ta Thần Nhiên.”

“.....”.

“Sau khi người rời đi, ta một mình đến đại mạc tìm kiếm hương liệu, nghiên cứu thủ pháp làm bánh của Ba Tư và Tây Vực, vào năm thứ ba, đại ca bị ta phát hiện ra ngoài kinh thương để chiếm riêng gia sản, Nhị đệ Tam đệ.....”, Văn Thần Nhiên ngẩng đầu liếc nhìn y, “ Nhị đệ Tam đệ chơi bởi phá hoại gia phong, bị phụ thân giận dữ trục xuất Văn phủ, đến Giang Nam tự mưu sinh lộ.....”

“Nga.....”, Văn Kinh sắc mặt một chút cũng không biến, chỉ là thần nhiên cười nói, “Vì thế người cuối cùng đoạt được Văn gia, tất cả chuyện này ta đều biết.”

Văn Thần Nhiên lẳng lặng nhìn y, ánh mắt trầm tĩnh mang theo nhàn nhạt bất đắc dĩ. “Ta nói rồi, hết thấy.....”

“Đều là vì ta.“, Văn Kinh cười. “Tứ ca người đã nói rồi. Ta hiểu rõ.”

“Người không hiểu.“, thanh âm Văn Thần Nhiên trầm xuống, tự giấu cười một tiếng. “Người vĩnh viễn sẽ không bao giờ hiểu được.”

Văn Thần Nhiên ngồi dựa vào bên cạnh người Văn Kinh, hơi hơi ngẩng đầu nhắm mắt lại. Từ chỗ Văn Kinh nhìn qua, gương mặt tuấn mỹ nghiêng nghiêng lộ ra những nét biểu cảm quen thuộc như vào cái đêm nhiều năm trước kia.

“Tiểu Kinh, thật sự, không thể quay đầu lại sao?”

Văn Kinh cầm túi nước trong tay đặt ở bên người, thở ra một hơi, tựa như đã buông tha cho tất thấy, nhưng không có trả lời.

“Hắn tốt ở điểm nào?”

“Điểm nào cũng không tốt. Hắn cuồng ngạo, lạnh lùng, thậm chí có chút cố chấp.”

“.....”.

“Nhưng hắn sẽ phụng bồi ở bên cạnh ta; hắn sẽ nhớ kỹ ta thích ăn gì; lời hắn nói tuy khó nghe nhưng hành động lại quan tâm ân cần. Điều ta muốn, cũng chỉ như vậy thôi.”

Văn Thần Nhiên nắm chặt nắm tay, nện lên mặt đất nơi chân, cuối cùng cũng không nói gì.

“Thần Nhiên ca. Ta từng thích người, điều đó khiến người ghê tởm không?”

“Không.”

“Vì sao không nói rõ?”

“Như vậy cũng tốt.”, Văn Thần Nhiên nghiêng đầu nhìn y, một hồi lâu mới quay đầu đi không nhìn y nữa, “Đây là trừng phạt. Phạt ta bỏ qua người mà mình đã thề bảo hộ cả đời.....”

Văn Kinh rốt cuộc hiểu được Văn Thần Nhiên thật sự yêu mình, tình yêu đó cũng không phải là huynh đệ thân tình. Nhưng hết thấy đều đã quá muộn, khi tình yêu không còn thì cũng không còn hận thù, hết thấy qua đi cuối cùng cũng chỉ là những kí ức bất kham mà thôi.

Tâm lại đau, cũng không phải vì bị thương tổn. Văn Kinh nhếch môi, nhắm mắt lại. Tựa vào đầu vai Văn Thần Nhiên, trong đầu y lại hiện lên gương mặt tuấn dật tương công của Phong Thiên Tiêu, rõ ràng là kẻ ngạo khí ngút trời, lại có thể đặt vào mắt những điểm rất nhỏ của mình, nếu không phải có tình thì ai có thể làm được?

Bang! Một đồ vật rơi xuống trên mặt đất, xông lên một tầng bụi đất.

“Khụ, khụ.....”

Phủ đi những bụi đất, Văn Kinh ngẩng đầu thấy Phong Thiên Tiêu vẫn giữ nét mặt không chút thay đổi đứng ở bên cạnh, “Làm gì?”

“Ôm đủ rồi thì đem nó làm cho sạch sẽ, ta đói.”

Theo hướng ngón tay hắn nhìn lại, là một con hôi lang, phỏng chừng là bị Phong Thiên Tiêu đuổi tới cùng đồ mật lộ, mà lại có vẻ bị công kích liên tục mà thiên linh tan nát, khoe miệng trào máu, trợn mắt mà chết xem ra cực kì thê thảm.....

“Ách, làm thế nào?”

“Khởi lửa, lột da.”, Phong Thiên Tiêu liếc y một cái, “Còn muốn ta dạy cho người?”, ý là, người thật không đủ tư cách làm nô phó.

“Ách.”, Văn Kinh tuy nói ở trên giang hồ cũng đã hơn một năm, nhưng cũng ít khi sống nơi dã ngoại, càng đừng nói đến chuyện lột da thú dã man này, tự nhiên trong lòng một trận khủng bố. Nhưng thấy sắc mặt của Phong Thiên Tiêu kia, nhìn đã biết đang tức giận điên người, y nghĩ thầm, rằng hôm nay thà gặm lương khô còn hơn chọc giận cái tên huyết tinh dã man này. Cho nên lập tức lộ ra vẻ xem thường, ý tứ rất cuộc rõ ràng rằng, bất quá, ta mặc kệ, người có thể làm gì ta?

Nhúu mày Tiểu tử, người thật không làm?

Nhìn trời Không làm.

Tức giận Người là nô phó!

Không nhìn Ta không muốn ăn.

Nheo mắt Ta muốn ăn.

Bĩu môi Muốn ăn thì tự làm.

Văn Thấn Nhiên im lặng nhìn thấy hai người đao thương kiếm kích người tới ta đi trừng mắt nhìn nhau nửa ngày, cuối cùng Phong Thiên Tiêu xoay người nắm lấy đuôi con sói lôi ra ngoài.

“Hai người các người đang làm gì?”

“.....”, Văn Kinh không có trả lời mà chỉ nhún nhún vai nhào vào lòng Văn Thấn Nhiên, trong lòng đã sớm cười đến tởm tâm chiết phế thống khổ không chịu nổi.

Chỉ chớp lát, Phong Thiên Tiêu từ bên ngoài quay lại, đem theo con sói đã bị lột da làm lòng sạch sẽ bắt lên, chất một đồng củi gỗ củi khô, sau lại lấy hỏa diệp tử từ trong ***g ngực khởi lửa lên.

Gạt gạt những nhánh củi khô, toát ra ánh lửa, hương khí lan ra bốn phía khối thịt, làm cho khoảng đất nhỏ trong phòng dần dần có được hơi ấm.

Văn Kinh hắc hắc cười như tiểu miêu đứng đưa thắt lưng đến ngồi trên tấm thảm mà Phong Thiên Tiêu đã bày ra bên đồng lửa, chỉ chỉ vào cái đuôi sói thơm phức đang nướng trên lửa, “Uy, người làm sao làm được vậy?”

“Ai cũng làm được.”

“.....”, tên hỗn đản này! Quên đi, trước khi ăn tạm thời không so đo với người. Bất quá tuy nói trước kia cũng cùng hắn qua đêm nơi dã ngoại, nhưng bình thường luôn có người có chút kì kỳ quái quái ở một bên hầu hạ sau đó biến mất, đây là lần đầu tiên thấy hắn tự mình động thủ, cũng không nghĩ lại gợn gợn như vậy.

Văn Thấn Nhiên cũng cau mày đem Phong Thiên Tiêu cẩn thận đánh giá, hắn tuy là một thương nhân bình thường không giao thiệp với giang hồ, nhưng qua mấy ngày quan sát cũng phát hiện, nam nhân trước mặt tuy có vị giang hồ nồng hậu nhưng lại mang nhiều phần quý khí, có chút quý dị khiến người khác nghi kị.

“Ách.”, Văn Kinh nuốt xuống một ngụm nước miếng, nhìn khối thịt sói, có chút trông mong nhìn gương mặt không chút thay đổi của Phong Thiên Tiêu, “Thịt sói ăn ngon không?”

Văn Thấn Nhiên không nói gì mà cúi đầu, không đành lòng khi nhìn thấy tiểu đệ mình vừa thấy thức ăn thì tách tình đại biến, nhưng thanh âm kia lại như trước không chịu buông tha mà truyền vào trong tai, “Thấn Nhiên ca hắn cũng đói, một con lớn như vậy người lại ăn không hết.....”

Gì?

Ta không đói! Đói cũng không ăn! Văn Thản Nhiên trong lòng hô to oan uổng, há mồm muốn nói lại bị ánh mắt Văn Kinh lóe qua làm những lời muốn nói ra phải nuốt xuống yết hầu.

Phong Thiên Tiêu rút ra chủy thủ bên hông cắt ra một phần thịt sói đã nướng chín vàng đưa đến trước mặt Văn Kinh, “Ăn đi, cẩn thận nóng.”

“Ngô.”, Văn Kinh cười tiếp nhận liền há mồm cắn, lại bị khối thịt nóng làm bỏng đầu lưỡi, nhúu mày cau mặt.

“Ngu ngốc! Sớm nói người cẩn thận.”

Cười hắc hắc nhất quyết không buông, y mới vừa chuẩn bị tiếp tục cắn một phát, khối thịt mỹ vị trong tay lại bị Phong Thiên Tiêu đoạt lại, “Uy! Ta đã cắn một ngụm.”

“Yên tâm, ta không muốn bị người lây bệnh tham ăn.”, Phong Thiên Tiêu liếc nhìn y một cái, đem chủy thủ hơ vào lửa nóng, rồi đặt lên mảnh da thú mà cắt thành khối nhỏ, lại đưa đến trước mặt Văn Kinh, “Ngu ngốc!”

“Ngô, ăn thật ngon.”

Văn Thản Nhiên lặng lẽ ngồi ở một bên nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn của Văn Kinh, trên khuôn mặt hiện ra nét cười đầm đìa nhưng trong lòng lại khổ đau xót. Từ khi nào, thiếu niên khiêm tốn nhu thuận này lại trở nên xa lạ như thế?

Hắn tựa vào góc tường nghiêng đầu, gió đã muốn ngừng, những hạt tuyết lạc lối bay đến. Tuyết sa mạc vốn rất khó tan, nghĩ đến ngày mai nhất định sẽ tạo nên một mảnh ngân bạc.

*

Ồ ngao—

Vào nửa đêm, nơi cồn cát không xa ở bên ngoài truyền đến tiếng kêu thê lương, sau đó truyền đến thanh âm bồn tẩu rất nhỏ của dã thú. Phong Thiên Tiêu cùng Văn Thản Nhiên nhảy dựng lên nhìn nhau, sói!

Liếc mắt nhìn Văn Kinh đang ngủ say, Phong Thiên Tiêu xoay người đi hướng ra cửa, “Bảo hộ y.”

Văn Thản Nhiên quay đầu lại nhìn, xoay người một tay đem Văn Kinh ôm vào trong lòng, theo Phong Thiên Tiêu cùng nhau lách mình ra cửa.

Là một bầy sói!

Tính ra có hơn mười con.

Dẫn đầu là một con sói mẹ đầu xám trắng chỉ còn một mắt, cao ba thước thân dài hơn bốn thước, vú khô quắt như những túi nước rỗng lòng thông dưới bụng, từ con mắt phát ra ánh sáng màu lục âm ngoan, trong bóng đêm thật khiến cho người ta sợ hãi.

Văn Kinh bị Văn Thản Nhiên ôm lấy nên tỉnh dậy, thấy cục diện người cùng sói giằng co trước mặt cũng không khỏi hoảng sợ.

“Đánh? Hay là chạy?”, Văn Thản Nhiên hỏi.

“Ý người thế nào?”

“Quả không địch lại chúng.”

“Không, so với bị chúng nó ăn, để cho chúng tổn thương lạc đà cũng không tốt hơn gì.”

Văn Thản Nhiên liếc mắt nhìn Văn Kinh một cái, trầm mặc một hồi lạnh lùng mở miệng, “Chúng ta không thể đối phó được nhiều sói như vậy.”

“Người mang y đưa lạc đà đi trước.”

“Còn người?”, trầm mặc nửa ngày, Văn Kinh rốt cục mở miệng, lại bình tĩnh dị thường.

“Ta giải quyết chúng nó.”

“Ta đi cùng người.”, Văn Kinh thần nhiên mở miệng.

“Tiểu Kinh!”, Văn Thần Nhiên vươn tay chuẩn bị đem y kéo vào trong lòng, y lại nhẹ nhàng tránh ra, đi đến đứng bên cạnh Phong Thiên Tiêu, “Thần Nhiên ca, ta tuy không phải võ lâm cao thủ, nhưng cũng tuyệt đối có thể tự bảo vệ, không cần lo lắng.”

“Ngốc tử!”, Phong Thiên Tiêu đem y che ở phía sau, “Rất nhanh sẽ đến hừng đông. Nếu lạc đà bị chúng nó ăn, chỉ sợ chúng ta liền khát chết ở đại mạc, vĩnh viễn không thể ra khỏi nơi này.”

“Ngô.”, Văn Kinh không thanh sắc từ phía sau hắt đi ra, sóng vai đứng ở bên cạnh người hắt cười, “Nếu nói người và ta chết ở chỗ này, chẳng phải bị thiên hạ anh hùng nhạo báng?”

“Ta thì không sao.”, Phong Thiên Tiêu đột nhiên cười rộ lên, tình tứ trong mắt hai người giao hội, không cần nói ra cũng đã rõ.

Mắt thấy sói càng tụ càng nhiều, nghĩ có lẽ con sói mẹ này là sói vương ở đại mạc, một tiếng tru lên lại có thể gọi đến nhiều mãnh thú. Sói mẹ ngồi ngay ngắn trên bao cát, lạnh lùng đánh giá ba con người đứng cách đó không xa.

Nó đem mõm hướng lên, làm như dùng toàn khí lực trong thân, từ yết hầu phát ra những thanh âm ô ô. Trong bầy sói bắt đầu có chút rục rịch, áp người cúi đầu tùy thời chuẩn bị lao đến vồ lấy con mồi.....

Ồ ngao—

Bầy sói bắt đầu phát động thể công, nhất nhất nhào đến.

“Bảo hộ hảo y!”, Phong Thiên Tiêu lấy ra chủy thủ nhét vào trong tay Văn Kinh, một tay đem y đẩy đến trước mặt Văn Thần Nhiên quát, “Nếu y có điều không hay xảy ra, ta nhất định không buông tha người!”

“Thần Nhiên ca!!! Buông ta ra!”

“Câm miệng!”, Văn Thần Nhiên giữ lấy thất lưng y, chém chết một con sói lao tới, hơi hơi thở dốc quát.

Văn Kinh nhìn thân ảnh cao lớn ở đằng trước, chắn ở trước mặt bầy sói đói ăn hung ác tre già măng mọc lao tới, ai hào một mảnh nhưng không có ý định lùi bước, trong lòng quỳnh lên rống to, “Thần Nhiên ca! Nếu hấn có cái gì bất trắc, ta cũng tuyệt đối không tha thứ người!”

Văn Thần Nhiên sững sốt một chút, trong lòng chua xót, lại càng giữ chặt lấy y, “Nếu người có điều gì bất trắc, ta cũng sẽ không tha thứ chính mình.”

Phong Thiên Tiêu chuyên tâm đối phó bầy sói tấn công về phía lạc đà, dư quang đột nhiên phát hiện sói mẹ không còn ở chỗ cũ, mà thể công bầy sói càng lúc càng mạnh, không khỏi cảm thấy lạnh người! Con sói kia là đầu đàn của bầy sói, hơn nữa lại xảo hoạt phi thường, nó ở nơi nào?!

Bọn họ đều không có phát hiện, con sói mẹ này sớm lướt qua cồn cát, âm thầm theo cửa sổ nhảy vào phòng, lúc này đang từ từ chậm rãi nhô đầu ra!

Lạc đà bị Phong Thiên Tiêu an trí ở cửa dựa vào tường, nhìn thấy bầy sói công kích, hai con lạc đà cùng nằm ép người xuống đất, tuy có kinh hoảng nhưng vẫn trầm ổn. Văn Kinh cùng Văn Thần Nhiên cách Phong Thiên Tiêu không xa, Văn Thần Nhiên chuyên tâm đối phó những con sói lao tới, còn Văn Kinh thì lo lắng vịn phần nhìn chăm chăm Phong Thiên Tiêu một thân đầy máu sói, lúc này con sói mẹ đột nhiên xuất hiện ở phía sau một Phong Thiên Tiêu không hề phòng bị, đột nhiên trong lòng một trận kinh hoàng.

Sói mẹ áp sát thân, tạo nên tứ thế sắp vồ mồi, khiến cho Văn Kinh không kịp tự vấn. Nâng tay một chưởng thoát khai ngăn cản của Văn Thần Nhiên, y không chút nghĩ ngợi vọt tới phía sau Phong Thiên Tiêu!

“Tiểu Kinh!—”

Phong Thiên Tiêu này giờ chém giết trong mắt chỉ tràn một mảnh sắc đỏ, đột nhiên cảm thấy phía sau va chạm thật mạnh, giải quyết dã thú xông tới trước mặt xoay người liền phát hiện có bóng dáng chậm rãi ngã xuống, theo thói quen xoay tay chụp tới, độ ẩm quen thuộc, hương vị quen thuộc, khiến cho hấn đột nhiên ngẩn ra.

“Tiểu Bạch?!”

Văn Kinh nhếch miệng muốn cười, chính là sau lưng lại đau đến lợi hại, nói còn chưa nói liền đau đến rơi lệ, “Sức sinh giảo hoạt này, đau chết ta, ta muốn giết cả nhà nó..... Ách.....”

Văn Thân Nhiên xông lên chém lấy một con sói lại vừa nhào tới, xoay người xem xét thương thế của Văn Kinh, lại phát hiện Phong Thiên Tiêu trầm mặc bên cạnh có điểm đáng sợ, nghiêng đầu vừa nhìn—

Trên nguyên bản lam y có vô số vết máu, gương mặt tuần mỹ lạnh lẽo lại ngoan lệ có chút làm cho người ta sợ hãi, con người tinh hồng nhìn Văn Kinh một hồi, ngẩng đầu cuồng bạo nhìn sói mẹ đứng ở cách đó không xa, hoặc nhiên bật lên.

“Uy—”

“Ngao—”, lại là một con sói bị hấn chém vào chân. Phong Thiên Tiêu từng bước từng bước hướng đến bầy sói, không khí quỷ dị làm cho dã thú đầu đàn kinh nghiệm phong phú giảo trá dị thường cũng có chút sợ hãi lui lui ra sau một bước, sau đó lại nhảy lên—

Phong Thiên Tiêu lần này không có sử dụng kiếm, mà là hơi hơi nghiêng người một tay một chưởng chế trụ cần cổ của con sói mẹ nhảy tới, nắm lôi nó lên không! Văn Thân Nhiên nuốt xuống một ngụm lương khí, nhìn thấy sói mẹ bởi vì hô hấp không thông mà trảo loạn cánh tay hấn khiến cho huyết nhục mơ hồ, nhưng hấn tựa hồ không hề quan tâm mà xoay người nắm lấy thân hình nặng nề của sói mẹ từng bước đi đến trước mặt bầy sói.

Đàn sói lui về phía sau một bước, dã thú vốn có trực giác mãnh liệt làm cho chúng nó nhận thấy được nam nhân này cùng chính hấn mới vừa rồi bất đồng. Phong Thiên Tiêu đưa tay ném sói mẹ xuống mặt đất, phịch một tiếng, lăn hai vòng.

Sói mẹ chưa chết, vẫn là liều mạng muốn đứng dậy, lão đảo hai lần lại ngã phịch xuống đất, khoe miệng không ngừng trào máu, ánh mắt lại vẫn không cam lòng nhìn nam nhân đứng cách nó không xa.

“Sách“, Văn Kinh xoa xoa nước mắt còn lưu lại trên mặt, trừng lớn đôi mắt xinh đẹp, “Hấn là yêu quái sao, ách, thật sự đáng sợ.” Văn Thân Nhiên bất đắc dĩ liếc nhìn về mặt vô tội của Văn Kinh một cái, hiểu được khiến cho nam nhân này sát phạt bạo lệ chính là chính là thương tổn của Văn Kinh, chính là hấn cũng biết không cần phải nói ra.

“Ô—”, trong bầy sói vọt ra hai con tiểu thú mao sắc, đến bên con sói mẹ đang hấp hối ô ô kêu nhỏ, một con nâng đầu lên nhìn về phía Phong Thiên Tiêu rút kiếm đang đi tới, bộ lông dựng thẳng, nhe răng trợn mắt.

Sói mẹ lại đứng dậy, liều mạng muốn đưa thân bảo hộ ấu tử, nhưng cũng chỉ vô ích.

“Ách, Phong Thiên Tiêu.....”, thấy hấn cước bộ không có ý dừng lại, Văn Kinh không để ý miệng vết thương phía sau lưng đứng lên, một phen nắm kéo ống tay áo của Phong Thiên Tiêu, “Phong Thiên Tiêu!”

Cuối cùng hấn dừng lại cước bộ, nhúu nhúu mày đỡ lấy y, lạnh lùng mở miệng, “Ai nói ngươi có thể di động!”

“Ách, buông tha chúng nó đi.”

“.....”

“Ách, hai tiểu sói kia không có mẫu thân thực đáng thương.”, Văn Kinh nhìn thấy tiểu sói lè ra đầu lưỡi liếm móng vuốt lão sói, tâm lại không đành lòng, mở miệng, “Nói lại, sói mẹ chính là đói, phải ăn mới có sữa cho sói con.....”

“Vừa rồi ai nói muốn giết cả nhà nó?”

“Cái kia, cái kia là tức giận mà nói.....”

Phong Thiên Tiêu lạnh lùng hừ một tiếng, thuận tay đem Văn Kinh ôm vào trong ngực, xoay người hướng đi vào cửa. Bầy sói thấy hấn xoay người, giống như trút được gánh nặng, kéo theo những con còn hơi thở biến mất ở sau cồn cát.

“Chúng nó.....”

Phong Thiên Tiêu liếc mắt nhìn sói mẹ chưa chết cùng ấu tử không chịu rời đi bên cạnh, lạnh lùng mở miệng, “Không bằng giết chết.”

“Cái gì?!”

“Người không phải nói thịt sói ăn ngon sao?”

Trải qua một hồi huyết chiến như vậy, trong gió chung quanh di tán mùi máu tươi, Văn Kinh đã sớm bắt đầu buồn nôn, thêm nữa nghĩ đến cơm chiều là thịt của đám thi thể bên ngoài, vị bộ bắt đầu sông cuộn biển gầm trào lên.....

“Không cho phun!”, Phong Thiên Tiêu tuần mục một hoành, lạnh lùng mở miệng, “Người dám phun, ta liền đem sói con bên ngoài giết chết đứt cho người ăn!”

Gì?

Cướp đoạt tự do thân thể cũng không đến mức như vậy a! Văn Kinh mới vừa buông lỏng thân kinh lại bắt đầu căng thẳng, trên trán cũng bạo ra một đường gân xanh, “Người quản quá nhiều rồi đó.”

*

Ở đại mạc, bảo trì thể lực chính là phương pháp tốt nhất để giữ thân nhiệt, mà Văn Kinh lại còn bị thương.

Phong Thiên Tiêu liếc mắt nhìn y, tựa như thật sự phẫn nộ. Hắn cũng không nhiều lời mà chỉ đem Văn Kinh đặt lên tấm da thú, khinh thủ xốc lên y trang đầm đìa máu sau lưng, cũng không quay đầu lại mà nói với Văn Thản Nhiên đang đứng ở bên cạnh “Ra ngoài lộng chút củi khô, khởi hỏa.”

Văn Thản Nhiên thu kiếm vào vỏ không nói một lời đi ra cửa. Hắn không biết Văn Kinh đối Phong Thiên Tiêu quan trọng thế nào, nhưng về mặt thất khống mới vừa rời của Phong Thiên Tiêu khi thấy Văn Kinh vì hắn mà bị thương cũng làm cho người ta nhìn thấy ghê người.

Bên ngoài tuyết sớm ngừng rơi, từ những dấu chân hỗn loạn cùng vết máu trên tuyết có thể nhìn xuyên thấu thấy nền đất, ở buổi tối càng phá lệ rõ ràng. Chân trời hơi có chút thấu lượng, trời sắp sáng.

Khi hắn quay lại, Văn Kinh đã ngủ, ghé vào trong ***g ngực Phong Thiên Tiêu. Có lẽ Phong Thiên Tiêu đã thay y thoa kim sang được, đã giảm bớt đau đớn, nhưng ngủ cũng không mấy an ổn.

Sáng sớm hôm sau, Văn Kinh vẫn sốt cao. Phong Thiên Tiêu ngực trần đưa y ôm vào lòng, giúp y ủ ấm, vết máu trên tay phải vẫn như trước rỉ ra vì bị sói trảo thương mà cũng không băng bó lại. Ánh lửa hừng hực chiếu vào gương mặt lạnh lùng thanh quý kia, con ngươi ngăm đen như đêm nhìn phía dung nhan ngủ say của Văn Kinh, mơ hồ lộ ra vẻ ôn nhu.

Ngoài phòng trời giá rét, phong tuyết gào thét, tạo nên một cảnh tượng yển sơn tuyết hoa. Mùa đông ở đại mạc, không thể so với cái lạnh trong trẻo, hiu quạnh của Giang Nam, gió mạnh gào thét phảng phất cuốn bay những bụi cát vàng, những mặt tuyết trắng. Văn Thản Nhiên dùng tấm ván gỗ chắn lại cửa sổ, ở trong căn phòng nhỏ đốt lên đồng lửa để duy trì độ ấm trong phòng.

Tại góc phòng là con sói mẹ còn chưa tắt thở, tuy không có ý đồ công kích, nhưng đề phòng vẫn hơn. Chúng nó là do Phong Thiên Tiêu trước khi cơn phong tuyết lớn ập đến tha trở về, tuy động tác không ôn nhu nhưng ít ra không có trơ mắt nhìn thấy ba sinh mệnh chết trong phong tuyết.

Bị bạo phong tuyết vây lấy hai ngày, lương khô trên người đã muốn ăn hết, nguồn nước có thể thông qua tuyết tan, nhưng không tìm thấy nơi nào có thức ăn. Thân nhiệt Văn Kinh vẫn không giảm, thời gian hôn mê còn dài hơn thời gian tỉnh táo.

Bên ngoài thi thể của sói đã sớm đông thành khối băng, đa phần đã bị dã thú cắn xé, căn bản không có thể ăn được. Phong Thiên Tiêu vài lần đem ánh mắt dừng ở trên người ba con sói, cuối cùng vẫn là cắn răng buông tha.

Đến buổi sáng ngày thứ ba, phong tuyết nhỏ đi, Phong Thiên Tiêu đem tất cả y trang đem Văn Kinh cuộn lại thật chặt, xoay người đi vào trong cơn phong tuyết, trước khi đi xem về mặt đang ngủ của Văn Kinh nửa ngày, mới ách thanh mở miệng, “Nếu người lại để y bị thương, điều đầu tiên ta làm là giết người!”

Văn Thản Nhiên không có trả lời, tới gần Văn Kinh ngồi xuống lại đem trường kiếm trong tay ném qua, “Người nếu không trở lại, y sẽ thương tâm.”

Phong Thiên Tiêu tiếp nhận kiếm, đầu cũng không quay lại mà nhập vào cơn phong tuyết.

Tới khi sắc trời đã tối đen, thân ảnh Phong Thiên Tiêu y nhiên không thấy xuất hiện. Phong tuyết bên ngoài so với hai ngày trước còn muốn cuồng liệt hơn. Cơn gió gào thét rong ruổi khắp đại mạc hoang vu, qua khe nhỏ trên ván gỗ tạo nên thứ âm thanh chói tai bén nhọn.

Văn Kinh từ lúc giữa trưa liền tỉnh lại, thế nào cũng không chịu ngủ tiếp. Mở to con ngươi xinh đẹp lẳng lẳng nhìn phía cửa gỗ, vài lần muốn đi ra ngoài tìm kiếm đều bị Văn Thản Nhiên kéo trở về, cuối cùng sau khi đánh Văn Thản Nhiên một bạt tay, con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng mất đi tất cả cảm xúc, im lặng giống như ngày cả hô hấp cũng không còn mà tựa vào tường đất.

“Tiểu Kinh”

“.....”

“Người trách ta không có ngăn hãm lại?”

“Không có.”

“Vì sao không nhìn ta.”

“.....”

Đang nói cửa đột nhiên bị đẩy mở ra, thân ảnh cao lớn hỗn loạn phong tuyết đi vào. Ánh mắt Văn Kinh đột nhiên sáng ngời, đứng lên rồi lại vì thể lực tổn hao mà lão đảo một chút rồi được người vội đến ôm vào lòng, “Sao lại không ngủ.”

“Vương bát đản! Người đi đâu?!”

“Tìm thức ăn.”

“Hỗn đản..... Không cho đi nữa!”

“Hảo.”

“Thật may người đã trở lại, rốt cuộc..... trở về.....”, thanh âm y dần dần nhỏ đi, khàn khàn mang theo một chút giọng mũi. Có lẽ thần kinh đã căng thẳng cả ngày rốt cuộc thả lỏng nên mỗi một không chịu nổi lại tiếp tục hôn mê.

“Ngu ngốc.”, Phong Thiên Tiêu không để ý đến Văn Thản Nhiên ở đó, nhẹ nhàng đem y đặt ở trên mặt đất, cúi đầu hôn lên làn môi tái nhợt, trong hắc mâu dày đặc nhu tình.

“Người.....”, Văn Thản Nhiên cứng người, nghĩ muốn nói gì lại cuối cùng cúi thấp đầu xuống.

Vào lúc chạng vạng, Văn Kinh rõ ràng xuất hiện bệnh trạng mất nước, thân nhiệt cao, hôn mê bất tỉnh. Phong Thiên Tiêu mắt nay đã đầy tơ máu ngẩng đầu lên, nhíu mày nhìn phong tuyết bay vào trong phòng, rút ra chủy thủ bên hông xoay người lại hướng đi về phía cửa.

“Đi đâu?”, Văn Thản Nhiên hồ hững mở miệng, “Người ở lại với y, ta đi.”

Phong Thiên Tiêu không có lên tiếng, lại vẫn mở cửa đi ra ngoài. Chỉ chốc lát nghe được bên ngoài một trận xôn xao, không bao lâu liền trở nên tĩnh lặng. Khi Phong Thiên Tiêu đẩy cửa tiến vào, túi nước trong tay dính đầy sắc đỏ tươi của máu, còn hơi hơi có nhiệt khí.

“Người giết lạc đà?!”

“Bằng không ăn cái gì?”

“Giết lạc đà chúng ta làm sao thoát ra ngoài?!”

Phong Thiên Tiêu lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, không có trả lời đem túi nước đưa đến trước mặt Văn Thản Nhiên. “Cho y uống.”

Bị vây trong gió lốc đã hơn ba ngày, thời gian dài không có diêm phân bổ sung sẽ khiến thân thể con người mệt mỏi. Nếu lúc này lại có dã thú tập kích, sợ là ba người chỉ có thể táng thân nơi đại mạc. Cho nên tiếp nhận diêm phân trong máu là phương pháp duy nhất.

Đem túi da đến trước mặt Văn Kinh, nâng đầu y lên, hần đột nhiên nghĩ đến huyết tính lạc đà rất nóng, quay đầu nói, “Máu này, y không thể uống.”

“.....”

“Máu lạc đà quá nóng, y không chịu được.”

Phong Thiên Tiêu lẳng lẳng nhìn sắc mặt tái nhợt của Văn Kinh một lúc lâu, vài bước tiến lên đẩy ra Văn Thản Nhiên, lấy ra chủy thủ bên hông.....

“Người làm gì!”, Văn Thản Nhiên thần sắc biến đổi, sợ hãi đối Văn Kinh tâm sinh ác ý, vội vàng nhảy đến ngăn cản, cũng không nghĩ hần lại chém một đao tiếp theo lên chính cánh tay bên trái của mình....

“Người.....”

“Có thời gian nói lời vô nghĩa không bằng đi ra ngoài đem thịt lạc đà vào! Muốn đói chết sao?”

Văn Thản Nhiên kinh ngạc nhìn thấy dòng máu nồng theo cánh tay hần nhỏ vào khuôn miệng tái nhợt của Văn Kinh, nửa ngày không nói nên lời. Trong lòng chấn động lại không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, nhìn thấy vẻ mặt của Phong Thiên Tiêu khi cho y uống máu, Văn Thản Nhiên biết, tình cảm của mình sẽ không thể sâu sắc như nam nhân này.....

Vào lúc hần lột da rút xương đem thịt trở về, Phong Thiên Tiêu đã ngồi ở đồng lửa bắt đầu băng bó miệng vết thương, thấy hần tiến vào, chỉ giương mắt lộ ra vẻ lãnh ngạo. Nghiêng mặt nhìn khuôn mặt Văn Kinh cạnh bên đã được sát tẩy sạch sẽ, miệng vết thương cũng được băng bó hảo, ngủ an ổn trên thảm. Làn da trong suốt vẫn tái nhợt như trước nhưng lại đã thêm chút sinh khí.

Văn Thản Nhiên tiến lên dò xét nhiệt độ của y, thấy đã giảm xuống liền trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, “Máu của người.....?”

“.....”, Phong Thiên Tiêu cũng lười lên tiếng, nghiêm mặt lấy một khối thịt lạc đà đặt trên da thú cắt thành những lát thịt nhỏ, thả vào cái chậu mấy ngày trước hần tìm được trong đồng phế tích, cùng với nước tan ra từ tuyết mà nấu lên.

Văn Thản Nhiên cũng cắt hai khối, ném đến bên chân sói mẹ. Phóng chừng lần trước bị ngã không nhẹ, đã ba ngày mà nó cũng không thể cử động, phi thường suy yếu, thấy Văn Thản Nhiên ném thịt đến, cảnh giác xem xét nửa ngày mới lùa đến trước mặt sói con.

Thịt đã nấu chín, Phong Thiên Tiêu giúp Văn Kinh một ngụm một ngụm nuốt vào miệng, hành động ám muội thân mật cực kỳ, hoàn toàn xem Văn Thản Nhiên như không tồn tại. Hết thấy dàn xếp hảo, hần mới cắt thịt nướng ăn, uống máu lạc đà, ôm Văn Kinh mà ngủ.

Một ngày hai đêm lại qua, phong tuyết bên ngoài cuối cùng ngừng lại, Văn Kinh cũng nhờ sự chiếu cố của Phong Thiên Tiêu mà hạ sốt.

Tuyết rơi khắp không trung, tạo nên một màu xanh thẫm trong vắt, cồn cát vàng nho nhỏ nay đã bị tuyết phủ thành một mảnh ngân bạch. Gió lạnh thổi qua cuốn bay những hạt tuyết mịn, lờ lờ nhấp nháy dưới ánh mặt trời, triền triền miên miên, thuần khiết trong suốt như thủy tinh. Văn Kinh cuộn người ở trong lòng Phong Thiên Tiêu cạnh con lạc đà còn sót lại, mái tóc dài rối bởi theo động tác mà bị gió thổi bay, lay động ở hai bên mặt. Chậm rãi nghiêng đầu nhìn, y mở làn môi tái nhợt cười, “Một nơi thật đẹp.”

“Ngu ngốc.”

Văn Kinh nhìn nhìn gương mặt tiêu tụy của hần, nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, “Khó nhìn được mặt xám mày tro như vậy của người, thật là buồn cười.”

“Cầm miệng cho ta!”, hần kéo lại tấm thảm trên người y, động tác thoạt nhìn thô lỗ lại nhẹ nhàng như sợ tái bính thương y một tắc một hào, “Cầm giác thể nào?”

“Ách, không biết sao lại thế này, hai ngày nay trong miệng đều có mùi máu tươi.”, Văn Kinh nhú nhú mày, “Không phải ta học máu chứ?”

“Người lại muốn phun ra.”, Phong Thiên Tiêu liếc y một cái, trên mặt run rẩy không biết nên giận hay nên cười.

“Nột, không cần gạt ta.”, Văn Kinh một bộ biểu tình cực kỳ ai oán, “Ta biết ta mắc phải bệnh nan y không ngừng học máu, các người sợ ta tuyệt vọng, không dám nói cho ta. Không quan hệ..... Ách.....”

Phong Thiên Tiêu không chờ y nói xong, lại kéo lấy tấm thảm trong tay, “Bỏ ý nghĩ này đi.”

“Nhàm chán.”, Văn Kinh nhún nhún vai, miết thấy Văn Thản Nhiên vẽ mặt tiêu tụy đứng ở cách đó không xa nhìn mình, nhớ mang máng mình vì bị ngăn lại mà đánh hấn một bạt tay, trong lòng đau xót.....

Tuy nói không còn yêu, nhưng cảm tình từng khúc mắc nhiều năm cũng không thể dễ dàng quên đi.

“Thản Nhiên ca, vất vả người.”

Văn Thản Nhiên chỉ cười cười cũng không lại gần, ánh mắt tuy vẫn ôn nhu như trước nhưng không có phong lãng tụy tính trước đây, có vẻ tiêu tụy rất nhiều.

Phong Thiên Tiêu trở về phòng đem thịt lạc đà còn thừa đưa tới trước mặt sói mẹ, con người lạnh như băng chăm chú nhìn con dã thú một thân lộ vẻ đề phòng, “Người nếu thật là sói vương, có thể tự mình còn sống trở về.”

Sói mẹ không có di động cúi đầu rống lên một tiếng, một con sói mẹ hai con sói con, phỏng chừng là vài ngày ở chung, theo linh tính mà liềm liềm tay Phong Thiên Tiêu, lộ ra một bộ dáng lưu luyến.

Khi rời đi, Văn Kinh quay đầu, gió thổi bay những hạt tuyết tinh tế, khói bụi – bàn đàm ở phía sau, từ cửa căn phòng nhỏ từng nghỉ chân, ba cái thân ảnh một lớn hai nhỏ dần dần đi xa....

Một ngày đông xanh thẫm.

*

Vì phòng ngừa lại có sự kiện đột phát, ba người liên tiếp hai ngày lên đường cuối cùng đến được Lương Châu. Tiếp viện lương khô lạc đà, bọn họ nghỉ ngơi một chút lại tiếp tục khởi hành.

Khi ra đến trạm dịch Lương Châu, Phong Thiên Tiêu tựa hồ như đang tự suy ngẫm điều gì, không đợi Văn Kinh mở miệng hỏi liền đối Văn Thản Nhiên lạnh lùng nói câu tiếp theo, “Đưa y về Trung Nguyên!”

Văn Kinh giận tím mặt, bộ dáng trợn mắt khiến cho Văn Thản Nhiên có chút chột dạ. Cũng may là y cũng không bộc phát ra mà chỉ là lạnh lùng trừng mắt nhìn Phong Thiên Tiêu thật lâu, sau có chút dăm chiêu cười lạnh một chút.

Biểu tình hai người này từ khi rời đi kinh thành liên càng ngày càng cổ quái, tựa hồ không giống vẻ ngoài bình thản vô ba, mà là có ẩn tình khác. Cũng từng mở miệng hỏi Văn Kinh việc này là sao? Y chính là trong nháy mắt lộ ra vẻ thần bí khó lường biếm, “Cái gì đến thì sẽ đến.”

Đây là câu trả lời gì? Văn Thản Nhiên suy tư thật lâu đều không có đáp án.....

—

Chú giải:

(*) hai câu thơ trong bài “Tẩu Mã Xuyên hành phụng tống Phong đại phu xuất sư tây chinh” của Sầm Tham

“

”

Dịch:

“Quân bất kiến Tẩu Mã Xuyên hành Tuyết Hải biên

Bình sa mãng mãng hoàng nhập thiên,

Luân Đài cử nguyệt phong dạ hồng.

Nhất xuyên toái thạch đại như đầu,

Tuỳ phong mãn địa thạch loạn tẩu.

Hung noa thảo hoàng mã chính phì,

Kim sơn tây kiến yên trần phi.

Hán gia đại tướng tây xuất sư,

Tướng quân kim giáp dạ bất đoái.

Bán dạ quân hành qua tương bát,

Phong đầu như đao diện như cát.

Mã mao đới tuyết hãn khí chưng,

Ngũ hoa liên tiền toàn tác băng.

Mạc trung thảo hịch nghiêng thủy ngưng,

Lỗ kị văn chi ưng đảm nhiếp.

Liệu tri đoản binh bất cảm tiếp,

Xa Sư tây môn trừ hiến tiếp.”

Nguồn: [.hoasontrang.us/tangpoems/edit.php?id=406](http://hoasontrang.us/tangpoems/edit.php?id=406)

(**) “sinh thiên niên bất tử, tử thiên niên bất đáo, đáo thiên niên bất hủ” – tạm dịch là “sống ngàn năm không chết, chết ngàn năm không đổ, đổ ngàn năm không mất đi” Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Đi qua Lương Châu theo hướng đến Kim Thành, trên đường gặp được rất nhiều đội lạc đà mang theo hàng hóa giao dịch có vẻ vội vàng hối hả. Vào chính Ngọ, gió không như vào lúc ban sớm lạnh thấu xương mà mang theo huân hương sáng lạng của ánh mặt trời. Sắc trời xanh lam, trong suốt không có một tia tạp chất, ngay cả mây cũng trắng ngần. Du du đà linh, biển cát mờ mịt, băng tuyết tụ lại sau trận đại tuyết vài ngày trước vẫn còn, chỉ có đi về phía nam có tan đôi chút, tạo nên hình nguyệt nha, xa xa nhìn lại san sát nối tiếp trông thật đẹp dễ.

Phong cảnh tây bắc hùng vĩ tráng lệ cùng cảnh sắc Giang Nam hoàn toàn bất đồng. Tuy thê lương tịch mịch, nhưng núi nguy nga, trời cao viễn, gió cuồng liệt, cát vô ngần. Nói ra, người đại mạc cũng giống như Thương từng nói, lòng dạ bằng phẳng, khí thế như hồng.....

Văn Kinh ngồi ở trên lưng lạc đà, lẳng lặng nhìn thấy nam nhân đang dẫn lạc đà đi tới, càng nắm chặt đồ vật đang cầm trong tay.

Tại dịch trạm Lương Châu có người để lại tin tức. Lần này nhiệm vụ Hàn mang đến, là một nam nhân tên là Phương Bân, tiểu hồ tử này tướng mạo có chút thô cuồng, theo tin tức thu được, phỏng chừng đang ở Kim Thành, hoạt động tại Vĩnh Xương cùng Túc Châu, trước đó hắn cùng người đi đến kinh thành phạm đại án, sau khi đắc thủ sẽ có được ngàn lượng hoàng kim, lần này không biết lại đắc tội với ai hoặc là ai muốn diệt khẩu hắn, cứ nhiên dùng mười lạng dạ minh châu muốn đầu của hắn, thật sự có giá trị.

“Còn bao lâu đến được Túc Châu?”

“Sắp đến.”

“Ta muốn đi Vạn Phật Hạp cùng Mạc Cao Quật.”

“Đi đến đó làm gì?”

“Nhìn xem.....”

“.....”

“Người phải đi cùng ta.”

“Ngô.”

Từ sau trận phong tuyết giữ được mạng trở về, Phong Thiên Tiêu liền trở nên trầm mặc, cơ hồ đến mức tích tụ như kim (*). Rất nhiều lần hắn lẳng lặng nhìn Văn Kinh đến xuất thần, hơi hơi nhũu mày, nhưng khi chạm phải ánh mắt của Văn Kinh lại vội quay đi trốn tránh.

Văn Kinh cũng dần dần giấu đi vẻ mặt vui cười bình thường, trở nên im lặng. Văn Thản Nhiên mặc dù không lên tiếng cũng tiến lên đi cạnh y, ánh mắt thản nhiên. Khi Văn Kinh nghiêng đầu nhìn qua, hắn cũng chỉ nhợt nhạt cười, ôn nhu như lúc ban đầu nhưng lại thiếu đi vài phần tiêu sái thanh nhàn.

Cẩn cẩn môi, y biết rõ nỗi khổ trong lòng Văn Thản Nhiên nhưng vẫn đành nhẹ nhàng dời mắt đi.

Không biết thế gian có hay không cái gọi là ‘duyên phận’, bất quá, hết thấy ở trên đã an bài, phải thuận theo tự nhiên. Không thể thoát khỏi những cảm xúc mờ mịt ngày trước, nhưng mà, hết thấy chỉ có thể là những hạt mầm phải bỏ đi, vĩnh viễn sẽ không nảy mầm.

Cho nên Thản Nhiên ca, hết thấy đều không thể quay đầu lại.

Người cũng biết, vào những ngày phong vân hiu quạnh đó, vào lúc người tư tự đắm đuối yên trăn, ta đã phải trốn tránh mà trộm khóc? (**)

Nay gió không còn là gió, trăng không còn là trăng, ta cũng không còn là ta.

Văn Thản Nhiên tựa như nghe được tiếng lòng của y, quay đầu nhìn phía cồn cát liên miên, hơi hơi nâng cao đầu.....

*

Vào lúc hoàng hôn buông xuống, rốt cuộc đến được Túc Châu.

Thơ xưa có câu, ‘Xuân phong bất độ Ngọc Môn quan’ (***). Ý nói Lương Châu hoang lương, Túc Châu trước mặt này lại rất thừa thớt người. Dùng xong bữa tối, Phong Thiên Tiêu túm lấy Văn Kinh đang ngáp ngắn ngáp dài, không để ý Văn Thản Nhiên ngăn cản, mà ra khỏi thành Túc Châu.

“Đi đâu?”

Nhìn Phong Thiên Tiêu từ sau khi lên ngựa chạy như điên ra khỏi thành liền trầm mặc không nói, Văn Kinh cười mở miệng, “Chúng ta như vậy, giống như đang bỏ trốn.”

Người phía trước ngừng lại, chậm rãi xoay đầu lại.

Gương mặt tuấn mỹ được vàng sáng kim hồng mờ mịt huyền mực rọi lên, đường nét gương mặt rõ ràng, trong vẻ trang nghiêm lại mang theo nồng đậm bất đắc dĩ cùng u sầu. Văn Kinh trong lòng chấn động, ngay lập tức cảm nhận một dự cảm xấu.

“Phong Thiên Tiêu?”

Phong Thiên Tiêu không có lên tiếng, xoay người xuống ngựa, vươn người đem Văn Kinh ôm xuống. "Uy, người làm cái gì a?!"

".....", hắn kéo tay Văn Kinh, nắm thật chặt.

Gió không lớn, cồn cát phía trước bị bao trùm bởi huyết sắc của hoàng hôn tuyệt mỹ, băng tuyết mặt dung, kim hồng hoàng hạt xinh đẹp phi thường. Đi lên cồn cát, trước mắt một mảnh trống trải—

"Hoa!! Thật đẹp!"

Cách đó không xa là một mảng nguyệt nha hình dạng tiểu hồ, cỏ lau thấp bé đã sớm khô héo, những bông hoa lau bị con gió lớn cuốn khỏi tinh tế theo phi sa lưu trần bay múa ở phía chân trời. Thái dương mất đi nhiệt lực trốn sau những cồn cát liên miên không dứt, những ngôi sao màu lam chớp chớp trên bầu trời, một vầng trăng non, bàng bạc lại có chút trong suốt.....

"Nơi đó là Nguyệt Nha Tuyền.", Phong Thiên Tiêu tìm nơi ngồi xuống, "Không phải muốn ngắm Mạc Cao Quật sao? Nơi này cũng được....."

"Nói vậy, Mạc Cao Quật có bầu trời tuyệt đẹp, kinh văn, còn có vô số bảo vật....."

"Ngu ngốc.", Phong Thiên Tiêu rút cuộc bật cười, "Đó là hình vẽ trong hang động, sắc trời đã trể, sau này sẽ đi."

"Hảo.", Văn Kinh phảng phất thỏa mãn mà khẽ thở dài, gió thổi bay bay những sợi tóc dài mềm mại của y, bay bay ở bên mặt, mi nhãn ôn nhuận, tươi cười nhạt như mây khói, tổ y rộng thùng thình bị gió thổi bay bay trong không trung như hoa quỳnh diễm lệ, lại như lục bình, ở trong không khí điều điều bãi bãi hoảng nhược vô căn (****).

Phong Thiên Tiêu ngắm nhìn y thật lâu, đột nhiên một phen bắt lấy lọn tóc bên má y, kéo đến trước mặt mình.

Văn Kinh sửng sốt một chút, ảm đạm cười, xoay người vươn tay ôm lấy cổ hắn, cúi đầu áp vào trán hắn thấp thấp thở dài, "Uổng ta lúc trước tự nhận thiếu niên anh hào, phóng ngựa trường ca, cười đối giang hồ. Trông chờ một ngày gặp được một nữ tử xinh đẹp dịu dàng, tấu một đoạn tình duyên..... Đáng tiếc....."

"Đáng tiếc cái gì?", Phong Thiên Tiêu nhẹ nhàng hôn lên môi y, dụng chạm khẽ khàng ôn nhu.

"Đáng tiếc yêu thương người.", Văn Kinh cười ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt hắn, "Ta thật không cam lòng....."

"....."

Phong Thiên Tiêu vẽ mặt hơi đổi, khép mi mắt lại, thở dài. "Không cam lòng đâu chỉ mình ngươi."

Tại ngón giữa y là lưỡi dao sắc bén giấy lát trí mạng kiến huyết phong hầu, giờ phút này để ngay huyết Thiên Trụ ngay sau cổ Phong Thiên Tiêu, chỉ cần thoáng dùng sức.....

Văn Kinh thản nhiên cười, sát khí quanh thân chưa tán đi, tươi cười lại diễm đạm trong suốt, "Phong Thiên Tiêu, nếu ta hỏi ngươi, ngươi sẽ nói thật chứ?"

"Ta sẽ không lừa ngươi."

"Thật sao?"

"Thật."

"Ngươi là ai?"

"Ngươi nói xem?", Phong Thiên Tiêu mở ra con ngươi thâm thúy, không có biểu tình lảng lạng nhìn, "Ta là ai?"

Tựa hồ trầm mặc thật lâu. "Ta chờ ngươi trả lời."

"A.....", Phong Thiên Tiêu đột nhiên bật cười, không giống bình thường cười cao thâm khó lường mà là mang theo bất đắc dĩ. Đưa tay đem Văn Kinh gắt gao ôm ở trong ****g ngực, bàn tay hắn run rẩy nắm

thành quyền, dùng sức đến nỗi vết thương trên cánh tay cơ hồ rách toạc chảy máu nhưng đến cuối cùng cũng không thể nói ra lời.....

Văn Kinh thấp thấp thở dài, nắm tay hắn, xé một mảnh y trang thay hắn băng bó, tựa như lằm bằm thản nhiên mở miệng, “Nếu nói vô tình, người muốn ta làm sao tin tưởng?”

Phong Thiên Tiêu nhẹ nhàng đưa y đẩy ngã xuống đất.

Nụ hôn khinh khinh.

Ánh mắt khinh khinh.

“Ách.....”, chính mình phát ra ngâm nga, là bởi kích tình chưa từng có mà sợ run. Văn Kinh vươn tay ôm lấy hắn, áp môi lên. Vết mặt ầu yếm như vậy, bảo ta như thế nào không yêu thương người?

Đến tốt cùng đợi cho đến khi nào? Người mới tin lòng ta?

Phong Thiên Tiêu cởi xuống chiếc áo lông cừu che gió, xoay người đem y đặt ở dưới thân. Văn Kinh không có mở to mắt, trong lòng biết rõ chuyện tình sắp phát sinh, tuy ít nhiều trong lòng vẫn sợ hãi, nhưng mơ hồ lại có chút chờ mong.....

Nụ hôn chậm rãi rơi xuống cổ rồi từ từ rải xuống, cuốn lấy đầu nhũ, bụng dưới, một đường lưu lại thủy ngân trơn bóng, một cơn gió thổi qua, trên người y không tự chủ được mà nổi lên một tiểu khóa lạp...

“Ách, người liếm nơi nào?!", đột nhiên cảm thấy được chỗ tư mật của mình bị hàm trụ, Văn Kinh thét một tiếng kinh hãi đưa tay níu lấy đầu hắn. Cũng không nghĩ dục vọng lại bị cảm giác nóng ẩm bao vây, theo từng lần mút của hắn mà một cỗ sóng nhiệt giống như lửa cháy lan ra nơi đỉnh.....

“Ách..... Dừng tay!”

Phong Thiên Tiêu không có làm theo sở nguyện của y mà dừng lại, mà lại đem ngón tay thon dài ở mặt huyết điểm nhẹ thăm dò, ngẫu nhiên lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng tao quái. Đầu lưỡi linh hoạt nơi điểm nhỏ trên đỉnh dục vọng, qua lại ma sát. Trước sau kích thích làm cho Văn Kinh không tự chủ được thấp thấp rên rỉ, tấm lưng cũng cử động theo nhịp tiến nhập của ngón tay Phong Thiên Tiêu.

“A—”

Dục vọng sắp xuất ra lại bị Phong Thiên Tiêu nắm lấy mà không cách nào phát tiết. Khuôn miệng dịu dàng lại phủ lên miệng y, đùa giỡn với cái lưỡi tìm mọi cách trốn tránh, kết quả dục vọng không thể phát tiết, làm cho Văn Kinh rên rỉ ra tiếng, “Phong Thiên Tiêu..... Hảo..... Khó chịu..... Buông ra—”

“Tiểu Bạch.....”, y mơ hồ tựa như nghe thấy Phong Thiên Tiêu ở bên tai thấp thấp nói ta yêu người, Văn Kinh cũng đã không còn tinh thần để nghĩ ngợi, trong nháy mắt ngón tay rút ra bị dị vật to lớn thay thế, làm cho y khó nhịn tê hồng ra tiếng.

“Phong Thiên Tiêu—”

Cúi đầu, tóc đen phi tán rơi trên vầng trán ẩm ướt, cùng mái tóc dài của y cuốn nhiễu khởi vũ, Phong Thiên Tiêu hôn lên mi mắt nhắm lại của Văn Kinh, chậm rãi cử động thân người.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch.....”

Văn Kinh đã nhận ra quyến luyến không tha của Phong Thiên Tiêu, trong lòng tràn đầy ấm áp khiến cho y ảm đạm cười, chủ động vòng hai chân ôm lấy lưng Phong Thiên Tiêu.

Phong Thiên Tiêu, vừa rồi câu ta yêu người kia, ta có thể xem là thật không?

Phong Thiên Tiêu làm như phát hiện tiếng lòng của Văn Kinh, động tác hơi hơi dừng một chút rồi lại kịch liệt động lên.....

“Cáp..... Cáp a..... Ách—”, cảm nhận sắp bùng nổ, phía sau đột nhiên lại không còn.

Văn Kinh đột nhiên mở to mắt, thấy Phong Thiên Tiêu rút phần thân thể kia ra, một tay đem y ôm lấy đặt lên người hắn, hắc mâu tràn ngập *** gắt gao nhìn chằm chằm cặp mắt mê mang kia, “Tiểu Bạch, tin tưởng ta, hết thấy những chuyện ta làm.....”

“Ách.....”, Văn Kinh còn không kịp trả lời, thân thể kiện tráng dưới thân đã muốn chậm rãi động lên, kè sát dục vọng mà ma sát lẫn nhau, âm thanh của chất dịch rỉ ra *** mỹ, bàn tay ở nơi hông đột nhiên bấu chặt, trong đầu đột nhiên một mảnh minh bạch.....

“A-”

Tin

Ta vĩnh viễn tin người.

Chỉ cần người không ruồng bỏ ta, ta có thể không cần lời thề, không cần ràng buộc đời đời kiếp kiếp.....

*

Nhoáng một cái nhiều ngày trôi qua, Văn Thản Nhiên cảm thấy được mình mỗi ngày nhàn đến phát hoảng.

Từ khi vào Túc Châu, Phong Thiên Tiêu liền bắt đầu bận rộn công việc, luôn luôn có những kẻ kỳ quái thần sắc quỷ dị tiến vào phòng Phong Thiên Tiêu lén lút ở lại thật lâu, còn Văn Kinh thì cứ lo tìm kiếm mĩ thực xung quanh, đương nhiên, không biết nơi này có thật có thể tìm được mĩ thực hay không.

Mà chính mình, vào thời điểm rời giường mỗi sáng, Văn Kinh vẫn còn ngủ, quay đầu định gọi y dùng bữa sáng, y không biết đã ra ngoài từ lúc nào, thần bí thật sự.

Cho nên, hắn mỗi ngày chỉ có thể ở trong phòng hoặc là ra chợ nhàm chán muốn chết, thật là một cuộc sống nhàn hạ xuân về hoa nở thích hợp này lắm.

*

Buổi chiều một tháng sau, vừa lúc ánh mặt trời sáng lạn...

Văn Kinh đang cùng Văn Thản Nhiên ngồi ở tiểu pho lí đối diện phố uống trà long tỉnh nan năng nhất kiến (khó gặp một lần), tuy hương vị có chút đậm, bất quá dùng tuyết thủy pha trà lại có phong vị thật khác, vào miệng có vị ngọt, hương vị gần bó, cũng xem như là nhất đại hưởng thụ trong suốt mấy ngày qua.

Đang uống cũng không nghĩ Văn Kinh ba một tiếng buông chén trà trong tay, trong mắt tinh quang chợt lóe nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Theo hướng mắt y, hắn nhìn thấy Phong Thiên Tiêu nhiều ngày không gặp mang theo một tên nam nhân bộ dạng *** loạn đi vào khách *** bọn họ trú lại.

“Hắn.....”

Văn Kinh làm như không có nghe thấy Văn Thản Nhiên mở miệng, nâng chén trà lên tinh tế nhìn, khoe môi đột nhiên tràn ra một mặt ý cười, lạnh lùng thật giống như thời tiết hôm nay. Cầm chén trà trong tay một ngụm uống cạn, ý cười trong suốt mở miệng. “Thản Nhiên ca, hôm trước ta có phát hiện trên phố có một bố trang không tồi, ta đã đặt một kiện bào tử, theo ta đi lấy được không?”

“Hảo.”, Văn Thản Nhiên không biết Văn Kinh đang nghĩ gì, nhưng như trước cười ôn nhu mà tao nhã, “Nhìn sắc trời tựa hồ sắp có tuyết rơi, ta trước đi lấy cho người thêm y phục.”

“Không cần.”, Văn Kinh cười hắc hắc, “Bố trang này cũng không xa.”

*

Nhìn thấy bào tử, Văn Thản Nhiên thật có chút sửng sốt.

Không phải loại tố sắc mà Văn Kinh xưa nay vẫn mặc mà là màu đỏ tươi. Trên bề mặt không phải thủ công bình thường của Giang Nam, mà là đường nét hoa lệ của Ba Tư, phân phồn phức tạp. Văn Kinh tựa như rất cao hứng, cầm lấy y phục đưa cho Văn Thản Nhiên xem, Văn Thản Nhiên cũng là cười vuốt cảm, nhu hòa nhìn ý cười sáng sủa khó thấy của y.

Chỉ sau chốc lát, Văn Kinh từ phía sau bố liềm đi ra, hồng y tuyết nhan mái tóc đen dài, thân hình thon dài khoác trường y đỏ tươi, cư nhiên lại không có chút cảm giác sa hoa tục lệ, ngược lại đẹp mắt giống như ánh mặt trời sáng sớm khiến người không thể dời mắt.

“Nhìn đẹp không?”, Văn Kinh cười, nghiêng đầu khẽ hỏi.

“Ngô, nhìn rất đẹp.”, Văn Thảo Nhiên không biết vì sao mà sống mũi có chút cay cay. Đã bao nhiêu năm, hắn không có thấy y tươi cười sáng lạn như vậy, trí nhớ giống như trở lại dưới tàng cây lão mai kia nhiều năm trước, người thiếu niên một thân thanh phác kia, đi đến trước mặt mình cười hỏi, “Thảo Nhiên ca, ta viết chữ đẹp không?”

“Thảo Nhiên ca?”, Văn Kinh áp người đến gần, mỉm cười, “Sao lại ngẩn người? Ta mặc không đẹp sao?”

“Không, nhìn đẹp, nhìn đẹp lắm.”

Văn Kinh vừa lòng cười, cởi ra trường bào rồi chọn lấy một cái đai lưng mặc sắc đưa cho chưởng quầy phân phó gói lại, lại ra chợ mua một khối ngọc đen, tâm tình thật trái ngược với vẻ tằm tối vài ngày trước.

Văn Thảo Nhiên tuy cảm thấy nghi hoặc, nhưng cũng không tiện hỏi, tự an ủi mình rằng chỉ cần có thể đi theo y là tốt rồi.

Sau khi trở về khách ***, Văn Kinh đem gói y trang ném lên giường, trực tiếp đi đến phòng Phong Thiên Tiêu, Văn Thảo Nhiên thấy sắc mặt y trầm tĩnh biết sẽ có sự tình phát sinh, cho nên cũng không dám chậm trễ mà đi theo Văn Kinh.

“Ta đang tìm người.” Phong Thiên Tiêu nghe thấy có người đẩy cửa tiến vào, thế nhưng cũng không quay đầu lại, nhưng cái người nọ ở bên hắn lại như con chuột bị kinh hách, thiếu chút nữa chui cả người xuống bàn trốn. Văn Kinh nhíu nhíu mày, không chút khách khí ngồi xuống, “Nga?”

“Hắn là Phương Bàn”, lấy tay chỉ vào nam nhân bên cạnh, Phong Thiên Tiêu chậm rãi mở miệng, ngữ khí cũng lạnh lùng, “Người biết ta có ý tứ gì.”

“Không biết.”, Văn Kinh tựa vào ghế, một chân đặt trên bàn cười hắc hắc, “Chủ nhân đại nhân ngài không nói rõ ràng, tiểu phó ta làm sao có thể hiểu được?”

“Sự tồn tại của hắn trước mắt rất quan trọng.”

“Nga.”

“Giúp ta bảo hộ hắn.”

“Vì sao!”, Văn Kinh cơ hồ cắn răng nghiến răng.

Lại nói tiếp, từ cái đêm vào kinh thành, nhìn thấy Phong Thiên Tiêu một thân y phục cung đình, Văn Kinh liền đoán được tám phần thân phận của hắn, trước khi khởi hành Nhạc Thu Hàn xuất hiện lại lần nữa chứng minh ý nghĩ của y.

Không thể tưởng được, quả nhiên là tử địch, hơn nữa đôi bên đều chơi không biết một cái trò quan binh đạo tặc này.

Cho nên, nhiệm vụ đến đại mặc lần này cùng Phong Thiên Tiêu không mưu mà hợp tự nhiên cũng là trong dự kiến, một bên là phải bảo vệ Phương Bàn, bên còn lại là phải đem hắn diệt khẩu.

Không rõ Phong Thiên Tiêu đối với thân phận của mình biết được bao nhiêu, nhưng ít ra theo tình hình trước mắt phỏng chừng hắn cũng đoán được vài phần. Văn Kinh vẫn cho rằng, nam nhân trước mặt mặc dù là tử địch của mình, cũng sẽ không có chút khúc mắc, giang hồ chính là như thế, mỗi người có chủ nhân của mình. Ngày ấy ở Nguyệt Nha Tuyền, cơ hồ đối hắn định hạ sát thủ, lại cuối cùng không đành lòng. Cho nên, Văn Kinh chỉ có thể lựa chọn tín nhiệm hắn.

Mà nay Phương Bàn vất vả tìm nhiều ngày xuất hiện, có thể nói là điểm biến chuyển, có thể hai người công bằng nói rõ ràng rành mạch, cùng tiến cùng lui, cùng sinh cùng tử; có thể hai người trở mặt thành thù, hóa nhu tình thành can qua, người chết ta sống.

Quyền quyết định chính tại ý niệm của Phong Thiên Tiêu.

Văn Kinh hôm nay mặc hồng y, khi đạp cửa tiến vào, đợi, chính là quyết định của hắn. Cũng không nghĩ nam nhân này có thể như thế hậu nhân vô sỉ mở miệng yêu cầu mình bảo hộ con mồi, thử? Khiêu khích? Hay là tín nhiệm quá đáng?

“Người thật không biết thân phận của ta?”

“Văn gia tiểu công tử?”, Phong Thiên Tiêu khoan thai nở nụ cười, trong ánh mắt mang cảm xúc nào đó rất là chói mắt.

Ba một tiếng đứng dậy, hành động hung hăng lỗ mãng, “Phong Thiên Tiêu, ta thật muốn xem người đùa đến khi nào!!”

Phong Thiên Tiêu không lên tiếng, chỉ nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, chân trời nùng vân phiên cuốn, dấu hiệu đại phong sắp đến.

“Thời tiết thay đổi, mặc nhiều trang phục vào.”

Văn Kinh đột nhiên bật cười, trong đau khổ mang theo thê lương, xoay người hướng ra cửa.

“Tiểu Kinh?!”

Văn Thản Nhiên vẫn đứng ở cửa, không hiểu rõ nên hắn đương nhiên là một đầu mờ mịt, nhìn thấy Văn Kinh vẻ mặt bi giận trong lòng đau lòng, ở trước cửa phòng lạnh lùng quay đầu liếc mắt Phong Thiên Tiêu vẫn đang ở bên cửa sổ uống rượu như trước một cái, “Người nếu tổn thương y, nhất định sẽ hối hận.”

Phong Thiên Tiêu như trước không nhúc nhích, chỉ nhú chặt mày nhìn nùng vân phía chân trời. Một hồi lâu, mới đối Phương Bản này giờ cảm như hén nói, “Thiếu niên vừa rời đi chính là Vong Ưu của Tiêu Diêu Lâu.”

“A!!”, Phương Bản kinh hãi nhảy dựng lên, hai con mắt trên gương mặt xanh mét trợn lên hiển nhiên là sợ hãi chí cực, “Người, người biết rõ hắn là Vong Ưu còn mang ta đến! Người..... Người..... Người rõ ràng chấp thuận bảo hộ của ta, nếu ta chết, e là người vĩnh viễn cũng không biết ngọc tỷ ở nơi nào!”

Phong Thiên Tiêu hừ lạnh một tiếng, buông chén rượu, “Ta nếu muốn người chết, còn đợi tới bây giờ?”

“Vậy, vậy người muốn thế nào?!”

“Y sẽ không giết người, ít nhất hiện tại sẽ không.”

“Không thể! Người Tiêu Diêu Lâu nhất định là Ma Toa La thỉnh đến, Tiêu Diêu Lâu cho tới bây giờ chưa từng thất thủ!”

“Ta nói không thì sẽ không.”, Phong Thiên Tiêu lạnh lùng cười, “Ma Toa La cùng ngọc tỷ, đến tột cùng ở nơi nào?!”

“.....”

“Người không nói cũng được. Nếu ta tự mình tìm được Ma Toa La, như vậy người.....” Phong Thiên Tiêu cười lạnh đưa ngón trỏ làm dấu xẹt qua cổ, Phương Bản sợ tới mức sắc mặt lại trở nên xám trắng.

Lau mồ hôi nơi thái dương, Phương Bản trầm ngâm thật lâu sau mới mở miệng, “Người làm sao cam đoan với ta về sau không có nguy hiểm?!”

“Không thể cam đoan.”

“Người!”

Phong Thiên Tiêu dùng đầu ngón tay chạm vào rượu rồi nếm, con người u thâm lạnh như băng lại mang theo vẻ trào phúng nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Phương Bản, “Ta chỉ có thể cam đoan người sống thêm chút thời gian.”

*

Ban đêm.

Lạc tuyết vô tình.

Thân ảnh Văn Kinh ở mảng tuyết đọng lại trên nóc nhà nhanh nhẹn di động, nơi đặt chân cũng dính rất ít tuyết nên một chút cũng không thấy dấu chân.

Thân hình nhoáng một cái đã rơi xuống mái hiên, mũi chân điểm nhẹ trên lan can, thật nhẹ nhàng. Đầu ngón tay nhẹ nhàng đẩy he hé cửa sổ, neho mắt nhìn vào, bên trong tối đen một mảnh. Văn Kinh mỉm cười, đẩy cửa sổ ra, khinh xảo nhảy vào, vài bước liền đã đến trước giường.

Người nọ ngủ thật say, một chút cũng không phát hiện nguy hiểm đang đến gần.

Bĩu môi, ngón cái nhẹ nhàng nhấn một cái ở chỉ phúc của ngón giữa, ở đầu ngón tay tức thì xuất hiện một cây hắc tề châm sắc bén, ở dưới ánh trăng phát ra nhấp nháy hàn quang. Độc của châm chứa tại móng tay, cơ quan thiết kế cực kỳ xảo diệu, co duỗi tự nhiên. Châm tiêm mật có kịch độc, kiến huyết phong hầu. Là vũ khí đặc ý danh chấn thiên hạ của Tiêu Diêu Lâu ‘Vong Ưu’.

Mới vừa lấy tay đâm tới, lại cảm thấy dùng loại vũ khí này giết người kia có chút lãng phí, nhúu nhúu mày mới sờ vào chủy thủ bên hông.....

Khi chủy thủ cách ngực người nọ không đến một tấc, tay đột nhiên lại bị người bắt được. “Người thật xuống tay sao?”

Khẩu khí âm trầm mang theo tức giận không dễ phát hiện, nhưng thật khiến cho một Văn Kinh đang chuyên tâm chuẩn bị giết người bị dọa cho hoảng sợ.”Người sao ở trong này?! Phương Bàn đâu?!”

Ngạc nhiên nhìn nam nhân xoay người ngồi dậy, “Người làm sao biết ta sẽ đến!”

“Ta không hy vọng người đến.”, Phong Thiên Tiêu một tay đoạt lấy chủy thủ trong tay Văn Kinh đâm xẹt qua tai y vào cột giường phía sau, “Ta hôm nay không phải nói với người hần trước mắt rất quan trọng sao?”

“Ta không phải con rối của người.”, Văn Kinh miễn cưỡng trả lời, chỉ cảm thấy bên tai có chút đau, đưa tay sờ phát hiện hành động mới vừa rồi của hần hoa ra một đạo lỗ hổng.

Vươn tay đem vết máu trên đầu ngón tay liếm đi, cười, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng không còn vẻ ấm áp trước kia, ngược lại trong sắc bén mang theo yêu dị sát khí, “Huống chi, mỗi người đều vì chủ nhân của mình, không phải sao?”

Phong Thiên Tiêu sắc mặt trầm xuống, “Người đều biết?”

“Cái gì cũng không biết.”, Văn Kinh cười xoay người theo trong khuỷu tay hần thoát ra, gác chân ngồi trước cửa sổ trong ánh nến lập lòe, “Ta đợi người nói với ta.”

“.....”

Thấy hần trầm mặc, Văn Kinh liếm đi vẻ tươi cười, “Phong Thiên Tiêu, ta như vậy tín nhiệm người, không đủ sao?”

“.....”

“Hừ!”, Văn Kinh vỗ cái bàn đứng lên, xoay người hướng đi ra cửa, cũng không nghĩ bị Phong Thiên Tiêu không nói một lời một phen kéo lại ôm vào trong ***g ngực. ”Buông ta ra, hỗn đản!”

“.....”

Hơi thở nóng bỏng, khuôn miệng ôn hòa ngăn lại những lời nói sắp vuột ra, lại khiến trong lòng Văn Kinh cảm nhận một mảnh lạnh lẽo.

Nguyệt sắc tuyệt ảnh theo cửa sổ mà vào, rọi lên cái bàn trước cửa sổ, rọi lên trán, lãnh nhập trong lòng. Phong cảnh kiều diễm, lại nguyên lai, chuyện xưa giữa ta và người, bất quá là du hí mộng cảnh, chỉ là trò chơi quy tắc vô thường như vậy, mộng như vậy, nhìn thấy được bờ đối diện, lại không cách nào vượt qua.

*

“Giúp ta bảo hộ hần. Người sẽ làm, đúng không?”, Phong Thiên Tiêu đột nhiên cười lên, trong con người tự tin tràn đầy, ý cười dào dạt.

Văn Kinh một phen đẩy hần ra, mặc lại y trang, hừ lạnh một tiếng, “Phong môn chủ, người thực muốn ta bảo hộ hần?”

Sắc mặt hắn rõ ràng trầm xuống, trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ lo lắng, thật giống sắc trời lúc này, ý cười bên môi lại như trước không hề thay đổi. "Người nói xem?"

"Người có biết ta sẽ vì vậy trả giá thế nào?"

"Trong tay hắn nắm giữ bảo bối đương kim hoàng thất tranh đoạt. Nếu rơi vào trong tay người khác, cục diện chính trị nhất định đại loạn. Người có biết người trong thiên hạ sẽ trả giá đại giới thế nào? Cho nên, trước khi bảo bối kia vào trong tay ta, hắn không thể chết được!"

"Còn ta? Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, người có biết ta sẽ như thế nào?"

"....."

"Không quan tâm?", ánh mắt trong trẻo của Văn Kinh trực trực nhìn biểu tình không chút thay đổi của Phong Thiên Tiêu.

Trong giới luật Tiêu Diêu Lâu, sát thủ không thể hoàn thành nhiệm vụ, thông thường sẽ bị đuổi đi và trở thành mục tiêu truy đuổi của sát thủ khác, nói cách khác, nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ, liền đồng nghĩa với việc phản bội Tiêu Diêu Lâu. Một sát thủ bình thường đã vậy, huống chi là 'Vong Ưu' cao cao tại thượng.

Thấy vẻ mặt hắn vẫn hờ hững như trước, Văn Kinh rút cuộc lộ ra biểu tình tựa tiểu phi tiểu, lãnh đạm nói, "Hảo."

Phong Thiên Tiêu vừa lòng cười, vẫn tựa vào bên giường nhìn vẻ tươi cười lãnh lệ của Văn Kinh, lại thủy chung không nói một lời. Làm như đã quen với trầm mặc của hắn, hay nói chính xác hơn là quen với lạnh lùng của hắn, Văn Kinh khẽ nhắm mắt, xoay người đi ra cửa.

Phong Thiên Tiêu khoác áo tựa vào cửa sổ, ôm ngực ngóng nhìn về nơi mà mùi hương kia biến mất, nhắm mắt lại.

Chú giải:

(*) "tích tụ như kim": lời nói như vàng, ý là kiệm lời, ít nói

(**) nguyên văn là thế này " , , , ?"

QT ra thì thế này: "Nhĩ khả tri đạo, tại na cá phong vân tiêu sát đích quý tiết, tại nhĩ đạm nhược yên trần đích tư tự hậu, đóá trừ ngã thâu khóc đích tâm?" và "Người cũng biết, tại kia cái phong vân hiu quạnh mùa, ở người nhạt như yên trần suy nghĩ sau, trốn tránh ta trộm khóc tâm?"

Aiz, bó tay, ai biết nói ta một tiếng để ta sửa lại.

(***) Một câu trong bài "Xuất tái" của Vương Chi Hoán:

Hoàng hà viễn thượng bạch vân gian

Nhất phiến cô thành vạn nhận san

Khương địch hà tu oán dương liễu

Xuân phong bất độ Ngọc Môn quan

Dịch:

Xa xa, sông Hoàng Hà leo lên tận khoảnh mây trắng

Một vuông thành cô quạnh, muôn trượng núi cao

Tiếng sáo người Khương cần chi thổi bài Chiết Liễu

Vì gió xuân nào có qua cửa ải Ngọc Môn đâu!

Nguồn: chimviet.free.fr/truyenky/ntbach/ntbl055.htm

(****) ý nói như lục bình không rễ, bông bênh trôi à kiểu như mô tả y trang bay phất phới Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Nhoáng một cái đã hai ngày.

Văn Kinh tựa hồ rất mệt mỏi, đa số thời gian đều ở trong phòng ngủ say, đến giữa trưa mới tỉnh.

Sau khi tỉnh dậy, y liền ngồi ở trong phòng Phương Bản uống rượu, uống đến khi bầu trời tối đen làm cho Phương Bản sợ hãi như kinh cung chi điệu, tựa hồ đe dọa Phương Bản đã trở thành thú vui duy nhất trong mấy ngày liền của y, cho đến khi y bị Văn Thản Nhiên tha trở về phòng.

Mà Phong Thiên Tiêu chỉ nhủ mày nhìn cử chỉ quái dị của Văn Kinh, tỏ vẻ lạnh lùng. Rất nhiều lúc, Văn Thản Nhiên thậm chí nghĩ rằng Phong Thiên Tiêu trong căn phòng nhỏ ở đại mạc kia chỉ là một hồi ảo giác, mất tung mất tích.

Ngày ấy tuyết ngừng rơi, Văn Kinh vốn tưởng đang ngủ say lại đột nhiên biến mất cùng với Phương Bản. Văn Thản Nhiên tựa như phát điên lòng sục khắp Túc Châu cũng không thấy tung tích của y, còn Phong Thiên Tiêu vẫn cau mày ở trong *** uống rượu. Thẳng đến lúc mặt trời lặn mới thấy y một thân hồng y đi vào khách ***.

Ngày ấy tà dương như máu. Hoàng hôn đại mạc nhuộm cả bầu trời tựa như tiên cảnh.

Văn Kinh liền như vậy xuất hiện ở cạnh cửa, hồng y tung bay, tóc đen phi tán, làn môi tái nhợt không thấy huyết sắc, sắc trời tuyệt mỹ lại càng khiến cho dung nhan nguyên bản tú lệ của y càng thêm tuấn mỹ phi phàm!

“Tiểu Kinh!”

Văn Thản Nhiên đi lên một tay đem y ôm lấy, rống lớn nói, “Người đi nơi nào!”

“Ta.....”

Văn Kinh còn chưa kịp mở miệng đột nhiên bị Phong Thiên Tiêu một phen nắm kéo vạt áo, một tay nắm lấy chiếc cổ tinh tế của y, đẩy y vào cửa, đóng một tiếng.

“Ách.....”

“Phương Bản ở nơi nào.”, thanh âm Phong Thiên Tiêu thực bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến vài khách nhân ít ỏi trong *** trong lòng cùng lúc lạc dạng một tiếng, toàn thân rét lạnh.

“Buông ra, đau quá.....”, Văn Kinh chỉ nhếch môi mỉm cười, con ngươi nguyên bản trong suốt dị thường không biết vì sao có chút tan rã, mà trong mắt Phong Thiên Tiêu lại là vẻ không chút kinh ngạc lo lắng khiến hắn trong lòng lại giận dữ, dưới tay cũng nắm chặt thêm vài phần, “Hắn ở đâu!”

Gương mặt nguyên bản tái nhợt của Văn Kinh bởi vì khuyết dưỡng mà bắt đầu biến xanh, y mở môi nhưng lại không nói dù chỉ một câu, Văn Thản Nhiên cuối cùng nhìn không chịu được, xông lên một chưởng chụp khai bàn tay át chế của Phong Thiên Tiêu, đem Văn Kinh ôm vào lòng, “Phong Thiên Tiêu! Người có biết người đang làm gì không!”

“Người muốn giết ta?”, Văn Kinh mỉm cười, nghiêng đầu nhìn Phong Thiên Tiêu.

“Hắn ở đâu?”

“Chết.”, Văn Kinh trừng mắt nhìn, trong mắt y nhiên không có chút thần thái, cười trả lời, “Hắn có ý đồ né ra.....”

“Người giết hắn?”, Phong Thiên Tiêu cơ hồ gần từng tiếng, Văn Thản Nhiên trong lòng chấn động, lại đem Văn Kinh chắn ở phía sau, cũng không nghĩ Văn Kinh lại nhẹ nhàng đẩy hắn ra, tay tựa vào cạnh cửa, lại nháy mắt mấy cái, “Àn? Phải thì thế nào.”

“Uổng ta như vậy tin tưởng người!”, Phong Thiên Tiêu có lẽ đã giận điên người, một chưởng đánh qua, nhanh đến mức Văn Thản Nhiên không kịp ngăn cản mà chỉ có thể kinh hô một tiếng, “Tiểu Kinh cẩn thận!”. Văn Kinh tựa như có chút nghi hoặc nghiêng đầu, con người xinh đẹp cố gắng trốn to nhìn theo hướng Văn Thản Nhiên.

Hắn vốn tưởng rằng y là đùa cợt, càng cho là y sẽ tránh ra, cũng không nghĩ Văn Kinh lại không nhúc nhích, thẳng đến khi hắn một chưởng giáng vào ngực, trơ mắt nhìn thân thể đơn bạc của y hướng ngoài cửa bay ra.

“Tiểu Kinh!” Văn Thản Nhiên bay nhanh tới, một tay bắt lấy Văn Kinh ôm vào trong ngực, “Người.....”

Tựa hồ cũng phát hiện chỗ nào không đúng, thần sắc Phong Thiên Tiêu biến đổi, nhìn Văn Kinh tựa vào ***g ngực của Văn Thản Nhiên đang đưa lưng về phía mình. “Tại sao không né! Mắt của người rốt cuộc có chuyện gì!!!!”

“Phát hiện rồi?”, Văn Kinh được Văn Thản Nhiên đỡ đứng lên, nâng tay xoa xoa vết máu nơi khóe miệng, “Ta cho là Phương Bản là đang gạt người, cũng không nghĩ thật sự nhìn không thấy.”

Nhìn không thấy?

Người nào khi cười rộ thì lên lưu quang tràn đầy trong nhãn tình xinh đẹp? Văn Thản Nhiên trong đầu ông một tiếng, nâng tay quơ quơ trước mặt Văn Kinh, cũng không thấy y có chút phản ứng, liền trong lòng đau xót, cừu hận đối Phong Thiên Tiêu lại tăng thêm vài phần, “Phong Thiên Tiêu, ta mặc kệ người cùng Phương Bản kia có quan hệ như thế nào, nhưng người đối y như vậy, ta cũng không thể đứng nhìn.”

“Thản Nhiên ca.”, Văn Kinh cười một cái, cầm tay Văn Thản Nhiên. “Chuyện giữa ta với hắn, người không rõ đâu.”

Lời nói ra ý là muốn Văn Thản Nhiên không nên nói thêm gì nữa.

“Ngô, ta đi tìm đại phu đến xem.”, thần sắc Văn Thản Nhiên buồn bã, nhưng cũng không nguyện buông tay Văn Kinh ra, Văn Kinh trong lòng hiểu rõ Văn Thản Nhiên lo lắng cho mình, chỉ có thể cười khổ lắc đầu. “Không cần. Độc ‘Nhiếp Huyết’ này ta đã sớm nghe qua, không có dược nào chữa được.”

Sắc trời đã muốn dần tối đi, hắc nhân trong *** từ lúc Phong Thiên Tiêu phát hỏa đã biến mất sạch sẽ, chưởng quầy cùng tiểu nhị trong *** sợ rước họa vào thân liền hoảng hốt trốn phía sau ***.

Ngã tư đường vốn là ít người đi qua nay đã yên tĩnh một mảnh.

Ngọc thủ đông thăng.

Văn Kinh không biết đứng đó đã bao lâu, thẳng đến khi quanh thân một mảnh lạnh như băng, ngay cả cánh tay của Văn Thản Nhiên đang đỡ lấy mình cũng trở nên tê rần, lại vẫn không thấy Phong Thiên Tiêu nói một câu nào.

Hắn đi rồi sao?

Hắn đi rồi? Văn Kinh nhú nhú mày, cúi đầu thấp giọng gọi một tiếng. “Phong Thiên Tiêu?”

Thanh âm rất nhẹ, tựa hồ mang theo ý thăm dò, không nghe Phong Thiên Tiêu nói gì, thần sắc rốt cuộc trở nên kích động, lại đẩy Văn Thản Nhiên ra, sờ soạng hướng khách *** đi tới, “Phong Thiên Tiêu?”

“.....”, Phong Thiên Tiêu lẳng lặng nhìn thiếu niên hướng mình từng bước mò mẫm đi tới, gương mặt như trước thanh sấp, trong lãnh lệ mang theo vẻ bất lực, con người vô tiêu cự có thủy ngân lấp lánh, tâm của hắn giống như bị vật gì cắt qua, đau nhói. Hắn vươn tay chuẩn bị đem y ôm vào trong ***g ngực, không bao giờ lại buông ra.....

Văn Kinh đi được vài bước, nghiêng tai cẩn thận nghe thanh âm xung quanh, một mảnh yên tĩnh làm cho thần sắc y càng ngày càng lo sợ không yên, “Phong Thiên Tiêu? Người đi rồi sao?”

“.....”

“Ta gạt người, Phong Thiên Tiêu, Phương Bản hắn không chết.....”

Chuẩn bị đưa tay đỡ lấy y, nghe nói như thế, Phong Thiên Tiêu đột nhiên một phen bắt lấy đầu vai gầy yếu, cảm giác được y rõ ràng chấn động lại không kịp để ý đến, “Hắn ở nơi nào?!”

“Vật trong tay hắn với người quan trọng như vậy?”

“.....”

“So với ta, còn quan trọng hơn?”

“.....”

“Hiểu rồi.”, trên gương mặt tái nhợt của Văn Kinh thoáng hiện lên nhiều loại cảm xúc, cuối cùng lại trở nên trầm tĩnh, cười. “Ngày mai, ta liền có thể mang người đi tìm hắn.”

Văn Thân Nhiên đem tất cả biểu tình của y nhập vào trong mắt, tươi cười mặt đậm như khói nhẹ kia không biết sao đột nhiên khiến cho hắn nhớ tới nhiều năm trước. Lúc ấy chính hắn nhẫn tâm không thêm để ý việc y bị tên Văn Đạt Nhiên không bằng cảm thú kia khinh khi, y cũng ảm đạm cười như vậy, mẫu thân chết thảm, phụ thân bỏ mặc, huynh trưởng khó dễ, gia phó chăm chọc, khiến cho Văn Kinh mười bốn tuổi năm ấy nháy mắt đã trở nên trưởng thành rất nhiều. Mảnh kí ức vẫn còn mới nguyên chính là khi y bị người nâng đi lại nhẹ nhàng quay đầu nhìn lại, không có trách than, không có oán hận, chỉ có thản nhiên, giống như nhìn thấu hết thảy. Sau đó, y liền biến mất.

Bốn năm sau, chính hắn không tiếc mưu hại huynh đệ đoạt lấy sản nghiệp Văn gia, chỉ vì đợi ngày y trở lại. Chỉ là ngày ấy, khi y hoàn toàn rời khỏi thế giới của mình, y cũng sẽ không lần nữa quay đầu lại.

“Tiểu Kinh, mệt không? Thời tiết thực lạnh, ta bảo tiểu nhị chuẩn bị nước ấm cho người ủ ấm thân thể.”

Văn Kinh làm như không có nghe thấy, buông Phong Thiên Tiêu ra, nghiêng đầu nhìn phía Văn Thân Nhiên. “Thân Nhiên ca, trên người người vẫn là mùi mai hương nhàn nhạt, thật quen thuộc.”

Văn Thân Nhiên đau lòng, nhìn thấy y dần dần nhắm mắt, xoay người không nói một lời đem thân thể dần dần buông lỏng kia ôm lấy, xoay người hướng đi lên lầu.

Phong Thiên Tiêu lẳng lặng nhìn một màn trước mắt, rất nhanh nắm tay lại hung hăng nện xuống bàn lạp một tiếng, gây thành vụn gỗ.

*

Sáng sớm hôm sau, Phong Thiên Tiêu ở ngoài cửa phòng Văn Kinh đứng yên thật lâu, giống như rút cuộc hạ quyết tâm mà đẩy cửa đi vào, lại phát hiện người đã không còn, trong phòng vẫn còn nhàn nhạt hơi ấm.

Nghĩ đến hai mắt y không nhìn thấy, hành động không tiện, hắn liền cảm thấy một trận nóng lòng, liêu y phi thân xuống lầu. Cũng không nghĩ Văn Kinh ở ngay tại dưới lầu, cười cùng Văn Thân Nhiên nói gì đó, nghe được thanh âm mới nghiêng đầu nhìn lên.

Con người vô tiêu cự vẫn trừng triệt thanh minh như trước, nhưng đã mất đi vài phần khí chất linh động. Một thân y trang đỏ tươi cùng dung nhan có chút tái nhợt, màu da hơi có chút trong suốt. Mái tóc đen dài cài một cây hắc ngọc trâm ở đỉnh đầu, tú khí nói không nên lời.

Nguyên bản tướng mạo Văn Kinh đã dị thường xuất chúng, nhưng đa số thời gian y đều là vận bố y bình thường cũng không cố ý tu sức, vì không muốn thu hút sự chú ý của người khác nên trên gương mặt đều dùng dịch dung thuật làm cho gương mặt xinh đẹp trở nên bình thường. Lần này một thân hồng y tuyết nhan tóc đen thật khiến người bốn phía mở to mắt nhìn, khách lui tới *** không phân biệt là nam hay nữ đều không khỏi nhiều lần quay đầu lại, hai mắt nhìn chăm chăm, nhìn đến no mắt.

Nghe được hắn xuống, Văn Kinh nghiêng người đột nhiên cười, “Thế nào, lo lắng ta chạy trốn sao?”

Phong Thiên Tiêu nhú nhú mày, không có lên tiếng mà ngồi xuống ở bên người y.

Trầm mặc thật lâu sau, “Mắt của ngươi, sao lại thế này?”

“Không có gì.”, Văn Kinh cười một chút, tiếp nhận thìa cùng bát cháo loãng đã cẩn thận làm cho bớt nóng mà Văn Thân Nhiên đưa tới, cúi đầu ăn.

Phong Thiên Tiêu trong lòng đột nhiên một trận không thoải mái, đổi lại bình thường Văn Kinh nhất định e a nói không ngừng. Nhưng là từ sau hôm qua, Văn Kinh không nói gì, ngay cả khi hắn ngồi trong phòng y một hồi lâu, y cũng giống như không có phát hiện mà tựa vào bên cửa sổ uống rượu.

Y không phải người thích uống rượu, uống rượu với y mà nói, chỉ là một chuyện có chút nhã trí. Nhưng từ đến Túc Châu, y lúc nào cũng tự rót tự uống, uống đến say mềm.

Phong Thiên Tiêu không phải không hiểu tâm ý của y, lại không biết nên giữa trách nhiệm và y nên cân nhắc thế nào. Nguyên bản chỉ là một trò chơi hoang đường, sau lại hoàn toàn thoát ly nguyên tắc, cho nên, mỗi người đều phải có dũng khí trả giá đại giới.

Dùng xong bữa sáng, ba người cưỡi ngựa hướng ra khỏi Túc Châu, duy nhất cùng trước đây bất đồng chính là Văn Kinh không hề ở bên cạnh Phong Thiên Tiêu, mà là phi thường thích thú cùng Văn Thản Nhiên cưỡi một ngựa. Dọc theo đường đi, y vẫn như trước thực sáng sủa, một chút cũng nhìn không ra là người mất không còn nhìn thấy.

Mấy ngày liền bắc phong cuồng thổi, thổi đến cả bầu trời trong như tẩy rửa, mặc dù là nhìn không thấy, y cũng có thể cảm nhận được một mảnh trời xanh nhìn không đến tận cùng kia, du du, viễn viễn.

Văn Kinh cười hỏi bầu trời có phải rất đẹp không? Văn Thản Nhiên nói phải, y liền cười cười nói rằng đáng tiếc không thấy được, lãng phí bầu trời Bích lam kia. Thanh âm bình bình tĩnh tĩnh, nếu không phải biết y trúng độc, không ai hội tin tưởng đây là một người vừa mới mất đi ánh sáng.

Phong Thiên Tiêu vẫn trầm mặc đi theo phía sau, con người âm trầm lạnh lùng nhìn chằm chằm Văn Kinh trong ***g ngực Văn Thản Nhiên, trong lòng ngũ vị sảm tạp. Hắn không bao giờ nghĩ đến sẽ thấy một Văn Kinh như vậy, không có tính tình xảo quyết bốc đồng, mất đi nét tươi cười tinh quái, ngược lại tựa như âm đạm nhìn thế tục, điềm đạm triệt đạt.

Không thể phủ nhận, mỗi nơi trong tim đều thật đau xót, đau đến mức hắn hận không được lập tức đem y từ bên người Văn Thản Nhiên đoạt lấy mà ôm vào lòng, đem y đến nơi không một ai biết đến. Không cho người nhìn, không cho người chạm vào.

Nhưng mà, hắn không thể.

Khi phải lựa chọn giữa trách nhiệm và tình yêu, hắn trước nhất phải đối mặt trách nhiệm, là tánh mạng mấy trăm danh đệ tử Lục Phiến Môn! Hết thảy Lục Phiến Môn đều phụ thuộc vào ý niệm của hắn. Từ hai năm trước, ngay thời khắc bị sư phụ ép buộc tiếp nhận chức trưởng môn, hắn đã mất đi tự do của mười năm.

“Phong Thiên Tiêu?”, Văn Kinh tựa hồ cảm giác được gì, hơi hơi nghiêng đầu gọi một tiếng.

“Ngô.”

Nghe thấy hắn đáp lời, Văn Kinh chớp chớp đôi mắt không nhìn thấy bất cứ thứ gì, “Ngày hôm qua khi đuổi theo Phương Bản ta gặp một người, ăn mặc như người Hồ, mái tóc rậm nắng, mắt màu xám, vẻ mặt vô liêm sỉ. Phương Bản tựa hồ thật sự sợ hắn. Người nọ khí lực rất lớn, hơn nữa bên người còn có một người Miêu Cương biết dụng độc, người phải cẩn thận.”

Hạt phát cầu tu, Ma Toa La?!

Hắn quả nhiên ở gần đây!

Mấy tháng trước, Ma Toa La, Phương Bản cùng một tên Miêu Cương thần bí không biết dùng thủ pháp gì mà lần vào trong cung, trộm đi truyền quốc ngọc tỷ, truy nã nhiều phương, ba kẻ kia không thể trốn mãi liền ba tháng trước chạy đến đại mạc, sau đó thì mất tung tích.....

Theo thám tử hồi báo, ngọc tỷ rơi vào trong tay Ma Toa La mà chìa khóa thì ở trong tay Phương Bản, bởi vì Ma Toa La cùng Phương Bản chia cửa không đều, ngay sau đó mỗi kẻ một đường, không kẻ nào đoạt được lợi. Cho nên muốn tìm lại ngọc tỷ, người đầu tiên phải tìm chính là Phương Bản.

Ma Toa La, Lục Phiến Môn mật tông đệ tử thất hào, đạo tặc, âm hiểm xảo trá hơn nữa thủ đoạn dị thường tàn nhẫn, nếu như không phải án của hắn liên tiếp không phá được, cũng không phải chính hắn đường

đường Lục Phiến Môn môn chủ tự mình xuất môn.

Phương Bàn, không có ghi chép. Người Ly Thiên, nguyên là tiểu nhị của được tài ***.

Mà Văn Kinh – Vong Ưu, Lục Phiến Môn mật tông đệ thất hào, sát thủ, thuộc Tiêu Diêu Lô, tổ chức khiến đương triều đau đầu, hành tung khó lường, nhận được nhiệm vụ chưa từng thất thủ, tháng chạp năm Kiến Nguyên thứ bảy, giết bang chủ Hải Hà bang vô ý bị người xé hạ diện cụ, đến tận bấy giờ mới bị người biết chân chính tướng mạo.....

Phong Thiên Tiêu hơi hơi ngẩng đầu, nhìn hồng bào theo gió bay múa phía trước, trong lòng tràn ra sầu bi nói không nên lời. Từ một khắc y vận hồng y, Văn Kinh sẽ không trở lại là Tiểu Bạch nữa, mà là sát thủ ‘Vong Ưu’ của Tiêu Diêu Lô. Y như vậy, là cùng mình hứa hẹn, phản bội tổ chức bảo hộ người kia, thế cho nên bị người hãm hại, hai mắt không còn nhìn thấy.....

Hạ độc động thủ, là Phương Bàn? Ma Toa La? Hay là tên nam tử Miêu Cương kia?!

Nhiếp huyết, loại độc được ít người biết đến, độc này vô sắc vô vị vô hình, tiếp xúc làn da liền dung nhập huyết mạch. Sau khi trúng độc trong vòng ba canh giờ, công lực tẫn thất, độc được tán đi thị giác cho đến khi hai mắt hoàn toàn thất minh.

“Thần Nhiên ca, phía trước chính là Nguyệt Nha Tuyền phải không?”, thanh âm thanh lãnh của Văn Kinh vang lên, Phong Thiên Tiêu ngẩn người, tại sao lại là Nguyệt Nha Tuyền?

Si cuồng vài ngày trước hiện rõ trong mắt, nhưng hết thấy cũng đã địa phúc thiên phiên.

“Ân, làm sao ngươi biết?”, Văn Thần Nhiên có chút kỳ quái.

“Này”, Văn Kinh cười buông tay ra, bông hoa lau trong lòng bàn tay bị gió thổi tới cuốn nhập không trung, “Nó mới vừa rơi trên mặt ta.”

“Có lạnh không?”, Văn Thần Nhiên đem mảnh chắn trên người y cuộn lại, thấp giọng hỏi. Không biết vì sao mà Văn Kinh từ lúc nửa đêm dần trở nên nóng lên, thân thể tựa hồ cũng yếu ớt đi. Mới ra cửa liền nói lạnh, đành đến chợ mua tấm chắn phủ lên người y, mới có thể ôm lấy thân thể run rẩy đơn bạc của y.

“Hoàn hảo.”, Văn Kinh cười quay đầu, tựa như đối Phong Thiên Tiêu nói chuyện, “Nếu là Nguyệt Nha Tuyền, chúng ta đã đến.”

Bỏ mảnh chắn ra, y thả người nhảy xuống ngựa, lớp cát nguyên bản bằng phẳng, không biết sao dưới chân lại lảo đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống, được Phong Thiên Tiêu mau tay nhanh mắt đỡ được.

“Ngô, tạ.”, y nói lời cảm ơn, không dấu vết rút ra bàn tay bị Phong Thiên Tiêu nắm lấy, ngưỡng mặt cười, “Bọn hãn phủng chừng cũng sắp đến đây.”

Quả nhiên không đến nửa canh giờ, ở cồn cát xa xa xuất hiện ba thân ảnh.

Ma Toa La cùng Phương Bàn tựa hồ bị người áp chế, tư thế hành tẩu rất là quái dị. Một bạch y nam tử một đầu tóc trắng đi phía sau hai người, diện cụ bằng bạc che hơn phân nửa gương mặt, khiến cho không thấy rõ biểu tình của hắn.

Phong Thiên Tiêu nheo mắt, đứng thẳng thân thể đem Văn Kinh che ở phía sau. Thanh niên lam y kia trào phúng nhếch môi cười cười, giơ giơ lên gói hành trang trong tay lạnh lùng mở miệng, “Ngươi tới thật đúng hẹn.”

Văn Kinh nghiêng đầu nghe thanh âm truyền đến, cười, “Có đem người và vật đến không?”

Bạch y nam nhân một phen đem Phương Bàn cùng gói hành trang trong tay ném đến trước mặt Phong Thiên Tiêu, “Toàn bộ ở trong này.”

Phong Thiên Tiêu đem bạch y nhân liếc mắt một cái, xoay người nhặt lên mình hoàng bố bao, mở ra xem, quả nhiên là ngọc tỷ! Cảm thấy một trận kỳ quái, người này cùng Ma Toa La, Phương Bàn có quan hệ gì? Cùng Văn Kinh lại là thứ quan hệ gì? Vì sao có thể dễ dàng có được ngọc tỷ lại khinh thường từ bỏ?

Phương Bàn nhìn thấy Văn Kinh liền trừng lớn mắt, khuôn mặt bị vì sợ chết mà trở nên méo mó, liều mạng há mồm nhưng một câu cũng nói không nên lời. Còn Ma Toa La lại cứng rắn hơn, ha ha cười to đối với

bạch y nhân chữi mắg, miệng đầy uế ngôn, “Thao! Hoa Tướng Dung ngươi là một kẻ tiện nhân! Đừng tưởng rằng ngươi bắt, cầu, cào lão tử đưa cho tiểu tử này, nam nhân của ngươi sẽ ra gặp ngươi! Thối *** đàng của ngươi toàn Miêu Cương ai chẳng biết, ngươi cũng chỉ là một món hàng mà thôi!”

Bạch y nam tử, cũng chính là Hoa Tướng Dung chỉ lạnh lùng cười, tươi cười nơi khóe môi tao nhã lại làm cho người ta cảm thấy được không rét mà run.

“Hắn là ai?”, Phong Thiên Tiêu lạnh lùng mở miệng.

“Ân?”, Văn Kinh thần nhiên quay đầu lại, biết rõ nhìn không thấy cái gì lại vẫn là hơi hơi trừng mắt nhìn, “Hoa Tướng Dung chính là Hoa Tướng Dung.”

“Ngươi và hắn có quan hệ gì?”

“Người quen.”

Nghe ra lạnh nhạt của y, Phong Thiên Tiêu đột nhiên một cổ lửa giận bùng phát trong lòng, hung hăng trừng mắt nhìn thiếu niên vẫn mang vẻ mặt bình thản trước mặt, nửa ngày mới lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người bước sang chỗ khác.

Văn Kinh biết hắn lại tức giận, đành phải cười cười, “Hắn không phải người xấu, thật sự.....”, đưa tay mới vừa bắt lấy y phục Phong Thiên Tiêu, lại bị hắn một phen vùng ra, ba một tiếng ngã xuống đất.

Không khéo lại ngã bên người Ma Toa La. Ma Toa La kia vốn biết chính mình sống không còn được bao lâu, nhìn thấy Văn Kinh ngã sấp xuống ở bên cạnh liền tự nhiên thống hận dị thường. Mọi người còn không kịp đưa tay ra đỡ, liền thấy hắn na động thân thể bổ nhào đến bên cạnh Văn Kinh, hướng chiếc cổ tinh tế một ngụm cắn xuống.

“Tiểu.....”, Văn Thần Nhiên kinh hoàng thất thố, ngũ âm chưa dứt, trên gáy Ma Toa La đã cắn một phen liễu diệp phi đao, run rẩy nuốt hai ngụm khí, kẻ động thủ chính là Hoa Tướng Dung này giờ vẫn đứng bên cạnh xem.

Văn Kinh đẩy ra Ma Toa La nằm trên người mình, nâng tay xoa xoa chiếc cổ đang không ngừng trào máu, cười lắc đầu, “Cứ nhiên cắn người, uống phỉ ta còn cảm thấy hắn cũng coi như một anh hùng. Phong Thiên Tiêu? Đỡ ta đứng lên được không?”

Thấy bên người không có động tĩnh, Văn Kinh lại gọi một tiếng, nửa ngày cười khó khăn thu tay lại, lại bị Văn Thần Nhiên một phen nắm lấy, ôm vào trong ***g ngực.

Lạnh lùng của Phong Thiên Tiêu cùng ầm áp từ trong lòng bàn tay truyền lại khiến cho Văn Kinh không biết sao đột nhiên muốn cười, không phải cười người khác, mà là chính mình. Chân thật cùng hư ảo đã mơ hồ đến mức nhận không rõ, rất nhiều tình cảnh rõ ràng chưa bao giờ trải qua, cũng thật khó thực hiện, rồi lại không thể nào diễn tả.

Nguyên lai đau xót cũng có thể chân thật đến vậy, cũng có thể hoang đường đến vậy.

Hoa Tướng Dung nhìn thấy một màn trước mắt, quay đầu lạnh lùng đối Văn Kinh nói một tiếng ‘đi’, liền hướng đi trở lại lối đi trước đó.

Văn Kinh ngây ra một chút, nghiêng đầu tựa hồ lắng lắng nghe cái gì, đột nhiên cười. Quay lại đối Văn Thần Nhiên gắt gao ôm ôm che chở mình, “Thần Nhiên ca, nếu có thể quay lại, ngươi có giống như trước để ta rời đi không?”

Văn Thần Nhiên ngây người một chút, trong mắt một mảnh lo sợ không yên gắt gao nắm lấy bàn tay có chút lạnh như băng của y, “Sẽ không.”

“Ân.”, Văn Kinh nhợt nhạt cười, “Ta phải theo hắn đi gặp một người, nếu tương lai hữu duyên sẽ gặp lại.”

Khi đi ngang qua người Phương Bán, cước bộ Văn Kinh ngừng một chút, nhíu nhíu mày tựa hồ suy nghĩ điều gì đó, lại khiến Phương Bán sợ tới mức run rẩy một chút.

Văn Thần Nhiên trơ mắt nhìn y thoát khai khỏi tay mình, xoay người đi đến chỗ Hoa Tướng Dung. Ánh mắt từng sáng ngời nay bị kín bởi một tầng sương nhàn nhạt, du du viễn viễn. Búi tóc có chút rối, từng

sợi từng sợi tóc theo gió tán ở hai bên mặt, y trang tinh hồng bay múa trong gió lạnh, không biết sao lại tăng thêm vài phần tuyết tuyệt thế lương.

Văn Thân Nhiên hé môi lại không biết nên nói cái gì, nên làm cái gì, chỉ là ngây người, đột nhiên thấy Phong Thiên Tiêu vẫn trầm mặc bỗng xoay người rút ra phổi kiếm bên hông, hướng chỗ Văn Kinh lao đến.

“Có ý gì?”

Văn Kinh nhú nhú mày, khí lạnh của kiếm phong thật giống như hạt tuyết rơi trên áo, lạnh như băng khiến lòng người lạnh lẽo.

Phong Thiên Tiêu nhìn thấy nét mặt y trầm tĩnh như trước, không trực tiếp trả lời, ngược lại nghiêng đầu hướng phía sau còn quát một tiếng, “Người có thể đi ra.”

Vừa dứt lời, từ phía sau còn quát chậm rãi đi ra một nam tử toàn thân hắc y mặt che hắc sa, “Tứ thất hào Ma Toa La tiêu án, vất vả.”

“Còn một.”, thanh âm Phong Thiên Tiêu ở bên tai chậm rãi vang lên, Văn Kinh cơ hồ cảm thấy như tự kỷ huyền thính, cố gắng mở to ánh mắt lại vô ích, cái gì cũng thấy không rõ.

“Ai?”

“Lục hào Tiêu Diêu Lô – Vong Ưu.”

“Xác định?”

“.....”

“Hào.”

“Lục hào Tiêu Diêu Lô Vong Ưu tiêu án.”, hắc y nam tử đề bút vào quyển thư sách trong tay ghi nhớ, sau lại hơi ngẩng đầu nhìn Phong Thiên Tiêu thật lâu, “Phong môn chủ, người quả đúng như bệ hạ chúng ta nói, lãnh huyết vô tình.”

“Quá khen.”

“Người quả nhiên sớm biết thân phận của ta.”, lẳng lặng nghe bọn hắn đối thoại, Văn Kinh nhếch môi lộ ra một mặt cười khổ, “Người quả thực chính là chuẩn bị thân thủ đem ta đưa đến quan môn.”, nguyên lai, đây là nguyên nhân hắn tiếp cận ta, muốn ta theo hắn đến đại mạc.....

“.....”

Văn Kinh thấy hắn không nói, mặc kệ kiếm phong y nhiên ở cảnh sườn, liền khó khăn cử động một chút, trong chớp mắt chiếc cổ thon dài đã có một mặt hồng ngân.....

“Này, cho người.”, xả hạ hắc ngọc trâm trên đỉnh đầu giao đến trước mặt Hoa Tường Dung, “Đưa đến Tiêu Diêu Lô, hắn sẽ ra gặp người.”

Hoa Tường Dung sửng sốt một chút, “Còn người?”

Văn Kinh không có trả lời, chính là lại bình tĩnh mở miệng, “Sớm cùng người nói qua người nếu hận Thương, cũng tùy người. Muốn hận liền triệt để chút, ứt át bản thiếu nhiều năm như vậy, những kẻ bàng quan như chúng ta đều một chết đi.”

Hoa Tường Dung tiếp nhận trâm tử ha ha cười to vài tiếng phi thân rời đi, trong thanh âm lạnh lùng mang theo khinh thường cười nhạo, “Trong thiên hạ người giống các người như vậy, thật đúng là không ít.”

Văn Kinh nghe thanh âm hắn đi xa, định định đứng ở chỗ cũ hồi lâu, mới nâng tay sờ sờ vết máu nơi cổ, tiêu sái cười, “Phong Thiên Tiêu, người nếu biết ta là Vong Ưu của Tiêu Diêu Lô, nói vậy cũng biết ta quyết sẽ không thúc thủ chịu trôi, ra chiêu đi.”

“Tiểu Kinh!”

Văn Thân Nhiên tiến lên vài bước chắn ở trước mặt Văn Kinh, rút ra trường kiếm bên hông, “Phong Thiên Tiêu, người chờ quá tuyệt tình!”

“Cút!”, Phong Thiên Tiêu rút kiếm chậm rãi đi lên, mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm dung nhan tái nhợt diễm nhiên đậm định của Văn Kinh.

“Người thật muốn giết y?!”

“Cút!”

“Thần Nhiên ca.”, Văn Kinh đột nhiên mở miệng, theo mùi hương nhàn nhạt trong gió nắm lấy tay Văn Thần Nhiên, “Ta hôm nay có lẽ không thể rời đại mạc, bất quá cũng tốt, mười tám năm đầu này xem như mười tám năm trải qua mưa gió, thật mệt mỏi.”

“Không được!”, Văn Thần Nhiên lời còn chưa dứt, đã bị Văn Kinh nhanh chóng điểm huyết đạo, ngã ngổ một bên.

Văn Thần Nhiên mắt thấy Văn Kinh chậm rãi rời khỏi ***g ngực mình, một trận tim đập nhanh, “Tiểu Kinh?!”

Thấy trên gương mặt xinh đẹp của Văn Kinh cuối cùng hiện rõ bi thương, cười đối mình quay đầu, trong lòng lại là một trận lo sợ không yên, “Tiểu Kinh..... Ta sẽ bảo hộ người, người không được làm vậy!”

“Thần Nhiên ca, ta thật sự không trách người. Bốn năm qua thật là khổ cho người. Về sau, hãy sống vì mình đi.”

“Tiểu Kinh!”, Văn Thần Nhiên sắc mặt trắng bệch nhìn Văn Kinh chậm rãi quay đầu, nhin hồi lâu lệ cuối cùng rơi khỏi hốc mắt. Thân hình gầy yếu dưới tàng cây lão mai kia, giọng nói e lệ kiên định cứ quanh quẩn bên tai trong óc nhiều năm, thật vất vả đợi được y trở về, lại thành vĩnh biệt sao?

Văn Kinh lặng lẽ đứng, bởi vì nghe không được thanh âm cho nên không thể rõ được phương hướng của Phong Thiên Tiêu. Lệ trên mặt đã bị gió thổi đi, hơi hơi ngửa đầu, không khí thanh tân, nói vậy hôm nay lại là một ngày trong trẻo.

Nhẹ nhàng mở miệng làm như lầm bầm lại giống như nói cho Phong Thiên Tiêu nghe, “Ta thực nghĩ mình chỉ biết thích một mình Thần Nhiên ca, dù sao từng thích sâu sắc như vậy, sâu sắc như vậy. Người vì sao lại xuất hiện? Bởi vì ta là Vong Ưu sao?”

Nếu không phải, lúc trước vì sao ba phiên hai lần cứu giúp?

Phong Thiên Tiêu đứng ở cách đó không xa, lặng lẽ ngưng nhìn gương mặt kiên cường lộ ra vẻ tuyệt vọng kia, một thân xinh đẹp hồng y làm cho khuôn mặt nguyên bản tái nhợt như tuyết lại ánh lên thê diễm phi phàm, tóc đen bị gió cuốn lên trời dương dương sải sải, mang theo hình hương nhàn nhạt. Tay cầm kiếm có chút run rẩy lại cuối cùng nâng kiếm lên.

“Ta một mực đợi một người, đợi một người khiến ta ái mộ. Ta cũng không muốn gì nhiều, phiền phụ cũng tốt, cường đạo tặc khấu cũng tốt, chỉ cần hấn một lòng một ý chỉ cần ta, ta liền thực thỏa mãn. Ta thực hâm mộ bọn hấn. Hâm mộ Lệnh Hồ kia có Hân yêu hấn, hâm mộ Hoa Tường Dung có thâm tình dứt khoát của Thương. Ta cũng hận bọn hấn, hận bọn hấn không biết quý trọng như vậy, nếu là ta, ta sẽ không thương tổn người thật lòng yêu mình.”

Lại cảm nhận vật nọ kề trên ngực, xuyên thấu qua y trang làm cho tâm cũng thật lạnh lẽo.

“Là ta đối với người không tốt sao?”

“Thực xin lỗi.”, Phong Thiên Tiêu rút cuộc mở miệng, trầm thấp đến mức làm cho người ta nghe không ra cảm xúc.

“Cái gì?”

“Thực xin lỗi.”

Ba! Văn Kinh đột nhiên bật cười, hốc mắt ươn ướt, nắm lấy thanh kiếm trên ngực mình, ngửa tay đánh một bạt tay vào mặt Phong Thiên Tiêu, ngưỡng đầu nhàn nhạt mở miệng, “Người thiếu ta nhiều như vậy.”

Hất y nhân phía sau hiển nhiên là hoảng sợ, hít một ngụm khí lạnh.

Phong Thiên Tiêu như trước trầm mặc, con ngươi thâm thúy ít nhiều tràn ra vẻ không đành lòng cùng một thứ cảm xúc không thể gọi tên, rồi lại rất nhanh chóng thu về.

Văn Kinh chậm rãi nhắm mắt, một tiếng thở dài. Đau xót nơi bàn tay đã không còn đau, kiếm phong cũng trở nên lạnh như băng.

Nếu không yêu, vì sao lại lôi kéo y vào trò chơi này?

Thản nhiên ngẩng đầu, ánh mắt u ám không có hận cũng không có oán, nếu có cũng chỉ là sầu bi bất động.

Đặt cược cho ván bạc này quá lớn, mà ta có thể trả giá thì thật ít ỏi. Thẻ non hẹn biển lời ngon tiếng ngọt, trải qua thời khắc này, đều trở thành thứ mình không bao giờ có được, cũng chỉ là quên lãng thương hải tang điền.....

Không thể yêu, cũng không thể hận.....

“Người xác định Vong Ưu phải tiêu án sao?”, hắc y nam tử cười hắc hắc, khoanh tay đứng ở một bên, “Nể giao tình nhiều năm qua, hôm nay ta có thể làm như cái gì cũng không nhìn thấy.”

Phong Thiên Tiêu sắc mặt lạnh lùng mở miệng, “Không phiền các hạ quan tâm.”

Văn Kinh chỉ nghe bên tai nhẹ nhàng một tiếng thực xin lỗi, đột nhiên ngực chột lạnh, mũi kiếm nhập vào vài phần, tựa hồ vẫn mang theo do dự.

Văn Kinh hé môi cười một cái, nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy thân kiếm chấn động, đau đớn cũng không còn cảm nhận được.

“Tiểu Kinh!”

“Ách.....”, theo kiếm thế lui một bước, ***g ngực lạnh lẽo trống rỗng tựa như có thể cảm nhận được hàn khí lưu động.

Văn Kinh nâng tay cầm lấy kiếm ghim trong ngực, vươn tay rút ra ném xuống mặt đất, vẩy ra huyết sắc nhím thẩu hồng y trước ngực, há mồm ới ra máu, lão đảo hai bước, “Tốt. Làm tốt lắm.”

Nhẹ nhàng nhắm mắt, dấu đi một cái chớp mắt phồn hoa, dưới chân lão đảo rớt cuộc cũng chống đỡ không được sức nặng của thân thể, vấp một cái, trực trực ngã xuống.....

“.....”, Phương Bàn vốn đối Văn Kinh hận thấu xương, càng biết chính mình đã đến cùng đồ mạt lộ. Thấy Văn Kinh ngã ở bên người hắn, trong lòng thật thống khoái, như mất trí điên cuồng nắm lấy thanh đao của Ma Toa La xoay người đâm lên

“Tiểu Kinh!!”

“Tiểu Bạch cẩn thận!!”

Bên tai đột nhiên truyền tiếng kêu thảm thiết đến tê tâm liệt phế, là thanh âm của Thản Nhiên ca. Thản Nhiên ca trầm ổn ôn nhu, tuấn nhã trác nhiên, vì sao lại phát ra tiếng thét tuyệt vọng như vậy?

Phong Thiên Tiêu, người còn muốn ta cẩn thận cái gì? Chết cũng là ở trong tay người, ta sớm nên cẩn thận.

Đột nhiên trên người cảm thấy sức nặng, có người thật mạnh nhào lên người mình, quanh chớp mũi là mai hương quen thuộc, thực ôn nhu.

Ai? Thản Nhiên ca? Người làm sao vậy?!

Hắn mở miệng, cũng không có khí lực mà phát ra âm thanh, dòng dịch tinh ngọt tích tụ nơi yết hầu cuối cùng cũng rời khỏi miệng, điên cuồng trào ra, đem cả vạt áo trắng như tuyết nhuộm thành một mảnh đỏ tươi.....

“Du.....”

Người trên người chậm rãi nâng dậy, nương theo lớp cát nằm ở bên người Văn Kinh, nâng tay nắm lấy bàn tay của Văn Kinh, “Tiểu Kinh, Tiểu Kinh, ta thật sự luyện tiếu người.....”

Hắn làm sao vậy? Vì sao không hề nghĩ được mai hương trên người hắn? Vì sao huyết khí quanh mình lại nồng như vậy?

“.....”, môi y hé ra lại thế nào cũng không nói nên lời, chỉ cảm thấy tất cả khí lực cùng linh hồn đều theo dòng máu rời đi thân thể, đôi tay lại liều mạng ôm lấy khuôn mặt của Văn Thân Nhiên, “Du..... Du.....”

Văn Thân Nhiên cuối cùng cười rộ lên, máu trong miệng theo tay Văn Kinh chảy trên y phục nguyên bản tổ khiết, tay lại gắt gao nắm không chịu buông ra.

Tiểu Kinh, Tiểu Kinh của ta.

Nếu kiếp sau gặp lại, ta nhất định thực hiện lời hứa mang người lưu lạc thiên nhai.....

“Tiểu Bạch!”

Ném trường kiếm trong tay, đá khai thân thể đột nhiên đánh lên mà bị chém đứt đầu của Phương Bân, đem Văn Kinh đã hấp hối ôm vào trong ***g ngực, bàn tay run rẩy áp sát vào thân thể đậm bạc gây yếu truyền khí lực vào, “Không được từ bỏ. Không được.....”

Văn Kinh mờ mịt nâng mắt, nghĩ muốn rơi lệ cuối cùng lại không thể.

Thân Nhiên ca, cũng đi sao?

Người đã không thể đuổi tận giết tuyệt, thì cũng cần gì phải đối trá diễn trò?

Văn Kinh bật cười, một dòng máu ồ ạt từ khóe miệng trào ra ngực, bên tai lại truyền đến tiếng gầm như phát cuồng của Phong Thiên Tiêu.

Không hận người, chỉ hận ông trời bất công, cho ta một đoạn sinh mệnh, cũng không hứa ta một đời tình duyên.....

Kiếp này, ta dựa vào dung nhan, hao hết tâm huyết, cuối đời cũng đã trả hết. (*)

Kiếp sau, ta thà hóa thành cát bụi, trở về với đất, trở thành hư vô cũng không nguyện ý để sào bi lặp lại.

Chỉ là,

Phong Thiên Tiêu –

Một hồi nhiều năm sau, khi mưa vừa tạnh, người có nhớ rõ ta từng dưới ánh đèn chớp mắt ngẩng đầu?

Một hồi lạc tuyết nhiều năm sau, người có nhớ tới, trước khi xoay người ta đã ngoái đầu nhìn lại?

Ở trong trí nhớ của người, có thể còn có người nam tử nhiều năm trước cùng người ngắm nhìn hoàng hôn đại mạc,

Hay không thể nhớ rõ hắn từng ở trong căn phòng nhỏ, nói lời đùa vui, vì người vũ phát vi tự.

Kiếp này mộng tàn,

Duyên như nước đổ,

Thật không cam lòng.....

*

Phong Thiên Tiêu nhẹ nhàng nâng tay lau đi giọt lệ chưa rơi xuống nơi khóe mắt của Văn Kinh, con người thâm thúy lạnh như băng lẳng lặng nhìn dung nhan tái nhợt của y, đột ngột một tay đem thân thể gần như lạnh như băng của y ôm vào trong ***g ngực. Ánh mắt tối đen lại hoàn toàn không có ngoan lệ mới vừa rồi, mà là nồng đậm đau lòng ưu thương chí cực.

“Người còn không cú?!” , nói là đối với hắc y nam tử đứng ở một bên, âm trầm giống như chỉ trực chờ bộc phát.

Nam tử kia chỉ cười cười, chậm rãi đến gần trước mặt hai người rồi dừng lại, “Phong môn chủ, cuối cùng là người động thủ? Hay là ta động thủ?”

“Có ý tứ gì?”

“Phong môn chủ là người thông minh, nhưng đừng cho rằng tại hạ ngu độn cái gì cũng thấy không rõ.”

“.....”

“Đường kiếm kia của người thật rất đẹp, xuống tay cũng cực kỳ gọn gàng, bắt quá lại vẫn lạc khỏi quỹ đạo một chút. Nếu không phải ta thấy đau lòng không tha trong mắt người, không phải ta đối công phu của Phong môn chủ biết rõ, lần này có lẽ đã bị người lừa.”

Phong Thiên Tiêu nghe hắn nói xong lạnh lùng cười, điểm huyết đạo cầm máu của Văn Kinh, nhẹ nhàng đứng dậy. “Tô Hàm, người cùng ta căn bản không có oán hận, không nghĩ cùng người có điều gì quá tiết, nhưng liên quan đến y cũng không trách được ta.”

“Người muốn giết ta?”, hắc y nam tử được xưng là Tô Hàm nhướn mày, biểu tình một chút cũng không có vẻ sợ hãi, “Ta chết cũng không sao, vấn đề chính là người làm sao giải thích với Nhâm Đình?”

“Người chết ở đại mạc vô số, thêm một người như người cũng không là vấn đề gì, huống chi, Tiêu Diêu Lâu Vong Ưu tiêu án là chính tay người kí, mục đích của ta đã đạt được, người cũng có thể chết.”

“Ngô, dường như là vậy.” Tô Hàm trầm tư một chút, đột nhiên lại cười, “Phong môn chủ, ta sớm nói người không cần ra tay người lại không nghe, sao giờ lại trách ta?”

“.....”

“Dù cho người là Lục Phiến Môn môn chủ hay ta thân bút viết Vong Ưu tiêu án, người liền nghĩ có thể dễ dàng lừa được Nhâm Đình? Người cũng đừng quên Lục Phiến Môn của người hứa hẹn trợ hắn mười năm, hiện tại cách kì ước định còn có tám năm, hay là người muốn bôi tén khí nghĩa, làm kẻ tiểu nhân? Vì người này mà bị quan phủ truy nã, đáng giá sao?”

“Không cần người nhiều chuyện.”

“Sách sách, không thể tưởng được ta quả nhiên không có đoán sai. Phong môn chủ đối thiếu niên này dụng tình sâu nặng, không tiếc mạo hiểm phản bội triều đình đối trên gạt dưới làm chuyện như vậy.”

“Người thật nhiều lời.”, Phong Thiên Tiêu lạnh lùng ngắt đầu, “Người chết sẽ không có như người nhiều chuyện như vậy.”

“Thôi thôi. Ta biết không phải đối thủ của người, không bằng giao dịch, thế nào?”

“.....”

“Ta ở trước mặt Nhâm Đình bảo tồn y một mạng, cũng phải người giúp người tìm giải được ‘Nhiếp huyết’.”

Cúi đầu chăm chú nhìn Văn Kinh hồi lâu, hắn lại nâng đầu lên, “Ta làm sao biết người có thể làm được.”

“Người còn lựa chọn nào khác? Hay người thật tính toán mang theo y bỏ mạng thiên nhai? Huống chi, y còn chưa lĩnh hội tình của người.”

“Người làm sao xác định Nhâm Đình nguyện ý thả y?”

“Ngô, theo hiểu biết của ta với Nhâm Đình, hắn đối với Tiêu Diêu Lâu hận thấu xương hơn nữa đã gần như đến mức cố chấp, sẽ không dễ dàng buông tha một cơ hội đả kích Tiêu Diêu Lâu. Sẽ không, nếu tiểu tình nhân này của người nguyện ý nói ra địa điểm cùng thân phận chân thật của người trong Tiêu Diêu Lâu, như vậy chờ ước định của người cùng Nhâm Đình mãn hạn, hai người các người có thể thoái ẩn giang hồ tiêu diêu thiên hạ. Đến lúc đó không có quan phủ truy nã, không có Tiêu Diêu Lâu đuổi giết, chẳng phải là so với hiện tại bỏ mạng thiên nhai tự do tự tại sao?”

Thấy hắn trầm mặc, Tô Hàm biết hắn đã không có đường lui phải đáp ứng điều kiện của mình, vừa lòng đứng dậy đi đến bên người Văn Kinh, “Người này tính xử lý thế nào.”

“Chôn.”, Phong Thiên Tiêu đầu cũng không quay lại, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Văn Kinh đi nhanh trở lại con đường đã đi đến nơi này.....

—

Chú giải:

(*) Aiz, cái này ta edit đại, đúng ra là ‘kiếp sau’ nhưng ta thấy không ổn nên sửa lại theo ý ta nghĩ, có lẽ sai nhưng thôi, các nàng nhầm mắt lơ đi nhé! Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Cảm giác khinh khinh phiêu phiêu, tựa như những đám mây trong cơn mưa, cao thấp chìm nổi. Thỉnh thoảng bên tai y truyền đến những thanh âm đối thoại xa xăm, tựa như có người đang rít gào nhưng y lại mệt đến mức không mở nổi mắt.

Văn Kinh chỉ biết mình chưa chết, đối với nhận thức này, y không biết nên khóc hay nên cười.

Nhoáng một cái vài ngày đã trôi qua, khoảng thời gian y tỉnh lại cũng ngày càng dài. Y cũng không biết mình đang ở nơi nào, chỉ biết bên cạnh có người ôm lấy y uy thủy được, y cũng liền ngoan ngoãn uống xuống, cho tới bây giờ cũng không chống cự.

Tội gì phải làm khổ chính mình? Y nghĩ như vậy. Hết thấy qua đi đều như vân yên phi tán, yêu ta, ta yêu, đều đã xa xôi như vậy.....

Ngày đó tại đại mạc một kiếm xuyên bụng, tuy tránh được điểm trí mạng, nhưng cuối cùng vẫn tổn thương đến phổi, trời rét khí suyễn e cũng không tránh khỏi ho khan. Phong Thiên Tiêu mím môi đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn dung nhan ôn nhuận của y. Trở lại phủ đệ ở kinh thành đã hơn hai tháng, băng tuyết đã tan, đã vào mùa cỏ cây đâm chồi.

Tuy rằng Nhâm Đình nhất nhất muốn đem Văn Kinh giam vào thiên lao thẩm tra, lại bị Phong Thiên Tiêu cùng Tô Hàm thà chết ngăn cản, để y ở lại Phong phủ dưỡng thương.

Tô Hàm là nhất phẩm tả tể tướng đương triều, trong thiên hạ này có thể trực tiếp gọi đại danh của đương triều thiên tử mà không bị chém đầu, ngoại trừ hẳn ra chính là Tô Hàm. Người này công vu mưu lược, quan hệ trong triều thâm sâu, được phần đông những người trong triều ủng hộ tạo thành một phe phái nhất định. Cũng may hẳn chưa bao giờ có tâm soán vị mưu quyền, cũng được xem là một trung thần.

Người này gần đây không biết tìm được món đồ chơi thú vị gì, làm không biết mệt, cho nên rất ít khi đến thúc giục hẳn ép hỏi Văn Kinh, thật sự là yên tĩnh không ít.

Thấy y hơi mở tay ra cảm thụ ánh mặt trời theo cửa sổ rơi vào, Phong Thiên Tiêu ý bảo tỳ nữ bên cạnh dìu y đứng lên, lại sợ tỳ nữ tay chân thô kệch làm đau y, nên chính mình lại không lên tiếng ôm lấy thân thể càng thêm hao gầy của y, hướng đi đến cửa.

Được nhẹ nhàng đặt trên tháp êm, Văn Kinh khẽ nhú mày rồi nhắm mắt lại. Gió ôn nhu, liêu khởi một thân tố bạch xiêm y, trên dung nhan thanh thiển tràn đầy mỗi một tang thương không thuộc vào lứa tuổi của y.

“Mùa xuân.”, Văn Kinh nhẹ nhàng mở miệng.

“Ngô.”

“Cứu ta làm gì?”

“.....”

“.....”

“Bọn hắn là ai?”

“Ân?”

“Xuy Sầu, Lãnh Tình, Vô Tâm cùng Hoan Nhan, là ai?”

“Nga, bọn hắn a, Tiêu Diêu Lâu sát thủ, người không phải đều biết sao. Khụ khụ.....”

“Người biết rõ ý của ta, bọn hắc rết cuộc là ai?!” , Văn Kinh cười một chút, nghĩ muốn nâng người lên lại bị hắc chế trụ, “Nói cho ta! Ta sẽ để người đi!”

“Không bằng người trực tiếp giết ta.”, Văn Kinh ôm ngực nhú mày khụ một tiếng, tựa hồ có chút không kiên nhẫn, “Hoặc là cứ đem ta giao cho quan phủ. Như vậy chúng ta hai bên đều thoải mái.”

“Không thể.”

Phong Thiên Tiêu tiếp nhận mảnh chắn người hầu đưa tới phủ lên người Văn Kinh, tựa vào bên đình lan, “Ta có thể chữa khỏi mắt người.”

“Không cần.”

“Ta nhất định phải biết thân phận chân thật của bọn người Tiêu Diêu Lâu đó!”

“Đó là chuyện của người.”, Văn Kinh ngáp một cái, tựa người nằm trên tháp, “Hoặc là đưa ta đi thiên lao bức cung xem ta có nói ra điều gì không, không thì tránh ra đừng càn quấy giấc ngủ của ta.”

*

Sau lần nói chuyện đó, Phong Thiên Tiêu cũng không hỏi qua chuyện tình liên quan Tiêu Diêu Lâu. Thân thể Văn Kinh dần dần tốt lên, nhưng vẫn thật sự đan bạc, tựa như rất suy nhược. Phòng y trụ là một tiểu đình viện thật yên tĩnh, thường xuyên bay tới mùi hoa đình hương nhàn nhạt. Văn Kinh có lẽ trước kia từng nói đến hương vị hoa đình hương nhã trí, cũng không nghĩ trong viện này liền trồng đủ loại hoa đình hương.....

Từ tiểu đình trong đình viện truyền đến tiếng đàn lưu vân. Tuy không thành làn điệu gì nhưng cũng có thể nói là nhạc khí duy nhất y am hiểu.

Ngẫu nhiên, cùng với hoa đình hương bát lộng lưỡng thanh. Y biết Phong Thiên Tiêu đứng ở dưới tàng cây không xa, lại liễm mi làm như không biết.

*

Không quá hai ngày, Phong phủ đột nhiên trở nên náo nhiệt, nha hoàn nói là đương triều thiên tử muốn giá lâm Phong phủ, kích động đều chạy tới xem. Không còn những âm thanh huyền ảo bên tai, xung quanh trở nên tĩnh lặng đi nhiều. Ngày đó, bên ngoài gió thổi, khí trời vũ sắc. Có người đi qua tiểu viện, hưng phấn đàm luận hôm nay chủ nhân anh vũ, Quân chủ mỹ mạo, một đôi bích nhân trời đất tạo nên.

Tâm không thể khống chế mà khe đau nhói, y lại cuối cùng bật cười. Phong Thiên Tiêu ngỡ ngác đứng ở cửa đình viện, trong đôi mắt u thâm cũng không che giấu được đau đớn. Tựa hồ nhận thấy được gì, Văn Kinh ngẩng đầu lên, “Chúc mừng người, phú quý thiên thành.”

Lời còn chưa dứt, lại bị cánh tay quen thuộc một phen ôm vào trong ***g ngực, làn môi hoảng hốt vội vàng dừng ở trên mặt, trên cổ y. Tổ y rơi xuống, phương bắc thảng năm, vẫn lạnh thấu xương.....

Trên nhuyễn tháp, ô ti dây dưa, nâng tay tiếp xúc da thịt, trong lòng Văn Kinh lại cảm thấy khoảng cách vẫn thật xa xôi. Thanh âm rên rỉ nhẹ vượt ra, tình cảnh này, không giống như lần đầu kia, lại thật giống như giấc mộng nhiều năm trước.

*

“Nói cho ta, tin tức bọn hắc.”

Văn Kinh có thể rõ ràng cảm nhận được nỗi lo lắng cùng bất đắc dĩ của hắc, nghĩ có lẽ tên đương kim thiên tử lại thúc giục hắc giải quyết chính y – yếu phạm Tiêu Diêu Lâu, trong lòng buồn cười, khóe môi lại nhếch lên, “Phong môn chủ, người đem ta giam cầm ở trong này, huân hương nhuyễn tháp chỉ vì muốn biết tin tức Tiêu Diêu Lâu. Còn lãng phí người bán đứng sắc tương nhục thể, người thật đúng là cực cung tận tụy đến chết không thôi, thật khiến cho tại hạ hảo sinh bội phục.”

“Câm miệng!”, Phong Thiên Tiêu nhú mày, “Người biết ta không phải là loại người như vậy.”

“Ta không biết. Hoặc là nói, ta cho tới bây giờ cũng không biết Phong Thiên Tiêu người là cái loại người gì.”, Văn Kinh chớp chớp đôi mắt không nhìn thấy, lạnh lùng cười.

“Người.....”

Từ ngoài viện truyền đến một trận huyên náo, một nam tử một thân hoàng y đi vào, mày kiếm mắt sáng, tôn quý thiên thành. Nhìn thấy thiếu niên trong ***g ngực Phong Thiên Tiêu, hắc lạnh lùng cười, “Phong ái khanh, trẫm còn nghĩ ngươi đi nơi nào, xem ra trẫm tới không phải lúc.”

“Hoàng Thượng.”, Phong Thiên Tiêu không có hành lễ, lại đem quần áo trong tay bao lấy nửa thân trần của Văn Kinh, đem y chặt chẽ ôm vào trong ngực, “Ngài sao không ở đại sảnh mà lại ra hậu viện?”

“Ta đưa Hoàng Thượng tới, tiện nhìn xem bảo bối của ngươi.”, Tô Hàm bảo bọn người tả hữu hai bên lui ra, cười, “Ngươi không đi tiền đình cùng với quận chúa của ngươi, lại ở trong này đối với tên khâm phạm ái muội không rõ, không biết là dụng ý gì?”

Hoàng Thượng? Văn Kinh trong lòng chấn động một chút, tổng cảm thấy được thanh âm nam nhân này cùng thanh âm một người dị thường tương tự, cũng không dám xác nhận. Lại nghe được một thanh âm quen thuộc vang lên, trong đầu nháy mắt hiện lên cái ngày thương mang kia, vây ở quanh thân là huyết khí cùng mai hương nhàn nhạt, trong lòng đau xót, y đột nhiên bật cười, “Nguyên lai ngươi chính là tên hôn quân kia.”

“Câm miệng!”, Phong Thiên Tiêu nghĩ muốn ngăn cản lại bị y tránh ra, tuy mắt không nhìn thấy nhưng công lực vẫn còn, một cái lắc mình liền đến trước mặt nam tử kia, đánh ra một chưởng, “Chính là ngươi hại hắc thẩm như vậy!”

Chưởng còn chưa đụng đến người nọ, đã bị kinh phong phía sau cản khai đi, cước bộ lảo đảo lui ra phía sau vài bước.

“Làm càn! Nơi này đâu phải là nơi ngươi có thể tùy tiện giương oai!”, là thanh âm của Phong Thiên Tiêu.

Lướt đến bên người y là hơi thở của kẻ kia, ra tay tất nhiên sẽ không nhẹ. Bàn tay dừng ở trên mặt thanh thúy ba một tiếng, lực đạo quá lớn làm cho Văn Kinh không có chút chuẩn bị cản phải môi, chảy ra tơ máu.

Phong Thiên Tiêu nhìn thấy liền đau lòng, đưa tay muốn đỡ y, mới vừa chạm tới đã bị y né ra, cười thật sự là lạnh như băng. Phong Thiên Tiêu cũng bất chấp, lấy tay chặt chẽ đưa y ôm lấy, lau đi vết máu nơi khóe miệng.

“Phong ái khanh, chuyện ngươi nhận lời trẫm thế nào rồi?”

“Thần thất chức, thỉnh Hoàng Thượng điều tra.”, Phong Thiên Tiêu trả lời thực đậm mực, thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại.

Nhâm Đình cười lạnh một chút, nhẹ nhàng giơ tay. Một đám thị vệ cung đình hô lập lập vây lấy tiểu đình chật như nêm cối.

”Hoàng Thượng có ý tứ gì?”

“Phong ái khanh phá án có công trẫm tất nhiên không nỡ giáng tội, thấy hôn lễ giữa ngươi cùng Quân chủ sắp đến, ái khanh vẫn là nên trước hết chuẩn bị tốt cho hôn lễ. Trẫm hôm nay phải đem ngươi này đi, ái khanh ắt sẽ không ngăn cản.”

“.....”

Văn Kinh lạnh lùng cười, không chút do dự xoay người hướng bọn người kia đi đến, lại bị Phong Thiên Tiêu một phen kéo trở về, “Thỉnh Hoàng Thượng cho thần một ít thời gian.....”

“Ba ngày.” Nhâm Đình cười, gương mặt tuần đĩnh âm trầm, “Ba ngày sau trẫm phải có đáp án. Nếu không, trẫm không ngại ngự thẩm.”

“.....”

“Người đâu! Bãi giá hồi cung.”

“Cung thỉnh Hoàng Thượng.”

Khi có một kẻ đi ngang qua người Văn Kinh, trên người tản mát ra làn hương nhàn nhạt, Văn Kinh sắc mặt rớt cuộc thay đổi một chút, một phen nắm lấy ống tay áo người nọ.

“Thế nào. Văn công tử tính nói cho ta biết sao?”, là tên nam nhân ở Đại mạc. Văn Kinh thay đổi sắc mặt, lạnh lùng hỏi, “Văn Thản Nhiên, ở nơi nào?”

Người nọ đột nhiên bật cười, đem y đẩy đến bên Phong Thiên Tiêu, phát tay áo mà đi, “Người tự lo cho thân mình đi.”

Phong Thiên Tiêu tiếp được thân thể kia, phân phó, “Người đâu, đưa y trở về phòng.”

Nghe được lời này, nam tử đang được tiền hô hậu ủng đi ra ngoài cửa cước bộ đột nhiên dừng, quay đầu lại cười lạnh nói, “Trẫm không nhớ khâm phạm triều đình có lễ ngộ này, nếu như Phong ái khanh không có thiên lao, trẫm không ngại cho hình bộ cấp thiên lao cho ái khanh sử dụng.”

“Không phiền Hoàng Thượng lo lắng.”

Phong Thiên Tiêu cúi đầu nhìn vẻ mặt đậm mạc của Văn Kinh, thở dài thật sâu, “Đưa y đến địa lao.”

Nhâm Đình nghiêng đầu lạnh lùng cười, xoay người phát tay áo mà đi.

Tô Hàm vỗ vỗ vai Phong Thiên Tiêu, hắc hắc cười, “Phong huynh, không thể trách Hoàng Thượng nhẫn tâm, ai bảo người yêu kẻ nào không yêu lại yêu người của Tiêu Diêu Lâu.....”

“Tô đại nhân đi hảo, không tiễn!”

Lời đuổi khách rõ ràng lại khiến cho Tô Hàm bật ra một trận cười quái dị, “Đến thời điểm tất yếu, tại hạ sẽ trợ cho Phong huynh một chút lực. Phong huynh hảo tự lo thân.”

Phong Thiên Tiêu một chút cũng không để ý đến, ánh mắt lạnh lùng lo lắng nhìn đám người đi xa, một quyền hung hăng nện ở trên cột đình điêu khắc màu trắng.....

*

Trong nhà lao Phong phủ

Khi bị đưa đến lao, thật rất ít có bộ dáng của lao ngục. Văn Kinh nghiêng đầu nghe được tiếng người bận rộn bốn phía, trải đệm chăn, đặt hỏa bồn, một giường cừu y da thú để ngăn chặn hàn khí. Không khỏi nhếch miệng cười.

“Có ý tứ gì?”

“Người không thể chịu lạnh.”

Lao cách hậu viện không xa, dần dần có thể ngửi được mùi hương thản nhiên của hoa đình hương. Văn Kinh vẫn không nói gì, xoay người chạm đến giường, nằm xuống, chỉ chốc lát liền nặng nề ngủ.

*

Nói là thời hạn ba ngày, Phong Thiên Tiêu lại cũng không đề cập đến chuyện tình Tiêu Diêu Lâu.

Nhưng rõ ràng, mỗi ngày sau khi từ hoàng cung trở về, Phong Thiên Tiêu một ngày so với một ngày càng vội vã. Có lẽ tên cầu hoàng đế đem đến cho hắn không ít áp lực, nhưng từ đầu đến cuối, Phong Thiên Tiêu thủy chung trầm mặc không nói lời nào mà chỉ ôm lấy Văn Kinh đến tận bình minh.

Buổi tối cách thời điểm ước định chưa đến một ngày.

Phong Thiên Tiêu uống rất nhiều rượu, lệnh tất cả người hầu lui ra, một mình đi vào lao. Thân thể tiêu tụy mà mỗi một bước đứng ở cửa lao thật lâu cũng không di động. Văn Kinh ngửi được mùi rượu, theo thói quen nghiêng đầu, lập tức rất nhanh liền quay mặt đi. Là lạnh lùng xa cách mà Phong Thiên Tiêu đã quen nhìn thấy cả tháng nay.

Một phen bóp nát chén ngọc trong tay, vài bước đi đến chụp lấy gương mặt Văn Kinh, bắt cặp con người trong treo nhưng lạnh lùng lại hoàn toàn không có thần thái kia đối diện với đôi mắt quyền cường của mình, “Người thật cái gì cũng không quan tâm?!”

“Người muốn ta quan tâm cái gì?”, Văn Kinh đột nhiên cảm thấy buồn cười, không khỏi bật tiếng cười nhạt.

“Người không thể bị bọn hán mang đi, không thể.....”

‘Chết’, từ này, trong miệng người nam nhân cho tới bây giờ chưa từng quan tâm sống chết kẻ khác thật lâu sau cuối cùng vẫn không thể thốt ra. Văn Kinh cười lạnh, “Cho dù chết cũng hơn là cầu sống trước mặt người.”

“Vậy sao?”, Phong Thiên Tiêu chấn động một chút, một đôi bàn tay to lớn siết lấy vai y đến mức sinh đau, mơ hồ mang theo run rẩy. Văn Kinh ngẩng đầu, tuy nhìn không thấy lại có thể tưởng tượng trong hắc mâu kia tràn ra ý cười, nghe được thanh âm trầm ổn kia từ từ lên tiếng, “Ta không cho phép, muốn chết, cũng phải chết ở trước mặt ta!”

“.....” , người cơ rúm lại, Văn Kinh nháy mắt cúi đầu. Mới vừa rồi truyền vào trong tai y là thanh âm bi thương chưa từng có. Trong nháy mắt, Văn Kinh cơ hồ nghĩ đến có thể thấy được nước mắt của nam nhân này.

“Người đâu.”

“Có thuộc hạ.”

“Đưa y đến hình phòng.”

“Ân.”

Bàn tay áp chế đầu vai ruốt cuộc thả lỏng rồi rời ra, thay vào đó là hai đôi cánh tay thô bạo. Bộ khóa nặng nề chụp lên cổ, chế trụ cổ tay, lạnh thấu xương.

Văn Kinh cười, “Người sớm nên như thế.”, tiêu sái xoay người quay đầu, không lộ chút lưu luyến.

Luôn như vậy.

Chúng ta dây dưa, tựa như đã thật lâu. Không nói đến một đoạn gian khổ xan phong ảm lộ kia, không nói đến một đoạn chờ đợi xuyên việt hắc ám kia, cuối cùng chính là, cũng chỉ là, không kịp nói lời tái kiến mà thôi.

*

Quả nhiên là hương vị hình phòng, cùng Tiêu Diêu Lâu giống nhau như đúc. Tinh vị âm lãnh nồng đậm.

Đa số thời gian là chính mình giam hình nhìn thấy các loại dạng người huyết nhục mơ hồ bị giam hãm nơi này, đối với các hình cụ đều hãi đến chết lặng. Nhưng lần này bất đồng chính là, kẻ bị xiềng xích lại là chính mình, bóng lửa cùng đao phong trong trí nhớ khiến cho Văn Kinh không tự chủ được mà run rẩy.

“Sợ sao?”, phía sau truyền đến thanh âm của hắn, “Chỉ cần người nói, ta liền thả người.”

Văn Kinh nhổ ra một ngụm, nhắm mắt lại. Phong Thiên Tiêu lui về phía sau một bước, nắm chặt tay cơ hồ muốn rỉ ra máu, “Dừng hình! Cho đến khi y nói ra mới thôi!”

Đã thủ bên cạnh do dự một chút, từ trên tường lấy ra roi da nhúng vào nước. Roi này tuy có phẩm chất bình thường, nhưng lại làm từ da cá sấu mà nước hán tiến cống, thô nhuyển chắc chắn, nhận tính không giống bình thường. Một roi đánh lên, tuy sẽ không da tróc thịt bong, lớp da ngoài vẫn hoàn hảo, huyết nhục dưới da lại bị thối rửa, dù cho trong lúc hành hình chịu đựng được, ngày sau chữa thương phải cắt da phanh thịt thượng được mới có thể khôi phục, một hình này lại hơn đã pháp lương hình, ít người sau khi chịu phải loại hành hình này mà còn sống được.

Mới vừa giơ roi lên, tay đột nhiên bị người giữ lấy, quay đầu nhìn lại trở nên hoảng sợ, “Chủ nhân?”

“Lui ra. Ta làm.”

“Này..... Này hình phạt quá mức tàn nhẫn, chủ nhân cũng nên tránh đi. Thuộc hạ nhất định không phụ phó thác chủ nhân hỏi ra khẩu cung.....”

“Lui ra!”

“Ân.”, mọi người đứng ở một bên mắt thấy tình thế không đúng, hô lập lập toàn bộ liền đi ra ngoài, lưu lại hai người cùng một không gian trống vắng.

“Khụ khụ.....”

“Tiểu Bạch.”, Phong Thiên Tiêu đi lên đột ngột đưa y ôm vào trong ***g ngực, “Tất cả đều vì ta có nỗi khổ bất đắc dĩ.”

“Ta không muốn nghe.”, Văn Kinh lạnh lùng mở miệng, quay đầu đi. “Ngày ấy trong gió ta không thể nghe rõ lời nói kia, liền thuyết minh chúng ta không có đoạn duyên phận này. Người cần gì diễn trò sầu khổ cho ta xem. Văn Kinh ta đã sớm nói qua, tình nguyện chết cũng hơn là làm cầu sống bên cạnh người!”

Phong Thiên Tiêu đột nhiên cười lạnh, lui ra phía sau một bước, giống như do dự điều gì. Sau một lúc lâu, đột nhiên phát tay xoắn tới một roi, trong tiếng kêu đau đớn của Văn Kinh mơ hồ nghe được tiếng gầm như dã thú bị thương của hắn, tựa như mang theo nước nỡ, “Người nói a!!! Bọn hắn là ai?..... Xem như ta cầu người.....”

Văn Kinh đột nhiên cảm thấy buồn cười, cho nên rõ ràng cười to ra tiếng. “Cầu ta? Cho tới bây giờ chưa từng nghe qua chuyện buồn cười như vậy.”

Phong Thiên Tiêu cũng không nói, dưới ánh lửa phiêu diêu nhìn không rõ biểu tình trên gương mặt hắn. Đau đớn từ vết thương xé rách trên thân khiến cho Văn Kinh hiểu được, hắn thật sự quất roi không lưu tình.....

“Ách.....” , lại là một roi quất vào ngực, tựa như nghe được một âm thanh vỡ nát rất nhỏ, đau đớn đã không còn cảm nhận được, từ miệng như có thứ gì trào ra, chảy xuống ngực, thần chí cũng trở nên mơ hồ.....

*

Vào thời điểm tỉnh lại, thân vẫn đang ở hình phòng, bốn phía thực im lặng.

“Ách..... Khụ.....”

“Vì sao! Người lại không nói.....”, Phong Thiên Tiêu cúi người cười, dùng tay áo lau đi máu tràn ra khoe miệng y, ngón tay vuốt ve hai gò má tái nhợt, ngưng nhìn thật lâu, “Tiểu Bạch, chúng ta thật sự không thể quay đầu.”

Văn Kinh có chút không rõ, chỉ là trực trực nhìn.

Phong Thiên Tiêu nhẹ nhàng một tay ôm lấy y, dùng sức ôm vào trong ngực, rồi sau đó cúi đầu hôn lên trán y, thực ôn nhu lại có chút lạnh như băng. “Tổn thương người, ta lại không thể nói lời xin lỗi.”

Văn Kinh rõ ràng cảm thấy thân thể hắn run rẩy, tựa hồ có thứ chất lỏng gì tích tụ ở trên mặt mình, dọc theo hai má thấm vào tóc, lạnh lạnh.....

Hắn khóc? Văn Kinh sửng sốt một chút. Sau khi ta bị người phản bội, ta còn không rơi lệ mà người lại khóc?

“Chúng ta đi thôi.”

Đi nơi nào?

Phong Thiên Tiêu như nhìn ra nghi vấn của y, như trước cười cười, “Người biết, ta không nỡ để người chết. Nhưng ta lại càng không muốn người rơi vào trong tay Nhâm Đình. Như vậy, người có hận ta không?”

Văn Kinh tựa đầu quay lại, con ngươi u tối lẳng lặng nhìn hướng Phong Thiên Tiêu, “Hận? Ta có thể sao?”

“Dù là hận ta, ta cũng vui vẻ.”

“Ta không có thứ tình thần kia.”

Phong Thiên Tiêu cũng không nói thêm gì, chỉ không nói một lời giúp Văn Kinh chà lau sạch sẽ thân thể, vẫn khởi mái tóc dài. Sau đó không lên tiếng ôm y xuất môn, quả nhiên thời tiết tháng năm, ánh mặt trời tuy không mãnh liệt nhưng cũng hơi hun nóng.

Vào lúc đi ra sân, hần nhẹ nhàng đem một thứ gì đưa đến trong tay Văn Kinh, hương khí trong trẻo nhưng lạnh lùng nhã trí, là đỉnh hương ở hậu viện.....

Lên ngựa.

Ra phủ.

Xuyên qua đám người hi nhường ở ngã tư đường.

Chim tước trù thu hương dã.

Gió thổi bay những sợi tóc mềm. Phía sau truyền đến âm thanh đỉnh đương của đao kiếm giao nhau, nhưng từ đầu đến cuối đều không có người nào lên tiếng, Phong Thiên Tiêu đem y nhẹ nhàng ôm ở trong lòng, giống như che chở tình nhân âu yếm của mình. Văn Kinh cười cười, tựa đầu vào ngực Phong Thiên Tiêu, tâm cũng càng ngày càng thả nhiên.....

*

“Đã đến.”

Không biết đi đã bao lâu, từ nơi ẩm áp đến chỗ hàn khí bức người, Văn Kinh chỉ nghe thấy Phong Thiên Tiêu ở bên tai khẽ nói gì đó, mới vừa tỉnh lại đã bị hần ôm xuống ngựa.

“Ách.....”

Y không rõ mình đang ở nơi nào, có chút mờ mịt nhìn chung quanh, lại vẫn là tối đen một mảnh. Có cơn gió kịch liệt từ phía dưới thổi tới đem tóc dài cuốn bay.....

“Nơi này là Lâm Sơn phía sau kinh thành“, Phong Thiên Tiêu buông tay để y trạm định, lui lại, “Chúng ta hiện tại ở ngay tại vách núi Lâm Sơn.....”

“Nga.”, Văn Kinh ứng thanh, hơi hơi giật giật chân, nghe được có vụn đá lục lục rơi xuống, dừng lại.

“Kinh.”

“Ân?”, đây là lần đầu tiên Phong Thiên Tiêu gọi tên y. Văn Kinh đối với mỗi thâm ý này hiểu rất rõ ràng, nghiêng đầu nhợt nhạt cười.

“Ta thích người.”

“Ân.“

“Ta yêu người.”

“Ân.”

“Ta không muốn động thủ tổn thương người, lại càng không muốn người rơi vào trong tay bọn hần.....”

“Ta biết.”, Văn Kinh không chờ hần nói xong, chỉ tựa đầu chuyển hướng Phong Thiên Tiêu. “Phong Thiên Tiêu? Người đã nói sẽ không gạt ta, có phải hay không?”

“Ân.”

“Đi đến bên người người, cần mấy bước?”

“Trước, phải, bảy bước.”

“Ân.”, Văn Kinh mỉm cười, thật cẩn thận bắt đầu bước, cước bộ chậm rãi, một, hai, ba.....

Đứng lại ở bên người hần, con người trống rỗng lẳng lặng ngưng nhìn khuôn mặt Phong Thiên Tiêu.

Phong Thiên Tiêu lẳng lặng nhìn nhất cử nhất động của y, giống như phải đem dung nhan kia khắc vào cốt tủy, thấy y chậm rãi vươn tay, sờ soạn hình dáng của hần, rồi sau đó ngón tay cái nhẹ nhàng chạm trên môi hần, dừng lại một hồi lâu mới thu tay về, quay đầu, chậm rãi theo đường cũ quay về bên bờ vực.....

“Ta yêu người.”, trong ngữ khí mang theo kiên định, ôn nhu, quyết tuyệt khiến cho Phong Thiên Tiêu bất giác mặt đã đầy lệ ngân.

Văn Kinh cúi đầu đem môi chạm vào ngón tay đã chạm lên môi Phong Thiên Tiêu kia, rồi sau đó ngẩng đầu cười khẽ, lui về phía sau.....

Bạch y bay múa bị gió cuốn nhập không trung, hoàng hôn bi thương, yên tĩnh hiểm hác, gió đêm vi huân, trên đời đến tột cùng có cái gì là mãi mãi không thể nào trải nghiệm?

Bất đắc dĩ, chính là lưu lại trong trí nhớ chúng ta, đã chứng minh những kí ức vẫn sống động trong tâm trí, mảnh kí ức quá vắng yên. Hết thấy đều là hoa trong gương trăng trong nước, phù dung sớm nở tối tàn. Mảnh tình chân thành kia, mỗi hận khắc cốt ghi tâm kia, cuối cùng cũng chỉ là một mạt huân hương trong trí nhớ....

Ai từng nói, thối hơi cho nhau giữ ả, giúp nhau trong lúc hoạn nạn, cũng không bằng quên đi tất cả cùng nhau chu du giang hồ? Chúng ta có thể cứ như vậy quên đi tất thấy chu du giang hồ không? Không hề có bi ai dấy đưa, không hề có cái gọi là không thể vứt bỏ.

Phong Thiên Tiêu rõ ràng thấy được nước mắt của y, cũng thấy được quyết tuyệt của y, nhưng cũng không thốt ra một lời, thân hình cao lớn thậm chí ngay cả động cũng không động, nước mắt như thế nào cũng không ngừng lại được.

*

“Chủ nhân.....”, có người đến bên cạnh đưa cho hắn cấp hàm từ hoàng cung truyền tới, hắn xem nhưng cũng không nâng tay lên.

Tê toái, hắn lạnh lùng mở miệng, “Thông báo Tô Hàm, Tiêu Diêu Lâu Vong Ưu, khiêu nhai thân vong.”

“Ân.” Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Tiêu Diêu Lâu Vong Ưu chết!

Năm Kiến Nguyên thứ tám, ngày mười tháng năm, chết tại Lâm Sơn ở kinh thành.

Tin tức kia trong vòng ba ngày ngắn ngủi đã truyền đi khắp đại giang nam bắc. Có người không thể ra tay báo thù mà thở dài, có kẻ thấy cừ nhân đã chết mà vui mừng, càng có nhiều kẻ chờ mong Tiêu Diêu Lâu cùng triều đình Lục Phiến Môn đấu đá. Có tin tức nói, Tiêu Diêu Lâu đối môn chủ Lục Phiến Môn hạ lệnh đuổi giết, hai đại cao thủ Xuy Sầu cùng Lãnh Tình đồng thời truy sát, cũng có người đánh cá xem giữa hai môn phái bên nào sẽ thắng bại.

Từ trong cung cũng truyền tin ra, nói là đương triều thiên tử vào ngày hôm sau Vong Ưu chết, không hiểu sao long nhan giận dữ, sai người trách phạt một gã nam tử thân phận phi thường đặc thù thần bí, cơ hồ suýt mất mạng. Có người nói hắn vốn là quận mã lại dám kháng chỉ cự hôn, có người nói hắn tự thả đi khâm phạm triều đình, cụ thể như thế nào cũng không ai biết rõ.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã ba năm, Tiêu Diêu Lâu cùng Lục Phiến Môn như trước tồn tại trên giang hồ, vẫn luôn đối đầu. Con người vốn dễ quên, lại chỉ quan tâm đến người mới, vật mới, tin tức mới.

Vong Ưu chết, đã dần dần bị người quên lãng. Cho nên, khi ‘Hận’ thay thế ‘Vong Ưu’ lên vị trí ngũ đại thủ tịch sát thủ, tin tức này so với tin Vong Ưu chết năm đó lại càng chấn động vài phần. Mỗi người lại suy đoán xem ‘Hận’ là ai?

Đoán chỉ là đoán, ‘Hận’ cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện trước mặt người khác, cho nên thân phận của y vẫn là một điều bí ẩn.

Lục Phiến Môn là nơi nhận được tin sớm nhất. Phong Thiên Tiêu lúc ấy đang ở phủ đệ của Tô Hàm uống trà, khi nhận được báo thiệp của ‘Hận’ Tiêu Diêu Lâu đưa tới, hắn chỉ sững người một chút lại cười rộ lên. Trong báo thiệp ngoại trừ một chiếc khăn lụa trắng bao bọc đóa hoa đình hương đã héo tàn ra còn một trang

giấy nhỏ nhỏ, chữ viết thật nhỏ, từ chỗ Tô Hàm không nhìn thấy. Lại nói tiếp, hai người kia vốn giao tình không sâu, lại sau lần đó trở thành bằng hữu, tương giao thậm hảo.

“Người hình như rất vui vẻ”, Tô Hàm lấy một khối điểm tâm tỏa hương bốn phía đưa vào miệng, cười nói.

“.....”, Phong Thiên Tiêu đem hắc liếc mắt một cái, rồi ánh mắt chuyển qua món điểm tâm trên bàn, nhúu nhúu mày, “Đem thứ điểm tâm ngọt này ra xa một chút.”

“Thế nào? Hâm mộ ta sao?”

“.....”, Phong Thiên Tiêu trầm mặc một chút, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Mùa hạ vừa qua, mang theo dư vận nóng bức, “Y nhất định sẽ đến.”

“Lại nói đến năm đó thả y đi, Nhâm Đình thiếu chút nữa đem người đánh chết, ta nhìn người thật ra rất thích ý.”

“.....”

“Người không phải đến bây giờ còn hận ta nhiều chuyện khiến cho hắc trượng hạ lưu nhân?”

“....”

“....”

“Y sẽ không chết, vách núi Lâm Sơn ta đi qua rất nhiều lần, dưới vực mười thước có một gốc cây cổ thụ thân rời núi nhai, ta từng đi xuống dùng khóa đem nó cố định, hơn nữa.....”

“Hơn nữa người còn tại sơn động dưới vực an bài cao thủ.....”

“Biết còn hỏi.”

“Sách, người thật dụng tâm lương khổ, chính là không biết Tiểu Bạch của người có hiểu được phân tình của người không. Bị người bội tình bạc nghĩa không nói, còn buộc y khiêu nhai, sách sách. Huống hồ mắt y không thể thấy, trên người có thương tích, phỏng chừng là dữ nhiều lành ít.....”

“Sẽ không. Với khinh công của y, đương kim võ lâm ít người có thể sánh, đừng nói đến một gốc cây cổ thụ, e là một cây cỏ nhỏ cũng có thể cứu mạng y.”, Phong Thiên Tiêu nhếch miệng cười khế, “Y sẽ không cam tâm. Cho nên y sẽ trở về báo thù.”

“Xem bộ dáng người rất là trông đợi a, bên Tiêu Diêu Lâu nói gì?”

“.....”, Phong Thiên Tiêu chỉ là cười cười cầm đỉnh hương trong tay dùng khăn lụa thật cẩn thận bao lấy rồi cẩn thận thu vào trong ***g ngực, cái gì cũng không nói. Trên đó chỉ có vài chữ ít ỏi, sắc bén mà giản khiết—‘Cừu này không báo, thế không làm người.’

*

Nhoáng một cái đã là năm năm.

Quan hệ giữa Tiêu Diêu Lâu cùng triều đình vẫn luôn ái muội không rõ. Nghe Tô Hàm nói thiên tử đương triều từng đối với một gã đại phu bình thường của Tiêu Diêu Lâu niệm niệm không quên, thậm chí không cần giang sơn không quản mỹ nhân, đáng tiếc chính là người kia sớm có người trong tim nên căn bản không lĩnh tình của hắn, cho nên đối với loại người muốn gió được gió muốn mưa được mưa mà nói, là một chuyện không chấp nhận được. Cho nên tâm tình muốn đem Tiêu Diêu Lâu đập bằng tự nhiên có thể lý giải.....

Nhưng mà năm năm này, Tiêu Diêu Lâu tựa hồ bất động thanh sắc tránh đi tất cả chuyện tình có thể gây xung đột với Lục Phiến Môn hay nói chính xác hơn là triều đình, hơn nữa không hề vì chuyện Vong Ưu mà báo thù.

Rồi sau đó không bao lâu, cử quốc đại hạn, ba trăm vạn lương triều đình hạ lệnh phát ra vô có mất tích. Lục Phiến Môn môn chủ cùng đương triều hợp lực điều tra án này. Bởi vì vụ án phân phần phức tạp, số quan viên liên quan cực kỳ khổng lồ, nhưng hai người chỉ dùng thời gian hai tháng đem chủ mưu cùng bọn người liên quan một lưới bắt hết, truy hồi hơn tám phần lương khoản giúp nạn thiên tai. Sau bởi vì chủ

muội cùng hoàng thất có quan hệ thâm sâu, cho nên sau khi truy hồi lương khoản, việc này không thể làm rõ.

Nhưng Tô Hàm cũng không cam tâm, ba phiên hai lần tấu báo triều đình, lại liên hợp với Lục Phiến Môn đem tội chứng nhiều năm qua tuyên đọc, nhất thời khiến cho dân oán sôi trào. Hoàng đế Nhâm Đình không thể không chiêu cáo thiên hạ đem biếm kẻ kia làm thứ dân, mà trong tội chứng lần thứ hai này đề cập đến án Văn gia hối lộ mua quan bán chức.....

Bởi vì đại đương gia Văn gia Văn Thản Nhiên nhiều năm trước trốn đi mất tích, Văn gia do huynh trưởng Văn Đình Nhiên kế thừa gia nghiệp. Người này lòng quá trọng danh lợi, nhiều lần khuynh tẫn gia sản lấy lòng quyền quý, Văn gia lão Nhị, lão Tam được quan chức lại ăn chơi đàng ***, ngư nhục hương dân, cuối cùng rơi vào kết cục trầm đầu toàn gia.

“Đây là kết cục người muốn nhìn thấy sao? Người cần gì hại Văn gia hấn diệt môn mới cam tâm?!”

Tô Hàm lạnh lùng cười, cầm tửu chén trong tay đưa cho nữ tử tiểu lệ hầu hạ bên cạnh, “Chuyện giữa ta và hấn, không phiền người lo lắng.”

“Nói thật dễ dàng.”

“Là hấn phụ ta trước. Dù công hay tư, đều là trừng phạt đúng tội Văn gia hấn!”, trên khuôn mặt tao nhã của Tô Hàm đột nhiên khơi mào một mặt lạnh lẽo ý cười, con mắt tế dài hơi hơi liếc nhìn hướng nam tử đứng ở dưới trời chiều cách đó không xa, cố ý vô tình cao giọng, “Huống chi người tiểu đệ hấn muốn gặp nhất nhận được tin tức này, làm sao lại không xuất hiện? Ta như thế vì hai người các người suy nghĩ, sao lại không cảm tạ ta?”

Thân ảnh thon dài dưới tàng cây tĩnh mặc một hồi lâu, không nói một lời xoay người hướng đi ra ngoài.

“Người so với ta cũng không kém đa tình.”, Phong Thiên Tiêu biết hấn nói lời không thật lòng, nhưng cũng không thềm nói thêm.

“Không nên nói đến mấy chuyện không vui này. Trước đó vài ngày có thám tử hồi báo, y xuống núi.”

“Úc.”

“Mười năm người cùng triều đình ước định đã mãn, có tính toán gì không?”

“Cùng y thoái ẩn giang hồ.”

“Vậy hảo, người cũng mau dẫn y đi được càng xa càng tốt!”

“Điều kiện tiên quyết là ta còn sống, hơn nữa bắt được y.”

“Ta sẽ trợ người một chút lực, nhìn người suy sút nhiều năm như vậy, y lại không hay biết ta thấy thật không đáng.”

Phong Thiên Tiêu chỉ cười, “Không nói đến ta, người tra tấn Tứ ca của y như vậy, y nếu biết nhất định sẽ không buông tha người. Người cũng tự lo thân đi.”

“Ta nếu chết, cũng phải theo tâm nguyện của hấn.”, Tô Hàm ngồi dựa trên lan can chậm rãi cười, phát phát tay, “Sắc trời đã tối như vậy, còn tính toán muốn ta lưu người dùng bữa tối sao?”

Phong Thiên Tiêu biết hấn tâm tình không tốt, chính mình cũng tâm thần không yên, cho nên cũng không nhiều lời mà xoay người hướng đi ra ngoài viện.....

Mới vừa không đi được hai bước, thỉnh linh nghe từ lương đình trên đỉnh đầu phát ra một âm thanh cực nhỏ, hấn nhướng mày. “Ai?!”

Quay đầu lại xem, Tô Hàm đã bị người nọ bắt được, ngón tay thon dài ách trụ chỗ trí mạng của hấn, chỉ cần dùng một chút lực, trên trần thế sẽ không còn thấy người tên Tô Hàm này, mà nữ tử cùng ngồi với Tô Hàm đã sớm ngã chết một bên. Hấn không khỏi trong lòng rung mình, thân pháp thật nhanh!

“Các hạ là ai?!”

Phong Thiên Tiêu lạnh lùng mở miệng, tay đã cầm chuôi kiếm nhưng cũng không dám có chút động tác.

Lúc này sắc trời đã ám, chính trực mùa thu khí sáng trời cao, cho nên mặc dù mặt trời đã xuống núi nhưng vẫn nhìn ra dáng người. Người nọ thân hình tuy không thể nói trước khỏi ngô nhưng cũng cao ngất thon dài, khăn đen trên mặt che qua vết thương từ giữa lông mày kéo trên toàn bộ má phải, con ngươi thanh diệu lãnh ngưng không lộ cảm xúc nào. Nếu nhất định phải tìm một từ để hình dung biểu tình của người này thì đó là một từ ‘lạnh’.

Đúng vậy, liền chỉ một từ ‘lạnh’.

Không có cừu hận, chỉ có đậm mạc. Vô tình, sát khí, ngoan lệ..... Những cụm từ để hình dung ra một tên sát thủ đều tụ lại trên người y.

“Các hạ có ý gì?”

“Văn Thản Nhiên ở nơi nào?”, người nọ lạnh lùng mở miệng, rất là cao ngạo.

“Chết.”, Tô Hàm đột nhiên cảm thấy được sự tình có chút không đúng, trước khi Phong Thiên Tiêu mở miệng liền nói, “Khi hắn trên đường đi hành hình, đã chết.”

“Hảo. Thật hảo.”, người nọ đột nhiên cười rộ lên, “Hắn đã chết, lưu người cũng vô dụng.”

Đang nói chuyện, bàn tay y liền biến trở thành chưởng hướng ngực Tô Hàm chụp tới, Phong Thiên Tiêu nhìn ra liền rút kiếm tiến lên ngăn cản chưởng thế của y, kéo dài thời gian, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Tô Hàm đang phát ra sát khí ngày càng dày đứng cạnh bên, quát, “Đi, chờ chết sao?”

“Bất sống ! Ta phải hỏi y rốt cuộc tìm Văn Thản Nhiên có ý đồ gì!”

“Nói thật dễ dàng.”, Phong Thiên Tiêu một chút cũng không dám chậm lại tiếp được một chưởng, mới vừa chuẩn bị bảo Tô Hàm mau chóng rời đi, đột nhiên cảm thấy được chiêu thức cùng thân pháp người trước mặt thật quen thuộc, trong đầu linh quang chợt lóe, không chỉ tay chậm đi vài phần mà còn thốt lên, “Tiểu Bạch?!”

Người tới lại chỉ lạnh lùng đem hắc liếc mắt một cái, thừa dịp khoảng thời gian hắc ngậy người, một chưởng bổ trúng ngực Phong Thiên Tiêu, đưa hắc đẩy lùi hơn ba bước.....

“Ách, Tiểu Bạch, là người đúng hay không.”, Phong Thiên Tiêu tuy là khí tụ nơi bụng, khí huyết cuộn cuộn nơi yếu hầu, nhưng con ngươi nóng rực cũng không chớp một lần, nhìn chăm chăm nam tử đứng ở cách đó không xa, “Ta sẽ không nhận lầm người.”

“.....”, người nọ chỉ là đem ánh mắt tạm dừng ở trên mặt Phong Thiên Tiêu, liền bay nhanh tránh đi. Tuy chỉ tiếp xúc trong một cái chớp mắt ngắn ngủi, vẻ trào phúng trong mắt y lại được Phong Thiên Tiêu nhìn thấy rõ ràng, trong lòng đột nhiên cứng lại.

Từng tưởng tượng qua vô số trạng huống cùng y gặp mặt, đã nghĩ tới y sẽ cừu hận, sẽ cười nhạo, sẽ vô tình, cũng không nghĩ hôm nay nhìn thấy vẫn thấy tim như bị đao cắt.....

“Tiểu Bạch!”, thấy y lại cất bước hướng đi đến chỗ Tô Hàm, Phong Thiên Tiêu vội vàng nâng thân dậy, lại bởi vì chịu nội thương mà há mồm sặc ra huyết. Nam tử cũng không quay đầu, đi đến đứng trước mặt Tô Hàm, “Tô đại nhân, người muốn Văn phủ toàn gia xử tử cùng ta không quan hệ, nhưng không nghĩ đến người ngay cả Thản Nhiên cũng không buông tha! Hai người các người, quả nhiên là đủ ngoan.....”

Tô Hàm nhú nhú mày, tuy là tánh mạng bị đe dọa nhưng không chút nào cảm thấy sợ hãi, ngược lại quay đầu hướng trên cây không xa liếc mắt một cái, nhếch môi cười, “Quả nhiên là Văn Kinh, hôm nay đến, rốt cuộc là giết ta? Tìm Văn Thản Nhiên? Hay là giết Phong Thiên Tiêu?”

“Toàn bộ.”

“Ha ha ha ha..... Chuyện đó đâu tùy người quyết định.”, Tô Hàm vỗ vỗ tay, một đám người từ ngoài viện tiến vào, đem cái hậu hoa viên nhỏ nhỏ vây chặt như nêm cối!

“Tô Hàm!”, Phong Thiên Tiêu tựa vào cột chậm rãi đứng dậy, “Có ý tứ gì.”

“Văn gia dư nghiệt còn hai người, sao có thể không trừ tận gốc!”

“Người!..... Khụ.....”

Văn Kinh nhìn quanh bốn phía lại chỉ nhếch môi ảm đạm cười, “Thế nào, Tô đại nhân nghĩ những người này có thể vây được ta sao?”

“Ta đương nhiên tin tưởng bản lãnh ‘Hận’ của Tiêu Diêu Lâu, cho nên tự nhiên sẽ không chuẩn bị mà đến.”, Tô Hàm cười vẫy tay, đám người di động lộ ra một khoảng ở giữa, Văn Thản Nhiên bị hai người áp tải đến trước mặt Văn Kinh, “Thế nào, hoặc là bây giờ ngươi đi lưu lại Tứ ca của ngươi, hoặc là liền thúc thủ chịu trời.”

Văn Kinh lạnh lùng cười, rốt cục quay đầu nhìn về phía Phong Thiên Tiêu, “Quả nhiên không hổ là tác phong của ngươi!”

“.....”, Phong Thiên Tiêu đứng lên, chỉ lẳng lặng ngưng nhìn Văn Kinh, dưới chân lão đảo được Tô Hàm một phen đỡ lấy, “Ngươi đâu, Phong huynh mới vừa rồi chịu vết thương nhẹ, mau đưa hân hưu dưỡng, thỉnh hảo đại phu đến.”

“Ân.”

Phong Thiên Tiêu nhíu mày muốn tránh thoát lại phát hiện Tô Hàm liếc hân một cái, biết Tô Hàm sẽ không thương tổn Văn Kinh, yên tâm rất nhiều, định định nhìn bóng dáng Văn Kinh thật lâu, một ngữ không nói xoay người rời đi.

Văn Kinh nghe được cước bộ hân dần dần đi xa, thân hình cứng đờ, tay trường kiếm cầm trong ba một tiếng ném trên mặt đất, cũng không hề nhìn Tô Hàm mà quay đầu nhìn Văn Thản Nhiên một thân dáng vẻ hào sảng, nâng tay cởi đi mảnh hắc sa che mặt, nhợt nhạt cười, “Thản Nhiên ca, nhiều năm không gặp, hoàn hảo không?”

Văn Thản Nhiên có lẽ là bị vết sẹo trên mặt y dọa hoảng sợ, lại chỉ trong chớp lát từ khiếp sợ đau lòng chuyển thành ôn nhu quen thuộc, “Ta rất nhớ ngươi.”

“Ân. Ta cũng vậy.”

“Ngươi đi đi.”

“Nói điều ngu ngốc gì đó.”, Văn Kinh đột nhiên bật cười, “Muốn đi cũng phải dẫn ngươi.....”

Văn Kinh nhìn thấy thần sắc Văn Thản Nhiên càng ngày càng thống khổ đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không đúng, cảm thấy thật kỳ quái, cúi đầu hoảng sợ phát hiện trong trường bào rộng mở của Văn Thản Nhiên có những vết đỏ trên bạch y, trong lòng hoảng hốt, “Thản Nhiên ca!!”

Tô Hàm nghe được thanh âm Văn Kinh không ổn, bước nhanh tiến lên phía trước, nhất thời ngây ngốc, “Thản Nhiên.....”

“Không phiền ngươi lo lắng tróc nã hai người bọn ta, ngươi cũng không cần trăm phương ngàn kế để mua mạng ta.”

“Ngươi nói cái gì!!”

“Ta nói cái gì ngươi tự nhiên hiểu được. Muốn ta chết, chỉ cần nói một câu, Tô đại nhân cần gì phí sức lo lắng. Văn Kinh mười hai năm trước đã không còn là người của Văn gia, nếu như ngươi còn nhớ rõ giao tình, thả y đi đi.....”

“Thản Nhiên!!!! Đại phu!! Mau đi thỉnh đại phu!”, thấy thanh âm hân dần dần nhỏ đi, Tô Hàm đột nhiên tay chân hoảng loạn, quỳ xuống một tay ôm lấy Văn Thản Nhiên, cũng không nghĩ lại bị Văn Kinh giơ tay đánh hân ngất đi, đem Văn Thản Nhiên đang hôn mê ôm lên, “Quả nhiên là cùng một hạng người!”

*

Văn Kinh mang theo Văn Thản Nhiên biến mất. Tô Hàm tựa như phát cuồng ở kinh thành quật ba thước tìm kiếm lại như trước không tìm được hai người kia, như dã thú vọt tới Phong phủ. Phong Thiên Tiêu cũng trưng ra vẻ mặt lạnh lùng như băng, nửa ngày cũng không nói gì.

“Y đi đâu?”

“Ta làm sao biết?!”

“Văn Kinh đến giết ngươi, ngươi sao lại không biết y ở nơi nào?!”

“Nói không biết là không biết!”, Phong Thiên Tiêu lạnh lùng mở miệng. Nội thương vốn là chưa khỏi hẳn, hơn nữa vất vả cả ngày khiến hắn nhanh chóng trở nên tiều tụy. Tô Hàm cũng vậy, nguyên bản phong lưu phóng khoáng cũng không hảo hơn hắn vài phần, khí chất tuấn nhã tư văn đã sớm tiêu mất chín phần, nếu không phải không có võ công, sợ là đã sớm cùng Phong Thiên Tiêu bính cái người chết ta sống.....

Nửa tháng sau—

Phong Thiên Tiêu từ quan, sau cho lập môn chủ khác. Một phong mật hàm lại gửi đến Phong phủ, không viết gì nhiều lời mà chỉ có hai chữ, Lâm Sơn, đã khiến cho Phong Thiên Tiêu vẫn mang khuôn mặt tuấn tú mỗi một tiêu tụy một trận mừng rỡ như điên.

Một khoảng thời gian sau, Phong Thiên Tiêu trắng đêm canh giữ ở Lâm Sơn, gia phó đưa cơm đến thường để lại thức ăn liền bị hắn lệnh trở về, cho đến đêm thứ tám....

Ngày đó đêm lạnh như nước, trên bầu trời tối đen lộ ra mảnh trăng khuyết lãnh bạc, không có gió. Bóng đêm như nước, nhìn không ra màu sắc, chỉ cảm thấy nó không vội không chậm lan ra, Văn Kinh liền như vậy một thân tố y xuất hiện ở trước mặt Phong Thiên Tiêu.

“Tiểu Bạch.”, Phong Thiên Tiêu sắc mặt vui vẻ vội vàng xoay người ngồi dậy. Con người quyền cường trực trực nhìn chăm chăm thân ảnh thon dài của Văn Kinh, làm như phải bù lại tương tư nhiều năm, một lần xem đủ.

“Đương lang”, có cái gì rơi trước mặt Phong Thiên Tiêu, hắn cúi đầu, là kiếm!

“Tiểu Bạch?”

“Nhặt lên. Ra chiêu đi.”

“Ngươi biết rõ ta sẽ không đối với ngươi động thủ.”, Phong Thiên Tiêu cười khổ một chút, ngẩng đầu nhìn dung nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng dưới ánh trăng, so với tám năm trước đã bỏ đi tính cách hài tử trực trác mà trở nên đậm bạc không kèm chế được. Nếu nói trước kia Văn Kinh là nước, sinh động mà linh khí bức người, Văn Kinh hiện tại chính là băng, ngưng trác mà đậm định tự nhược.

Dáng người thon dài cao ngất, so với bảy tám năm trước đã cao lớn không ít, tố y trên người, suối tóc dài đến thắt lưng được buộc lại sau đầu. Trong con người trừng triệt không có một tia ấm áp, lại thêm vẻ lạnh lùng xa cách. Vết sẹo thật dài trên má phải kéo dài đến sau tai, phá hư gương mặt thanh tú, làn da trắng bệch dưới ánh trăng càng tăng thêm vẻ ghê người.

“Thu hồi tự trách cùng xin lỗi dối trá của ngươi, động thủ đi.”, Văn Kinh lạnh lùng mở miệng, “Tiểu Bạch năm đó đã chết, hiện tại đứng ở trước mặt ngươi chính là Văn Kinh thay hắn đòi công đạo mà thôi.”

“Hảo.”, Phong Thiên Tiêu mỉm cười. Văn Kinh tựa hồ thấy được một Phong Thiên Tiêu cuồng phóng không kèm chế được, cười túng giăng hồ nhiều năm trước, tựa hồ thấy được nam tử đi theo phía sau mình khi thì diễn ngôn phúng ngữ, khi thì cuồng vọng tự phụ. Nhìn thấy tình tố sâu trong mắt hắn, nhưng y chỉ lạnh lùng cười, xuất kiếm chiêu, chiêu chiêu sát ý.

Phong Thiên Tiêu tự nhiên không dám chậm chạp.

Trong gió đêm, kiếm vũ tuyền phi, âm thanh đao kiếm giao nhau đinh đương, mũi kiếm quyết tuyệt, triển miên không có, ôn nhu không còn, dưới kiếm vô tình chính là sinh tử thành bại.

Kiểm hạ hơn bốn mươi chiêu, nơi khoe môi Văn Kinh ý cười càng tăng, hoành phách một kiếm, kiếm thể Phong Thiên Tiêu không kịp che chở, phía bên phải đã bạo ra một mảnh không môn. Dưới chân lui ra phía sau nửa bước nghiêng người nâng tay lên, y xoát một tiếng hạ tiếp một đường kiếm trên cánh tay phải của hắn, sâu có thể thấy được cốt!

Đang một tiếng ngân kiếm rơi xuống đất, Phong Thiên Tiêu che miệng vết thương, lui người ra sau hai bước, gương giọng cười nói, “Ta thua.”

Văn Kinh nhú nhú mày, nhìn kẻ nhận thua kia vẫn trương ra vẻ mặt tự phụ, lửa giận trong lòng không khỏi càng tăng, tay phải vươn ra, liền nghe thấy âm gian kiếm thế, xoát một kiếm đâm vào ngực Phong Thiên Tiêu, cười lạnh nói, “Một kiếm này, là người lúc trước ở đại mạc.....”

“Ta biết.”, Phong Thiên Tiêu như trước cười một chút. Mi gian không thấy chút thống khổ, huyết từ miệng vết thương sâu trong thịt trào ra, nhanh chóng thấm ướt lam bào tử.

Văn Kinh sắc mặt hơi đổi, giống như có chút không đành lòng rồi lại rất nhanh liềm đi trên gương mặt đậm định hờ hững. Cổ tay run lên, rút ra kiếm vút trên mặt đất, nhú mày dùng khăn lụa lau đi máu lưu lại trên tay, thản nhiên mở miệng, “Phong Thiên Tiêu, không cần một sương tình nguyện nghĩ người chết ta sẽ vui vẻ. Đồng tình đối ta mà nói là thứ quá xa xỉ, ta gánh không nổi.”

“Ta hiểu được.”

Văn Kinh nhìn thấy hấn hơi hơi nhắm mắt, chậm rãi theo gió đêm hướng vách núi đi đến. Phong Thiên Tiêu chỉ là nghĩ ngợi đôi chút, cũng không nói gì, trầm mặc đi theo phía sau y.

Đến bên vực, Văn Kinh dừng lại. Tay áo tổ sắc của y tung bay trong gió đêm, thanh âm bình thần vô ba theo bóng đêm nhập vào trong tai Phong Thiên Tiêu, “Sáu thước dưới vực có cây cổ thụ, bị người dùng khóa cổ định lại.”

“Ta biết.”, Phong Thiên Tiêu vẫn đang cười như trước nhưng thanh âm trả lời rõ ràng đã suy yếu đi rất nhiều.

“Năm năm trước ta sai người bỏ đi.”

“.....”

“Bằng không, trở ngại người khác muốn chết, rất không nên.”

Muốn chết?! Phong Thiên Tiêu chấn động, ngẩng đầu lên, tận nơi sâu thẳm trong tim nhói lên, trên mặt như trước cười đến không kèm chế được. “Àn. Nhưng ta lại cảm thấy thực cảm kích.”

Văn Kinh ở bên kia cười một tiếng, bởi vì đưa lưng về phía hấn, khiến cho hấn nhìn không thấy ý cười thủy bàn trong suốt nhiều năm trước kia, “Phong Thiên Tiêu, từ đầu đến cuối, người đều không có nói qua một tiếng thực xin lỗi.”

“Không cần thiết.”

Văn Kinh rút cuộc xoay mặt lại, suối tóc theo động tác quay đầu của y phi tán ở mi mắt khóe môi, nâng tay vén những sợi tóc đi, y định định nhìn Phong Thiên Tiêu một hồi lâu. Đột nhiên y bật cười, như cơn gió xuân ôn nhu ấm áp, “Như vậy người cũng nhảy xuống đi thôi.”

“Hảo.”

Phong Thiên Tiêu lên tiếng, từng bước từng bước đi đến rồi dừng lại bên người Văn Kinh, bàn tay tràn đầy huyết ô nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt của nam tử tuần lãng trước mặt, cúi xuống hôn lên trán y, “Ước định nhiều năm trước, còn tính không?”

“Tính.”

“Ta còn có yêu cầu cuối cùng.”

“Ta cự tuyệt.”, lời nói của Văn Kinh cũng thật lạnh như băng. Phong Thiên Tiêu sững sốt một chút, lại nghe y mở miệng, “Ta có thể buông tha người. Nhưng từ nay về sau, người vĩnh viễn không cần xuất hiện trước mặt ta. Chúng ta không ai nợ ai.”

Phong Thiên Tiêu trầm mặc nhìn y thật lâu, cuối cùng vẫn là từng bước lui về bờ vực, nét tươi cười mệt mỏi của hấn lại ít nhiều mang theo một phần thoải mái.

Có lẽ Văn Kinh như vậy mới thật là Tiểu Bạch trong trí nhớ. Không biết từ khi nào thiếu niên quật cường, ngạo khí bắt đầu mang theo biểu tình đậm mạc trầm tĩnh, im lặng mà thuần phục, trầm mặc thậm chí càng lúc càng dung túng cho ta lợi dụng.

Đã bao nhiêu lần y dùng ánh mắt trông đợi nhìn ta mà ta lại không thể đáp lại.

Mà hiện giờ, ta rút cuộc buông bỏ tất cả trách nhiệm, không hề quan tâm cả an nguy Lục Phiến Môn, người lại vĩnh viễn đóng lại tâm của người.

Người ngày xưa kiệt ngạo bất tuân mà nay lại mang vết sẹo đau thương như vậy, muốn ta làm sao có thể quên đi?

Khẽ lui một bước, những viên đá tốc lộc rơi xuống vực phát ra thanh âm phong bàn gào thét. Phong Thiên Tiêu trầm mặc nhìn thân ảnh đưa lưng về phía mình, cuối cùng cười, không chút do dự xoay người—

Thời điểm Văn Kinh quay đầu lại, bên vách núi đã không có một bóng người, đột nhiên bật cười, “Phong Thiên Tiêu, bị người chí yêu thương tổn, người giờ có thể cảm nhận được?”

Đêm lẳng lặng, chỉ nghe thấy thanh âm của gió, ánh trăng lưu động như sương tuyết cuối thu, sơ lạc một mảnh ngân bạch.....

*

Thời điểm xuống núi, y gặp Tô Hàm cùng Triều Khánh dẫn theo mấy người xông lên núi. Lúc Triều Khánh điên cuồng níu lấy Văn Kinh hỏi tung tích Phong Thiên Tiêu, y mới dần dần nhớ tới người này là lão nhân một đầu tóc bạc nhiều năm trước từng gặp qua ở Phong phủ, năm tháng thật không hề buông tha con người.....

“Thần Nhiên đâu?”

“Chủ nhân đâu!!”

“Chết.”

“Cái gì! Ai chết?!” hai người hai miệng đồng thanh, trong thanh âm lại dẫn theo tuyệt đại sợ hãi.

“Đều—chết—”, Văn Kinh cười, linh lãnh huy khai cổ tay bị ách trụ, “Thần Nhiên trọng thương không điều trị, ba ngày liền tạ thế, ta giúp hẩn phong quan nhập liêm. Phong Thiên Tiêu.....”

Tô Hàm chỉ nghe thấy Thần Nhiên chết, vẻ mặt khiếp sợ mờ mịt lui lại một bước, thì thào, “Không thể nào.....”

Văn Kinh nhếch miệng cười lạnh, “Một phần Thần Nhiên ta táng ở dưới chân núi Lâm Sơn, người nếu còn nhớ rõ tình xưa, ta không để ý người đi tế điện.....”

“Chủ nhân đâu!!! Hẩn ở đâu?!”

“Phong Thiên Tiêu nhảy vực tự tử, hiện tại đi tìm thi thể hẩn, có lẽ vẫn là một cái toàn thi.....”

Nghe được lời tuyên bố hai người chết không có chút cảm tình của y, tất cả người có mặt ở đó đều chấn động, càng không lòng dạ nào đi ngăn cản, trơ mắt nhìn y xoay người rời đi.

*

“Hong diệp hoàng hoa thu ý vãn, thiên lý niệm hành khách. Phi vân quá tẫn, quy hồng vô tín, hà xử kí thư đắc? Lệ đạn bất tẫn lâm song tích, tỵu nghiễn toàn nghiễn mặc, tiêm tả đáo biệt lai, thử tình thâm xứ, hồng tiên vi vô sắc.”(*), khép lại sách, tựa má lên tấm đệm nhìn ra ngoài cửa sổ về phía nam từ dưới bầu trời sắc đỏ, y nhếch môi cười. Đứng dậy lấy trường kiếm đặt lên bàn rồi đi ra ngoài, “Thần Nhiên ca, người hiện tại e đúng là mang tâm tình ‘hồng tiên vi vô sắc’ a.”

Nam tử lẳng lẳng xoay người, rõ ràng chính là Văn Thần Nhiên bị cho là đã chết, thấy Văn Kinh cười đến quỷ dị, nhưn mảy, “Tiểu Kinh, gần đây người càng lúc càng làm càn.”

“Nga.”, y đưa hẩn trường kiếm trong tay, tùy tay nhặt lên một nhánh cây khô, cười nói, “Có hứng thú cùng ta khoa tay múa chân một chút?”

“Ta cùng người khoa tay múa chân còn ít sao? Hẩn hôm nay lại đợi một ngày, người thật không đi gặp hẩn?”

“Gặp hẩn làm gì. Chúng ta không thiếu nợ gì nhau, về sau tự nhiên cũng là những kẻ xa lạ.”

“.....”

Văn Kinh neho mắt quan sát hẩn một hồi lâu, đột nhiên mở miệng, “Thế nào, người mấy ngày gần đây mắt hồn mất vía, thật sự kỳ quái. Tô Hàm mới bệnh mấy ngày mà đã bắt đầu đau lòng?”

“Không có.”

“Không có thì không có, người đỏ mặt làm gì.”

“Tiểu Kinh!”, Văn Thản Nhiên rút cuộc không thể nhịn được nữa, rút kiếm đánh tới, lại bị Văn Kinh thoái mái đỡ được, cười nói, “Cùng người đánh mấy chiêu cũng không sao.”

Lại nguyên lai, từ sau ngày ấy Văn Kinh rời đi, Tô Hàm bị cực công tâm đột nhiên hôn mê bất tỉnh. Danh y tìm đến lại chỉ nói là tâm bệnh nan y. Mà Tô Hàm kia mỗi ngày đều đi đến chân núi Lâm Sơn, tại mộ phần vô chủ tĩnh tọa thật lâu, Văn Kinh nhìn thấy trong lòng kêu to thống khoái, Văn Thản Nhiên lại một ngày so với một ngày càng trở nên trầm mặc.....

Mà Phong Thiên Tiêu, cũng ở mấy canh giờ sau được người từ vách núi cứu trở về, mọi người đều nói hẩn vận khí hảo, có trời phù hộ. Chỉ có Phong Thiên Tiêu biết, không hơn mười trượng dưới vực, khoan trường vân ti thiên vông, mềm mại cứng cỏi. Người bỏ vông lại sợ hẩn gặp gì thương tổn mà liên tiếp bày mười đạo, đạo đạo thiên vông như mạng nhện bày lớp lớp...

Sau khi tỉnh lại, hẩn âm thầm phân phó người hầu dựng mái nhà tranh tại dưới chân núi Lâm Sơn mà Văn Kinh trú lại, ngày ngày không gián đoạn gõ cửa thăm hỏi, mưa gió cũng không ngăn trở được. Văn Kinh vờ như không thấy, có khi mưa lớn, gió lạnh thấu xương, Văn Thản Nhiên có chút nhìn không đành, y lại dương dương tự đắc ngâm, “Hữu ước bất lai quá dạ bán, nhàn xao kì tử lạc đăng hoa” (**), tiêu điều thật sự.

Phong Thiên Tiêu này lại không chút nổi giận, ngày ngày đứng giờ lại đến, địch thanh nguyên bản trong trẻo nhưng lạnh lùng bị hẩn thổi thành thê thê thăm thẳm, người nghe lòng chua xót mà muốn rơi lệ, Văn Kinh lại vui vẻ ra mặt, mỗi ngày điểm vũ sanh ca thậm chí còn đến Túy Nguyệt lâu cùng cô nương vui vẻ uống rượu.....

Mùa đông đến, đại tuyết bay tán loạn đầy trời.

Có một ngày, người không thấy đến, địch thanh cũng biến mất. Văn Kinh cũng trở nên im lặng, bưng chén trà ngồi ở trước cửa sổ tĩnh mặc.

“Người sao lại khổ như vậy? Vốn đã tha thứ, vì sao không muốn gặp lại?”

Văn Kinh lạnh lùng đem Văn Thản Nhiên liếc mắt một cái, “Gặp hẩn làm gì.”

“Ta cuối cùng lại cảm thấy người là đang giận lấy, lớn như vậy lại vẫn giống như tiểu hài tử.”

“Giận lấy?”, Văn Kinh tức giận đến thiếu chút nữa ném chén trà cầm trong tay ra ngoài, “Người cứ nhiên nói ta giận lấy hẩn! Khụ khụ.....”

Thấy y đột nhiên ho khan, Văn Thản Nhiên tay chân hoảng hốt, vội vàng phân phó hạ nhân đi ngao dược thang thuận khí nhuận phế, “Tiểu Kinh, ta.....”

“Ta muốn một mình thanh tĩnh.”

“Nga.”, Văn Thản Nhiên hướng ngoài cửa đi hai bước, dừng một chút, “Mới vừa rồi ta phái người hầu đi hỏi thăm, trở về nói đêm qua trong cung phái người triệu hẩn vào cung, sáng sớm nay hẩn đã ra ngoài.”

Thấy Văn Kinh như trước không nói nhưng cũng không có ý bài xích, hẩn đem vật trong tay đưa cho Văn Kinh, “Hẩn bảo người nhắn cho người, hẩn nhất định sẽ trở về.”

Văn Kinh liếc nhìn phong thư trên bàn, lạc khoản trên bức thư cuồng thảo vẫn là cuồng phóng không kèm chế được. Trong lòng giận dữ, ồng tay áo khinh huy đem nó phất đến than bồn cách đó không xa, chỉ một chút liền cháy sạch sẽ.

Văn Kinh cũng không thèm liếc nhìn một cái mà nói, “Thản Nhiên, ta ngày mai liền trở về Tiêu Diêu Lâu, người cùng ta đi không?”

“Tiêu Diêu Lâu?! Người không đợi.....”

“Nếu người luyến tiếc Tô Hàm, chúng ta chia tay ở đây.”

Văn Thản Nhiên trầm mặc thật lâu sau lại ngẩng đầu hướng ngoài cửa sổ nhìn, “Ta đi theo người.”

“Hảo.”

*

Trên đường về Tiêu Diêu Lâu, liên tiếp mấy ngày nghe được đều là chuyện triều đình đại phá Thiên Ưng trại. Nghe người ta nói đã có người bị thương, Văn Thản Nhiên cùng Văn Kinh trong lòng đều là căng thẳng, nghiêng tai lắng nghe.

“..... Ngài nghe nói không? Triều đình không biết mời ở đâu ra một cao thủ, tướng mạo thật không tồi, bất quá tựa hồ có chút mong muốn nhanh chóng lập công, Thiên Ưng Trại lại không phải tầm thường, hấn cư nhiên dám một mình phá Long Môn trận.....”

“Thật sao? Người này nghe nói là tiền nhiệm môn chủ Lục Phiến Môn, võ công không cần nói, người ta có bản lãnh đương nhiên dám độc phá Thiên Ưng trại.”

“Độc phá cái rắm a. Nếu không phải Tô giám quân tự mình mang binh đem hấn cứu trở về, e là hấn sớm bị bắn thành cái tổ ong.”

“Nói vậy là sao.”

“U, ngài vẫn chưa nghe sao. Việc này người ta đã sớm lan truyền ồn ào huyên náo. Người nọ vốn không tồi, trầm tĩnh dụng binh, ngày trước không biết sao nhận được một phong thư thì thần sắc đại biến, không để ý giám quân khuyên can một mình đi Thiên Ưng trại. Nếu không phải bị người ép phải trở về, sợ không phải đơn giản chỉ trúng mấy mũi tên như vậy. Bất quá người này cũng thật lợi hại, cư nhiên Thiên Ưng trại liền như vậy cho hấn phá.....”

“Xem ngài nói, cứ như chính mắt nhìn thấy vậy, quá khoa trương đi.”

“Kìa, không tin thì thôi. Biểu đệ của nương tử nhà ta cũng phục vụ trong triều đình. Nói máu rất nhiều a, cứ một chậu lại một chậu mang ra ngoài. Nhìn mà thấy kinh hãi.”

“Cũng thật kì quái. Thiên Ưng trại kia triều đình gần một năm đều không hạ được, lần này một người lại bình định được, cũng thật kì quái. Hoặc là Thiên Ưng trại chỉ có hư danh, hoặc chính là triều đình quá vô năng....”

Văn Thản Nhiên nghiêng đầu đem Văn Kinh liếc mắt một cái, thấy mày y nhăn lại, cúi đầu chỉ lo uống rượu mà không biết chén rượu kia sớm đã trống trơn, không khỏi thở dài, “Thiên Ưng trại cách nơi này không xa, chúng ta có thể đi qua.....”

“Không đi.”, Văn Kinh lạnh lùng mở miệng, lấy ra bạc từ trong ***g ngực đặt lên bàn, “Hấn chết hay sống không quan hệ đến ta.”, nói xong cũng không quay đầu lại mà đi ra cửa.

Văn Thản Nhiên làm như thật sâu thở dài, trảo quá trường kiếm trên bàn đuổi theo, vừa ra cửa liền thấy Văn Kinh đứng ở dưới tàng cây không xa nhìn mình, thấy mình đến gần lại thanh thản cười, “Thản Nhiên, ta biết người luyến tiếc hấn. Người cũng đi đi thôi, ta lưu người cũng lưu không được, cáo từ.”

“Tiểu Kinh!”

Văn Thản Nhiên đuổi theo vài bước, thấy thân hình y nhoáng mấy cái liền biến mất ở xa xa, biết nếu bằng công lực của mình đuổi theo cũng đuổi không kịp y, đành phải đứng ở ven đường sững người nhìn nơi mà thân ảnh y biến mất.

Chính lúc ngây người thì trong tầm mắt dần dần xuất hiện một đội nhân mã, càng đi càng gần, người cưỡi ngựa dần dần nhìn tựa hồ có chút quen mắt. Văn Thản Nhiên neoh mắt, trong lòng đột nhiên hoảng sợ, muốn chạy cũng đã không kịp liền quay đầu đi trở vào trong ***, tìm góc hẻo lánh ngồi, đưa lưng về hướng đường lớn, nâng chén trà trên bàn lên.

Tiểu nhị chỉ thấy bàn tay cầm chén trà của hắn có chút run rẩy, nghĩ là hắn tránh mặt người nào cho nên cũng không hỏi nhiều, biết điều đem ấm trà mới qua, cũng không dừng lại lâu.

Quả nhiên, chỉ trong chốc lát, một đám người đáng vẻ thương nhân xuất hiện ở ngoài khách ***. Dẫn đầu quả nhiên là Tô Hàm, sắc mặt tuy có tiêu tụy nhưng vẫn mang khí thế bức người, sau khi an bài tiểu nhị ngao duợc, lúc này mới ngồi gần chỗ Văn Thản Nhiên nâng bình rượu châm một ly tràn đầy mà uống.

Có lẽ động tác của Văn Thản Nhiên quá mức cứng nhắc làm cho hắn có chút tò mò liếc mắt một cái. Một cái liếc mắt liền khiến sắc mặt khấn trương, ba một tiếng buông chén rượu trong tay vài bước đi đến. Tay còn chưa chạm đến bả vai Văn Thản Nhiên, thanh kiếm của Văn Thản Nhiên đã kề trên cổ hắn. Phó dịch xung quanh lập tức toàn bộ đứng lên, vây quanh hai người, vẻ mặt có chút khấn trương.

Văn Thản Nhiên nhìn quanh bốn phía, nhếch miệng cười, “Tô đại nhân biệt lai vô dạng?”

Tô Hàm nhíu mày gắt gao giữ lấy Văn Thản Nhiên, phát tay ý bảo người xung quanh lui xuống, tay cũng nhanh chóng nắm lấy cánh tay Văn Thản Nhiên, “Người, không có chết?.....”

Văn Thản Nhiên trong lòng nghĩ đến Văn Kinh, một phen đẩy tay hắn ra, thu kiếm vào vỏ, thối lui vài bước, cũng không nhiều lời liền xoay người hướng ra ngoài cửa.

“Đứng lại!”, Tô Hàm hiển nhiên là bị chọc giận, vài bước đi tới giữ lấy cánh tay Văn Thản Nhiên, “Người còn muốn đi?!”

Văn Thản Nhiên cười, ‘đang’ một tiếng vứt bỏ trường kiếm trong tay trước vẻ mặt lo lắng của Tô Hàm, “Tô Hàm, lần trước người sai người không lấy được mạng ta liền không cam lòng sao?! Vậy người trực tiếp lấy đi, không cần như vậy làm phiền người khác!”

“Người rốt cuộc đang nói cái gì! Ta nghe không hiểu!”

”Nghe không hiểu thì thôi.”, Văn Thản Nhiên cũng không muốn giải thích, đột nhiên nhớ tới Văn Kinh lại mở miệng, “Tên Phong Thiên Tiêu kia còn chưa chết?”

Tô Hàm tựa hồ cũng nhớ tới, liền kéo tay Văn Thản Nhiên trực trực hướng lên lầu hai. Bàn tay Tô Hàm vô cùng lớn, Văn Thản Nhiên vùng vẫy nửa ngày cũng không rút ra được, đành mặc hắn nắm lấy.

Vừa mới vào cửa, tình cảnh bên trong thật sự khiến Văn Thản Nhiên hoảng sợ, nhìn là biết Phong Thiên Tiêu thật chịu thương không nhẹ: bên ngoài tuy trời giá rét nhưng cũng không cần đến mấy hỏa bồn sưởi ấm như vậy, mùi thuốc trong phòng khiến người cảm thấy buồn nôn, bên giường còn có bốn kính trang nam tử, thấy Văn Thản Nhiên tiến vào tựa hồ rất là cảnh giác, theo cách ăn mặc cùng khí thế của bọn hắn phỏng chừng không phải người triều đình, mà là nhân sĩ giang hồ.

Tô Hàm ý bảo bốn người kia đi ra ngoài, nhưng bọn hắn không chịu rời đi. Tô Hàm cũng không miễn cưỡng, lại kéo Văn Thản Nhiên đi thẳng đến trước giường, “Mang người đến cho người, không nhìn sao?”

Phong Thiên Tiêu sắc mặt cực kỳ tái nhợt, nhưng ánh mắt lại vẫn không bớt đi chút nào sắc bén trước đây, nhìn thấy Văn Thản Nhiên đột nhiên ngồi bật dậy, phỏng chừng lại khiến động miệng vết thương trên người, đau đến mức kêu lên một tiếng đau đớn, “Ách..... Y đâu?? Có cùng người đến không?!”

“Đi rồi.”

“Đi đâu?!”

“Về Tiêu Diêu Lâu.”

“Y không biết hắn bị thương?”, Tô Hàm nhíu mày mở miệng hỏi, hắn không tin, Văn Thản Nhiên nếu biết chuyện Phong Thiên Tiêu bị thương, Văn Kinh tuyệt đối sẽ không thể không biết.

“Biết.”, Văn Thản Nhiên liếc nét mặt trầm mặc của Phong Thiên Tiêu, đột nhiên cảm giác được mình dị thường ác độc, nhưng oán khí năm đó rốt cục có cơ hội thật tốt sơ giải, sao lại bỏ qua cơ hội này. ”Y nói người chết hay sống cùng y không quan hệ.“

“Ta gửi thư cho y.....”

“Đốt. Y một chút cũng không xem liền đem nạp hỏa bồn.”

“Nga.”, Phong Thiên Tiêu làm như mệt chết đi, thản nhiên cười một chút.

Theo áo ngủ bằng gấm, Văn Thản Nhiên tựa hồ phát hiện điều gì. Bốn người kia không kịp ngăn cản, hấn sốc chần lên, sắc mặt đột biến—

Không có cánh tay trái!

Nơi cánh tay trái, tựa như bị người chém đứt, bao đầy sa bố.

Tô Hàm cười lạnh một chút, hoàn toàn không để ý biểu tình âm lãnh của Phong Thiên Tiêu, đem một khối khăn lụa cơ hồ bị nhiễm thành sắc hồng cạnh người hấn cầm lên, “Chỉ vì thứ đồ vật này, thế nhưng tự bạo không môn!! Mất một cánh tay xem như là hấn may mắn.”

Đây là cái gì?

Văn Thản Nhiên đưa tay định lấy, cũng không nghĩ Phong Thiên Tiêu đột nhiên bật dậy vươn ra tay phải đem nó từ trong tay Tô Hàm đoạt trở về, lạnh lùng mở miệng, “Lần sau lại chạm vào nó! Đừng trách ta không khách khí!”

“Hừ. Người cũng phải có mệnh còn sống mới được.”

Tô Hàm đem Phong Thiên Tiêu liếc mắt một cái, ánh mắt giết người chiếu vào vết thương của hấn, “Vì một Văn Kinh, vi kháng quân lệnh, dù không chết thì khi trở về Nhâm Đình cũng sẽ không buông tha người!”

“Che giấu khâm phạm triều đình, người so với ta cũng không kém.”

“Hừ.....”, Tô Hàm liếc Văn Thản Nhiên một cái, hừ lạnh một tiếng kéo hấn đi ra khỏi phòng.

“Buông tay.”

“Mẹ nó, cầm miệng cho ta!”.

“Người cư nhiên miệng phun uế ngôn! Người tốt xấu gì cũng đã đọc..... Ách.....”, nghe thanh âm biến mất ở ngoài cửa, Phong Thiên Tiêu cười một chút, phân phó thủ hạ lui ra. Bốn người lẫn nhau liếc mắt một cái, tuy là có chút không muốn nhưng cũng nghe lời lui ra.

Y quả nhiên không muốn nhìn thấy ta. Như vậy cũng tốt, Văn Kinh như vậy, so với nhiều năm trước đã kiên cường lên rất nhiều, tốt lắm, tốt lắm.

*

Đêm đó.

Phong Thiên Tiêu mộng lung cảm thấy được có chút lạnh, tỉnh nhân mơ hồ cảm thấy được có người ngồi bên cửa sổ. Trong hỏa bồn có chút đỏ, mặt đón gió dĩ nhiên chính vượng.

“Tiểu Bạch.”, Phong Thiên Tiêu mở miệng kêu, “Ta biết người sẽ đến.”

“Người thật thông minh.”

Văn Kinh quay đầu nhìn hấn, phòng rất tối khiến cho Phong Thiên Tiêu nhìn không rõ biểu tình của y, đưa tay sang bên cạnh cũng không nghĩ thứ đồ vật nguyên bản vốn ở nơi đó đã không còn, không khỏi trong lòng cả kinh. Mới vừa ngồi dậy thân thể lại ngã sấp xuống giường, đau đến mức kêu lên một tiếng đau đớn. Chưa đợi đau đớn qua đi liền nghe thấy Văn Kinh linh lạnh mở miệng, “Người tìm thứ này?”

Lắc lắc đồ vật nọ trong tay, y lại mở miệng, “Người và ta đã không còn quan hệ thì lưu nó làm gì.”

Phong Thiên Tiêu trầm mặc không nói, tựa vào bên giường. Nhìn thấy y mở ra mảnh khăn lụa lấy từ trong túi kia ra, thấy đóa đinh hương đã nhận không ra hình dạng, năm ngón tay hấn liền nắm chặt.....

Phong Thiên Tiêu cũng không lên tiếng, nhìn thấy y đón gió đem hoa đinh hương thổi tán, sau đó đem mảnh khăn lụa nhiễm huyết kia đem nhập hỏa bồn. Lửa một chút liền đốt lên, mang theo chút ánh sáng lan ra trong phòng. Phong Thiên Tiêu qua ánh lửa nhìn gương mặt tuần tú lạnh lùng của Văn Kinh một hồi lâu, tựa như yên lòng, cười nói, “Như vậy ta chết cũng không còn gì vương bận.”

Văn Kinh nhìn hẩn hồi lâu, đột nhiên đi đến nâng chân giẫm lên ngực Phong Thiên Tiêu, dưới chân hơi hơi dùng sức, “Muốn chết?”

Phong Thiên Tiêu không có lên tiếng, thậm chí thần sắc cũng không thay đổi, mà Văn Kinh lại cảm thấy ngực thật đau, hừ lạnh một tiếng, “Người muốn chết, cũng phải chết trong tay ta.”

Phong Thiên Tiêu ngẩng đầu nhìn y, bóng ảnh vẫn phủ qua nên cổ thể nào cũng thấy không rõ, cơn đau trên thân thể lan tràn đến đại não, ngay cả muốn thanh tỉnh cũng thật khó khăn, chỉ có thể miễn cưỡng cười cười, “Hảo.”

Người canh gác bên ngoài có lẽ đã nghe được thanh âm, gõ cửa hỏi thăm, ngữ khí rất là vội vàng, Phong Thiên Tiêu đem Văn Kinh liếc mắt một cái, cũng không nói chuyện mà hướng y phát tay.

“Người.....”

Phong Thiên Tiêu sợ y bị hộ vệ phát hiện, tuy là đau đến mức sắp mất đi thần chí, vẫn là lắc lắc đầu, “Mau đi.....”

Nghe hẩn nói như vậy, Văn Kinh thu hồi thần sắc phức tạp nhìn Phong Thiên Tiêu hồi lâu, từ trong người lấy ra cái gì để lại trên giường, rồi cuộc xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ.....

“Ách”, thấy thân ảnh kia biến mất trong màn đêm, tinh nị trong miệng sớm không thể ép xuống cuối cùng cũng trào ra.

“Chủ nhân!!!”

Đến khi Tô Hàm cùng Văn Thản Nhiên nghe được động tĩnh, người ở bên trong đã tụ tập, mang nước thượng dược thay trang phục, thật hối hả. Để ở một bên tiết y màu trắng vết máu ban ban, người khác nhìn thấy thì tám phần đã nghĩ Phong Thiên Tiêu đã muốn giả hạc tây quy. Mà người nằm ở trên giường nọ lại đang cười thật sự là đắc ý, người không hiểu chuyện nhìn qua, còn cho hẩn hồi quang phản chiếu, tỏ vẻ thương xót.

Trong lòng Tô Hàm cùng Văn Thản Nhiên lại hiểu rõ ràng, trong tiểu bình mà Phong Thiên Tiêu nắm trong tay chính là Thiển Ngọc Cao giang hồ khó gặp, hiệu quả chữa thương không cần phải nói. Nhưng Thiển Ngọc Cao này ngoại trừ đại phu Thượng Quan Vu của Tiêu Diêu Lâu ra, không người có thể làm ra được. Có thể tưởng tượng ra thuốc trị thương này đến từ nơi nào.....

“Nột, ngay cả tiểu đệ của ngươi cũng đã tha thứ cho tên đồ đệ vô sỉ này, ngươi còn không tha thứ cho ta?”, Tô Hàm áp vào bên tai Văn Thản Nhiên hắc hắc cười.

Văn Thản Nhiên hừ một tiếng, cũng không nói nhiều lời.

—

Mấy tháng sau.

Phong Thiên Tiêu thương thể còn chưa hảo, đã vội vã tiến lên Tiêu Diêu Lâu trên Tiệt Vân Lĩnh tìm Văn Kinh. Văn Thản Nhiên làm như biết gì nhưng cũng không nói với bọn hẩn, nụ cười lại lạnh như băng khiến cho hai người kia nhìn thấy mà đáy lòng sinh ra hàn khí.

“Người không theo lên cùng ta sao?”

“Ách, từ từ ta sẽ đi.”, Tô Hàm lấy lòng tới gần Văn Thản Nhiên lại bị hẩn dùng ánh mắt xua trở về, đành phải ngoan ngoãn ngồi ở một bên.

“Văn Thản Nhiên, ngươi không muốn gặp Tiểu Bạch sao?”

“Không.”

“.....”

“Sợ chết thì cứ thành thành thật thật mà ở lại Phong phủ của ngài, cất hương hát lạt, không có chuyện gì làm thì đi kỹ viện không phải dễ chịu hơn sao.”, Văn Thản Nhiên thấy hẩn không nói lại lên tiếng châm chọc.

Phong Thiên Tiêu tức giận đến mức mắt thiếu chút nữa bính ra huyết. Tô Hàm vừa thấy đại sự không ổn liền chạy nhanh chắn ở trước mặt Văn Thản Nhiên, “Vây đi Phong huynh, chúng ta ở dưới chân núi chờ người, người phải thật cẩn trọng a.”

“Gi?.....”

Phong Thiên Tiêu còn không kịp lấy lại tinh thần, Tô Hàm đã kéo Văn Thản Nhiên biến mất vô tung vô tích.....

Ngẩng đầu nhìn con đường nhỏ thê lãnh, trong lòng hấn lại loạn lên. Người đi thông báo đã đi hai canh giờ vẫn chưa có tin tức, Văn Thản Nhiên cùng Tô Hàm rõ ràng là đang xem trò hay.....

Chính vào thời điểm không biết xử lý như thế nào, ở phía xa trên đường nhỏ đột nhiên xuất hiện hai bóng người—

“Tiểu Bạch!”, hấn không chút nghĩ ngợi mà thốt lên, tập trung nhìn vào hai người xa lạ. Một người là một thanh niên, gương mặt ôn nhuận, khí thế cũng không thể khinh thường. Người còn lại một thân thâm lam bố y, nội liễm trầm ổn, tuy nhiên khuôn mặt lại ngạnh lẫm tuần mỹ, tóc xám trắng như của lão nhân.

“Các hạ là?”

“ Xuy Sầu“, Nhạc Thu Hàn cũng không chút nào tránh hứ, thản nhiên báo xuất danh hiệu. “Tiểu Kinh không muốn gặp người, y muốn ta cho người biết, có bản lãnh dẫn theo quan phủ đập bằng Tiêu Diêu Lâu.”

Vốn Phong Thiên Tiêu trong lòng tràn đầy vui mừng nay đột nhiên chấn động, sắc mặt tái nhợt, ”Y thật vẫn còn oán ta?”

“Người nói xem?”

“..... Hảo..... Ta hiểu rõ.“

Nhạc Thu Hàn nhướn nhướn mày, lại nhìn thấy Phong Thiên Tiêu từ bên hông rút ra kiếm, ”Người muốn như thế nào?”

“Lên núi.“

“Bằng sức người?”, Nhạc Thu Hàn vung lên ngọc tiêu, xoát một tiếng rút ra một thanh đoản kiếm bảy tấc, ”Ta cũng thật muốn biết một chút bản lãnh môn chủ Lục Phiến môn trong truyền thuyết. “

Phong Thiên Tiêu không có lên tiếng, chỉ là cười một tiếng.

“Đắc tội “

Kiểm quang hiện lên, thân hình đã muốn áp đến trước mặt. Nhạc Thu Hàn một chút cũng không dám chậm, chỉ nhẹ nhàng một đòn chắn lại, lại đột nhiên cảm thấy được có chút không đúng. Căn cứ theo tin tức thu được, Phong Thiên Tiêu nội công thượng thừa, chiêu thức công thủ nhiều mặt, tính cách người này phi thường lãnh khốc cường thế, trương thị hữu độ, mà thế nào hôm nay lại vội vàng như vậy, chỉ công không thủ, liên tiếp tự bạo không môn?!

Phong Thiên Tiêu mặc dù công phu không kém, nhưng vốn không phải là đối thủ của Nhạc Thu Hàn, lại thêm nguyên khí tổn thương nặng nề, mất đi cánh tay trái, chưa đến mười chiêu đã bị Nhạc Thu Hàn một kiếm đâm trúng bụng dưới bên phải.....

Lui ra phía sau hai bước đứng lại, liếc Phong Thiên Tiêu vẻ mặt tỏ vẻ không sao, ”Người muốn chết?”

“Không muốn.”, Phong Thiên Tiêu tùy tiện điểm huyết đạo cầm máu lại lượng ra chiêu thức. Gió thổi qua, phát phơ cánh tay áo trống không bên người, khiến cho Nhạc Thu Hàn bất đắc dĩ lắc đầu, thu kiếm vào vỏ, “Sớm biết hôm nay sao khi trước còn làm.”

“Việc đã làm, hối hận có ích gì.”

Nhạc Thu Hàn liếc mắt nhìn hấn một cái, ung dung cười, “Hảo, ta thành toàn người.”

Y đem ngọc tiêu kia chậm rãi kề gần bên miệng. Phong Thiên Tiêu vài năm trước đã biết Xuy Sầu kia là Thiên Sơn phái Tuyệt Y Kiếm, càng biết rõ lợi hại của Tác Hồn Ma Âm, biết là mình sau cũng không còn

mạng để sống liền có chút không cam lòng, lằng lằng mở miệng, “Giúp ta nói cho Tiểu Bạch, nếu y nguyện ý, những gì thiếu y, kiếp sau cùng nhau hoàn thành.....”

Nhạc Thu Hàn sững người một chút, đột nhiên bật cười. Mới vừa đem tiêu tiến đến môi, y liền thấy bên người một bóng trắng chợt lóe lên, ba một tiếng người đối diện đã bị tát một cái, “Ai nguyện ý! Thứ người trả ta cũng không thiếu!”

“Tiểu Bạch..... “

Ba! Lại là một bạt tai. ”Người ngu ngốc.“

“Ta..... “

“Không cho phép bấu môi!”

“Nga..... “.

“Không cho phép lên tiếng..... “

Nhìn thấy tình cảnh này, Nhạc Thu Hàn mỉm cười, buông ngọc tiêu xuống, đi đến bên hắc y nam tử, “Táp, chúng ta cũng xuống núi đi một chút không?”

“Hảo.”, nam tử giải hạ đại cừu vì y che đi hàn ý của gió thu, thuận tiện che khuất tầm mắt y nhìn về phía hai người đang cùng một chỗ kia, kéo y xuống núi.....

Thu ý chính nồng.

Hoàn

—

Ghi chú:

(*) một bài thơ Đường dùng để tả vẻ đẹp mỹ nhân thì phải. Xem thêm tại .dantiengtrung.com/forum/showthread.php?t=383&

(**) 2 câu trong bài “Hữu ước” của Tư Mã Quang:

“Hoàng mai thời tiết gia gia vũ

Thanh thảo trì đường xử xử oa

Hữu ước bất lai quá dạ bán

Nhàn xao kỳ tử lạc đăng hoa”

Dịch nghĩa:

“Giữa mùa mơi chín vàng nhà nhà đều mưa

Đầm ao cỏ xanh mướt , nơi nơi ếch kêu rền

Có hẹn nhưng đã quá nửa đêm không đến

Con cò khua nhảm làm rụng hoa đèn .”

Nguồn: olympi.org/forum/index.php?topic=498.105 Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11 PN1

Vô ngân là tên của ta, không có họ. Không giống với người khác, ta không có mẫu thân. Chỉ có hai người phụ thân. Một người muốn ta gọi hắn là Phong thúc, một người khác xưng là nghĩa phụ.

Ta vốn sinh ra ở đại mạc Tây Vực. Từ lúc còn nhỏ, ta chỉ biết phụ mẫu thân sinh đã bệnh chết trong một trận ôn dịch, ta được Phong thúc cùng nghĩa phụ khi đó đi ngang qua thu nhận rồi nuôi dưỡng lớn lên.

Nghĩa phụ là một người thực ôn hòa khoan hậu, tuy trên gương mặt có vết sẹo dữ tợn dọa qua nhiều người, nhưng một chút cũng không tổn hao đến khí chất âm áp thanh lãng của y. Nghĩa phụ không để ý đến lời đàm luận của kẻ khác sau lưng mà cứ theo ý mình dựng nên một trà trang duy nhất ở thị trấn nhỏ bé này. Căn cứ theo kinh nghiệm của ta, trà trang này khai trương ba tháng rồi sẽ đóng cửa thôi. Dù sao trong mười năm gần gũi, số lần chuyển nhà ta đã không đếm nổi.

Còn Phong thúc là một người thực lạnh lùng, đương nhiên chính là đối với những kẻ thúc không quan tâm thì lạnh như một khối băng. Mỗi khi đến một địa phương nào đó, Phong thúc đều liền mua một hiệu thuốc bắc hay trà lâu bổ trang cho nghĩa phụ tiêu khiển, chờ đến khi đã đưa nghĩa phụ đi thưởng ngoạn danh cảnh quanh đó, ăn hết các mỹ thực nổi tiếng thì lại lập tức dọn đi.

Từ trước đến nay, Phong thúc chưa từng nói chuyện lớn tiếng với nghĩa phụ, tuy rằng đa số trường hợp là nghĩa phụ không phân rõ phải trái nhưng hắn cũng chỉ là cười cười, khoan dung đến mức làm ta cảm thấy hắn quả thực hoàn toàn không có tự tôn.

Mà lần này đúng là trường hợp khó gặp.

Nghe Phong thúc ở đại sảnh rít gào, tức giận cơ hồ muốn dỡ nóc nhà, ngay cả Triều thúc cùng Thúy tỷ tỷ ở bên khuyên giải cũng bị đuổi đi ra, mức độ lợi hại có thể tưởng tượng rõ.

Muốn nói đến nguyên do sự tình này, không thể không nói đến vị khách không mời mà đến vài ngày trước, Lệnh Hồ Tiêu.

Lệnh Hồ Tiêu là hải tử của hảo bằng hữu của nghĩa phụ, so với ta lớn hơn ba tuổi, nói đến tướng mạo thì ta hoàn toàn đồng ý với đánh giá của Phong thúc: ác liệt,狡 hoạt, một từ “sửu” không đủ để hình dung. Đương nhiên, đối với tất cả những kẻ cố gắng tới gần nghĩa phụ, chẳng phân biệt nam nữ lão ấu, Phong thúc đều sẽ hình dung như vậy.

Lệnh Hồ Tiêu trong trí nhớ ta đã gặp qua một lần, bất quá ấn tượng không hay đến cực điểm.

Năm ấy ta bảy tuổi, được nghĩa phụ mang đến chơi nhà Nhạc thúc thúc, bị tiểu tử dùng con cóc bị lột da dọa cho kêu thảm thiết đến thanh âm khàn khàn khiến ta đến tận bây giờ vẫn nhớ rõ như chuyện vừa mới xảy ra.

Khi Nhạc thúc thúc đi, đem tiểu tử này phó thác ở nhà ta, nói là vài ngày liền đến đón hắn. Mất thấy bốn ngày đã qua, ngay cả bóng người cũng không thấy, nghe từ thính đường bảo là hắn vẫn chưa thể rời đi, ta thật là khóc không ra nước mắt.

Khi ta bước vào đại sảnh, nghĩa phụ đang ngồi trên nhuyễn tháp bên cửa sổ uống trà. Biểu tình khí định thần nhàn, là tao nhã đậm mực mà ta đã quen nhìn. Thấy ta tiến vào, nghĩa phụ cười, ngoắc tay, “Vô Ngân, lại đây nếm thử ân thi ngọc lộ mà ta vừa mua, hương khí thanh tiên, tư vị cam thuần, thật sự là hảo trà!”

Hiện tại đã vào thu, gió sau giờ Ngọ tuy không lớn nhưng vẫn mang theo hàn khí. Y phục nghĩa phụ mặc trước nay đều đơn điệu, ta chưa bao giờ thấy y mặc y phục có màu sắc khác ngoài sắc trắng hay ngân bạc, nhưng nghĩa phụ lại có giữ một bức họa, trong đó nghĩa phụ một thân hồng y từng khiến cho ta kinh vi thiên nhân.

Ta liếc mắt nhìn Phong thúc ngồi ở không xa một cái, sắc mặt hắn hiển nhiên đang cau có, thật rất khó coi. Con người nguyên bản lạnh như băng sắc bén lắm như bị kẻ nào điểm hỏa. Nóng đỏ đến chính vươngng.

“Ách.....”

Ta thích thú ngoan ngoãn ngồi ở một bên, Lệnh Hồ Tiêu kia lại cố tình không biết tốt xấu đem trà bánh từ ngoài cửa tiến vào, trực trực đi đến bên người nghĩa phụ, “Kính, nếm thử lục hòa tô ta mới mua, hương vị thực không tồi đâu!”

Kính Kính?!

Ta thiếu chút nữa phun ra ngụm trà trong miệng lên bàn. Liếc liếc Phong thúc, thấy nắm tay hắn siết chặt lại tựa hồ như đang cố đè nén bộ dạng tức giận, khiến ta ít nhiều có chút đồng tình.

Khi còn nhỏ có lẽ ta cái gì cũng không hiểu, nhưng tuổi càng lớn, ta dần dần hiểu được cảm tình Phong thúc đối với nghĩa phụ chính là loại tình cảm mà trong miệng người khác gọi là nghịch phản nhân luân. Nhưng đối với ta mà nói, điều nọ cũng không có ý nghĩa gì. Trên đời vốn không có vĩnh viễn cũng không có vĩnh hằng, sống cả đời, có thể tìm được tình yêu đích thực tuyệt nhiên không dễ dàng, tội gì đem chính mình tự vấp trong gông xiềng của thế tục, câu nệ ánh mắt người khác?

Phong thúc đối với nghĩa phụ bảo hộ, cẩn thận mà thâm tình. Mỗi khi gió thu thổi, Phong thúc sớm chuẩn bị thần hỏa cứu y, sợ bệnh cũ của y tái phát. Đến khi nhập đông, nghĩa phụ thể hàn thường tay chân lạnh như băng, mỗi lần đều nhìn thấy Phong thúc giúp y sưởi ấm tay, ủ ấm rượu cho y xua hàn khí.....

Quan tâm như vậy, ta thật không biết trên đời có được mấy người.

Từng nghe Phong thúc nói qua, nghĩa phụ trước kia là một người sáng sủa thiện lương, nhưng bởi vì quá khứ sai lầm, khiến nay lúc thì bất cầu ngôn tiểu, khi thì tính cách ngạo khí trương cuồng. Khi nói đến điều này, không khó nhìn ra trong ánh mắt hắn có điểm áy náy cùng bất đắc dĩ. Nhưng mà đối với loại thâm tình sâu sắc đến nỗi khiến cho người ta không thể không cảm giác được của Phong thúc, biểu tình nghĩa phụ cũng vẫn y nhiên đậm mật. Đậm mật đến mức gần như vô tình.

Cho nên ta nghĩ, không chừng nghĩa phụ có lẽ căn bản cũng không thương Phong thúc.

“Kính Kính, đêm nay có hội hoa đăng, chúng ta đi xem được không?”

“Đêm nay?”

“Ân!”, Lệnh Hồ công tử tựa hồ phi thường kích động, một phen bắt lấy cánh tay nghĩa phụ, “Kính Kính, hai người chúng ta cùng đi được không?”

Nghĩa phụ nghiêng đầu đem Phong thúc liếc mắt một cái, hơi hơi nhíu nhíu mày.

“Được không?”

Ta xem cái miệng của hắn lại kề sát gò má nghĩa phụ vài phần, không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Bình thường dù có là ta, Phong thúc cũng quyết không cho phép ta kề cận bên người nghĩa phụ, huống chi là tên tiểu tử không biết từ đâu nhảy ra này.

Quả nhiên, Phong thúc rốt cuộc tức giận, hung hăng chụp nát cái ghế bên cạnh, đứng dậy nhanh chóng rời đi.

Lệnh Hồ Tiêu làm như bị hoảng sợ, lại vẫn ghé tằm chớp mắt với ta vài cái, cười thật xảo trá vô cùng.

Vào lúc văn thiện, Phong thúc không có xuất hiện, nghĩa phụ lại vẫn bình thường ăn ít như trước.

Mới vừa dùng xong bữa, Lệnh Hồ công tử liền kéo tay nghĩa phụ la hét phải đi ra ngoài. Nếu không phải nghĩa phụ nói với ta hắn lớn hơn ta ba tuổi, ta thực nhìn không ra tên gia hỏa tâm trí không được đầy đủ này đã mười bảy tuổi. Nghĩa phụ cuối cùng chịu thua hắn, bị hắn kéo đi ra ngoài. Vào lúc rời đi trà trang, ta thấy thân ảnh Phong thúc lẳng lặng đứng ở trên lầu.

Tại tiểu trấn người không nhiều lắm, bất quá hội hoa đăng một tháng một lần cũng thật náo nhiệt phi thường.

Người đi trên đường hi hi như cười như nịnh, mấy kẻ bán hàng cao giọng chào mời, âm thanh loạn cả lên.

Ta nắm thật chặt tay nghĩa phụ, sợ y bị dòng người tách đi. Khi nghiêng đầu nhìn, ta mới phát hiện nguyên lai nghĩa phụ cao lớn trong ấn tượng của ta thể nhưng đã muốn cùng ta không khác biệt nhiều lắm. Cái loại ánh mắt thần nhiên này vẫn giống như mùa nhiều năm trước ở đại mạc khi y ôn nhu ngồi xổm trước mặt ta.

“Vô Ngân.”

“Ân?”

“Người đi mang Tiêu nhi về đi, nhiều người như vậy coi chừng lạc mất.”

“Hảo“, ta buông tay ra, nhưng vẫn không yên lòng quay đầu lại, ”Nghĩa phụ, người ở chỗ này chờ ta, không được đi đâu đó.“

Y đột nhiên cười rộ lên, con người sáng ngời như ngọc lung linh như ánh đèn soi trên mặt nước, “Hảo.”

Chờ ta tóm được Lệnh Hồ Tiếu, quay đầu lại chỉ nhìn thấy thân ảnh y nhoáng ở trong đám người một cái là biến mất.

Ta đương nhiên là đem cái tên Lệnh Hồ Tiếu tâm trí không bằng đứa trẻ năm tuổi kia mắng chửi một trận, không chút khách khí đem đèn ***g hắt mua cho ta ném xuống mặt đường, còn không quên dùng chân giẫm mấy cái, sau đó mới kéo một kẻ mang về mặt nhược trí là hắt trở về trà trang tìm Phong thúc.

Tiểu tử kia hiển nhiên là bị ta hù dọa, dọc theo đường đi cũng biết điều một chút ngậm miệng, không nói chuyện. Theo con đường từ chính phố đến trà trang, chúng ta nhìn qua lại tìm rất nhiều lần. Tận đến khi dòng người tan hết, trăng đã treo giữa trời mà vẫn không nhìn thấy thân ảnh của Phong thúc và nghĩa phụ.

Cái loại cảm giác bị bỏ rơi này khiến ta trở nên luống cuống, “Đều tại người! Đều tại người làm cho Phong thúc tức giận bỏ đi, bây giờ nghĩa phụ cũng không ở đây! Người cái tên hỗn đản này!!!”

Hắn bị nước mắt của ta dọa cho hoảng sợ. Sững sốt một hồi lâu, đột nhiên trên mặt hắn hiện lên thần sắc quỷ dị rồi hắn đi tới bên cạnh ta. “Ngốc. Ta mang người đến một nơi. “

“Đi đâu?!”

“Đi“, hắn một chút cũng không để ý tới sự kháng cự của ta, kéo tay ta đi tới cửa hậu viện rồi nói, ”Kìa. “

Theo hướng hắn nói ta mở to hai mắt, nhìn thấy trước nguyệt nha một thân ảnh màu trắng tựa vào người Phong thúc.

Ánh trăng nhu hòa rọi trên khuôn mặt thanh lệ, y tựa hồ rất thỏa mãn mà nhắm mắt lại. Phong thúc cúi đầu ghé vào lỗ tai y nói gì đó, y ngẩng đầu lên, im lặng một hồi lâu rồi đột nhiên kéo cổ Phong thúc xuống...

Chuyện sau đó thì ta không có thấy, bởi vì tiểu tử Lệnh Hồ Tiếu kia trong thời điểm mấu chốt nhất lại bưng kín đôi mắt ta, không nói gì mà kéo ta về phòng.....

“Hỗn đản! Người làm cái gì a!”

“Người mới ngốc đó“, hắn cợt nhả cười, ”Người không phát hiện Phong thúc thúc đi theo phía sau chúng ta bao lâu sao, chính là bởi vì có một tiểu tử chậm hiểu như người, Kinh Kinh mới không thể an tâm như vậy.“

“Nói nhăng gì đó! Người..... “.

“Không phải sao? Người bề ngoài thoát nhìn thì khéo léo hiểu chuyện, nhưng thật ra một chốc cũng không rời Kinh Kinh, khiến cho y cũng không an tâm được. Tiểu quỷ!”

Ta ghen hòng trên trời tròng mắt nhìn hắn thật lâu, lại một câu cũng nói không nên lời. Có lẽ hắn nói cũng không sai, kẻ thật sự không muốn xa rời và gây trở ngại cho nghĩa phụ, có lẽ là ta cũng không chừng.

Sáng sớm hôm sau, ta lưu lại thư trên bàn, kéo Lệnh Hồ Tiếu rời khỏi trà trang.....

Giang hồ mà nghĩa phụ nhắc tới, ta cũng muốn đi xem.

Hoàn Đẳng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-uu>